

Magyar Vakok és Gyengénlátók Bács-Kiskun Megyei Egyesülete

Pályaművek

„ Mindennap egy próza az orvost távol tartja”

2023.

Szerkesztette: Hubina Ádám

Tartalomjegyzék

Árvay Mária	Csak segíteni akartam
Árvay Mária	Rémeket látok
Árvay Mária	Szépkorúak huncutsága
Balázs Gyuláné	És lift van?
Bálint Gyula	Adrenalin
Bíró Miklós	Az ösvény
Bíró Miklós	A szén és a cinege
Czeplédi Eszter Dóra	B, mint barna
Czeplédi Eszter Dóra	Kincsünk, a látás
Czeplédi Eszter Dóra	R.I.P. Mimi
Cselei Lászlóné	Apa lettem anya nélkül
Cselei Lászlóné	Az égből pottyant anyós
Dobos Andrea	A hit ereje, avagy igaz történet egy vörös nyusziról
Dobos Andrea	Egy kalandos nyár
Dobos Andrea	Vöröske, a szabadulóművész
Dr. Kunkli Tibor	Lapulva
Dr. Szentgáli-Tóth Boldizsár	A húsos hasé
Dr. Szentgáli-Tóth Boldizsár	A szandál és a rákolló
Dr. Szentgáli-Tóth Boldizsár	Az asszisztencia
Engel Csaba	Csak te meg én, s egy gondolat
Engel Csaba	Éljük újra
Engel Csaba	Nyári éjszakákon
Erdősné Onda Marica	A döntés
Erdősné Onda Marica	A távirányítós kisautó
Erdősné Onda Marica	Minden szentnek ...
Fazekas Géza	A harmadik anyyalka
Fazekas Géza	Az anyyalka
Fazekas Géza	Fohász
Hegyesi Katalin	Flórabella
Hubina Ádám	Rendelő
Iványi Krisztina	A kis medve meséje
Iványi Krisztina	Dínós mese
Iványi Krisztina	Varázslatos világ, avagy a csodák köztünk élnek
József Tibor	A hívatlan látogató
József Tibor	Arról, hogyan mérgezzük a szomszédot
József Tibor	Irányzék '76-ból
Kallós József	Aki nem lép egyszerre
Kallós József	Ha egy üzlet beindul

Kelemen Györgyné Edit
Kelemen Györgyné Edit
Kelemen Györgyné Edit
Kolarics Zoltán
Kolarics Zoltán
Kolarics Zoltán

Kovács József
Kovács József

Kovács József
Lukács Ágota
Lukács Réka
Lukács Réka
Lukács Réka
Mári Lajos
Mári Lajos
Mári Lajos
Németh Árpád
Paplanos Péter
Pintérné Nagy Erzsébet
Pintérné Nagy Erzsébet
Pintérné Nagy Erzsébet

Szlay Réka
Szlay Réka
Szlay Réka
Szepsy Eleonóra
Szepsy Eleonóra
Szepsy Eleonóra
Új Ágnes
Új Ágnes

Óvónő és a mese
Pesti lány vidéken
Röhög a falu
A nyuszi, aki nem akart tojást festeni
Liza, a csodatévő
Mese a nyusziról, aki szeretett
táncolni
A hallókészülék
Ahogy fejlődik a technika, úgy sorvad
az emberi érzés
Egy üveg sör
A nagy fogadás
A két udvarló
Az egyenes út a legjobb
Vidám temetés?
Az első szerelem! Peti és a végzete
Az iciri-piciri kisdíó és a kis csemetéje
Élet az első szerelem után
Žagubica
Az élet és a hülyeség tetemtő ereje
A bébiszitter rémálma
Kecske, a fűnyíró
Mese a kislányról , aki értett az
állatok nyelvén
Az idő bulija
Utazás az évszakokkal
Zsiga elviszi új barátait a palotájába
Hetten voltak
Láz
Menyasszonyom
Öcsém és a lódarázs
Unokám és az állatok

Csak segíteni akartam

Csaba, Gábor és Tamás jó barátok, nemrég ismerkedtek meg. Egy orvosi konferencián találkoztak először, azóta pedig rendszeresen felkeresik egymást, buliznak, mulatnak együtt. Mindhárman 45, 50 év körüliek; Csaba bőrgyógyász, Gábor sebész, Tamás pedig szemész.

Most éppen Tamás hívta meg barátait a legénylakására, a Pulzus utca 3. szám alá. Az orvosok körében is történnek vicces, mulatságos, humoros esetek – ezért úgy döntöttek, megosztják egymással mindezeket, sörözgetés és egy nagy pizza fogyasztása közben.

Előtte, azonban, hogy közelebbről is megismerjék egymást, rendszeresen feltesznek egy-egy körkérdést, amit majd mindenkinek meg kell válaszolnia. A mostani alkalomra szóló kérdés: „mi az, ami leginkább jellemző rád?”

- Kezddetem én? – fordult barátaihoz Csaba lelkesedve.

- Halljuk, halljuk! – kontráztak a többiek.

- Nehéz így hirtelen kigondolni a leginkább rám jellemző dolgot – ráncolta a homlokát.

– Lehet, jót mosolyogtok majd rajtam, ugyanis a hálaadás az, ami nekem sokat jelent. Már gyerekkorom óta úgy neveltek, hogy tudatosították bennem, mi az, amiért örülni érdemes, mi az, amiért köszönettel tartozom. Nagyszüleim és a szüleim is sokat nélkülöztek, ezért megbecsültek minden apróságnak tűnő dolgot, értékelték a legkisebb jót is. Nekem már sokkal jobb gyerekkorom volt, de megtanultam, hogyan lehetek hálás. Reggelenként sokszor örömet ad, hogy van életcélom, a gyógyítás, nem fáj semmim, egészséges vagyok, mint a makk, olyan helyen élek, ahol nincsenek árvizek, nincs adósságom, van mit ennem stb.. Nem sorolom fel, mi miatt lehetek hálás, mert sok minden van körülöttem, de hadd említsem meg a legfontosabbat, a feleségemet, akivel jóban-rosszban együtt vagyunk, még az orvosi pályán is – ő gyermekorvos ugyanis.

- Sokkal jobb és pozitívabb ez a hozzáállás, mint mindenben folyton morgolódni és elégedetlenkedni – jegyezte meg Gábor.

- Egyet értek, sőt, a testi-lelki egészségnek is jót tesz – fűzte hozzá Tamás.

- Térjünk át a humoros történetemre! – folytatta Csaba.

Bőrgyógyászként számos érdekes esettel van dolgom, azonban amiről most mesélek, még rejtélyesebb.

A páciensem egy középkorú hölgy, akinek komolynak tűnő bőrpanaszai vannak. Megvizsgáltam, de tudjátok, milyen lelkiismeretes vagyok, ezért úgy döntöttem, hogy a pontos diagnózis felállításához elküldöm őt a helyi kórházba további vizsgálatokra.

- Aztán mi történt? – érdeklődött Tamás.

- Pár nap múlva megkaptam a kórháztól az eredményeket. Alapos tanulmányozás után, rácsörögtem a betegemre, s egy hosszabb listát diktáltam neki mindazokról az élelmiszerekről, melyeket nem fogyaszthat, mivel bármelyik lehet bőrbetegségének okozója.

- Szegényke! Ezt jól megkapta! Csak azt nem értem, hol van itt a poén! – reklamált Gábor.

- Türelem, türelem, jó orvost terem – nyugtatta Csaba. – A vicces rész csak most jön!

Eltelt pár hét, kevés idő ahhoz, hogy bármi használjon, ezért nem személyes kontrollra hívtam a betegemet, hanem ismét megcsöngettem, hogy megérdeklődjem, hogy van.

- Nehéz tartani a szigorú diétát, ugye? – kérdeztem együttérzően.

- Doktor úr, ha tudná, hogy jártam a maga listájával!

- Miért, mi történt? – csodálkoztam.

- Tudja, hogy van ez. Gondosan, szép gyöngybetűkkel mindent lelkiismeretesen lejegyeztem, ahogy diktálta. Ott hagytam a cédulát a telefon mellett. Fodráshoz kellett mennem, gondoltam, majd később visszatérek a dologra.

Jolika most is remek frizurát csinált, jól elbeszélgettünk, feltöltődve értem haza úgy két óra múlva. Földbe gyökerezett a lábam, tátva maradt a szám, amikor megláttam a férjemet, szatyrokkal, csomagokkal megrakodva.

- Drágám, elintéztem a bevásárlást! Jó sok helyre kellett mennem, de végül is sikerült! – újságolta boldogan.

- Hogyan, honnan? ... - hebegtem zavartan.

- Ott volt a lista, a telefon mellett, mi a baj? – értetlenkedett a párom.

Természetesen, mindent elregéltem neki.

- Csak segíteni akartam, ez lett a vége! – mondta letörten.

Mosolyogva, majd nevetve hallgattam betegemet.

- Orvosi poénnak azonban nem utolsó! – biztattam páciensemét. – Vigyázzon magára, és gyógyuljon meg mielőbb!

Gábor és Tamás nagyszerűen szórakoztak.

- Még most is magam előtt látom a helyzetet! – törölgette szemét Gábor.

- Lám, hiába a jó szándék, az is rosszul sülni lehet el! – kacagott Tamás.

- Nos, rajtatok a sor, ki következik? – kacsintott Csaba a barátaira.

- Majd én – felelte Gábor. – Meglátjátok, az én történetem is hasonlóan érdekes és szórakoztató lesz!

Árvay Mária

Rémeket látok

Felvirradt a péntek reggel, Gábor hasogató fejfájásra ébredt. A halántéka lüktetett éktelenül, mindkét oldalon. Ez a tipikus, migrénes fejfájás jele. Elkezdte masszírozni azokat az akkupunktúrás pontokat, melyek ilyenkor segítenek. Remélte, nem kell gyógyszert bekapnia, csak akkor folyamodott ehhez a megoldáshoz, ha már végképp nem csillapodott a hasogató fájdalom.

Végiggondolta a napját. Lesz pár igencsak hosszúnak ígérkező műtétje, nem sok ideje marad arra, hogy a magával hozott kis ebédjét megmelegítse, s bekapkodja. Szombaton viszont szabadnapos lesz, kicsit fellelegezhet. Sőt, előtte még itt a ma este – kikapcsolódik, szórakozik néhány órácskát.

Már alig várta, hogy Csabával és Tamással találkozzon. Hiszen azért vannak a jó barátok, hogy időnként összejöjjenek, feltöltődjenek a kimerítő munka után. Nem volt ez másképp a három orvos esetében sem. A bőrgyógyász Csaba, a sebész Gábor és a szemész Tamás, amikor tehették, remekül érezték magukat együtt.

Most is megbeszélték, hogy este 9:00 órakor találkoznak, a Pulzus utca 3. szám alatt, Tamás lakásán, addigra mindenki végez az orvosi teendőikkel. Gábor és Csaba jól tudták, hogy vendéglátójuk nagyon édesszájú, ezért két jókora tábla mogyorós csokoládéval, valamint egy nagy doboz linzerrel kedveskedtek neki.

Csaba Tamáséktól nem messze, a Szív utcában élt, Gábor pedig szintén a közelben lakott, a Patika utcában, így hamar összeverődtek.

Szerettek volna minél többet megtudni a másikról, ezért kitalálták, hogy önismereti, aztán humoros, orvosi történetekkel szórakoztatják egymást.

Most Gáboron volt a sor a mesélésben.

- Kérdeztétek, mi az, ami igazán jellemző rám. Már gyerekkoromban is mindig jobbra akartam tenni a körülöttem lévő dolgokat, szűkebb környezetemet. Világ életemben maximalista voltam, mindent a legjobb tudásom szerint akartam elvégezni, mindenkinek meg akartam felelni. Persze, később azért megtanultam ezt az egész dolgot a helyén kezelni. Most már tudom, másképp is lehet gondolkodni. Nem kell mindennek tökéletesnek lennie, csupán legyen jobb, mint volt, már az is haladás!

Nem tudtam eldönteni, humorista, tanár, vagy orvos akarok-e lenni, hiszen mind a három munkakörben ott a segíteni akarás, valami nemes cselekedet, ami jót tesz embertársainkkal. Aztán rájöttem, a tanítás távol áll tőlem, mert a fegyelmezés nem az én asztalom. Idegileg teljesen kikészülnék. A humoristának remek előadói készséggel kell rendelkeznie, ami nekem nincs. Kipróbáltam magam színpadon, jó párszor, de nem éreztem, hogy ebben ki tudnék teljesedni. Maradt tehát az orvosi pálya, azon belül is a sebészet érdekelt. Óriási sikerélmény, amikor a betegeim gyógyultan távoznak tőlem – ezt nektek nem kell magyaráznom.

- Jó, hogy így gondolkodsz – vélekedett Csaba, Tamás pedig nagyokat bólogatott hozzá.

- Nos, jöjjön tehát a humoros része a mesélésnek! – folytatta Gábor mosolyogva. - Vissza kell nyúlnom fiatal koromig, amikor éppen felvettek az orvosira. Ti is tudjátok, hogy milyen sok a tandíj, tudtam, nem lesz egyszerű helytállni. Tanulás mellett dolgoznom kell valamit, sőt, ha lehet, két munkakörben, hogy fedezzem nem csupán a tanulmányi költségeimet, hanem az albérletet is, amit kivettem. Lényeg a lényeg, amikor napközben volt rá lehetőségem, hentessegédként dolgoztam egy ismerősömnél. Úgy belejöttem a húсок takaros felszeletelésébe, meg a kiszolgálásba, hogy a hentes már nyugodtan rám bízta az árusítást, ő meg végezte a nehéz, könyvelési feladatokat.

Ez a munka még kevés volt a boldogulásomhoz, ezért másik munkakör is kellett. Kézenfekvő volt, hogy a közeli kórházban keressek magamnak valamit. Betegszállítói munkát vállaltam, fizikailag jó erőben vagyok, gondoltam, kezdetnek nem rossz. Csináltam, amit kértek tőlem, vittem a betegeket a kórtermekből a műtőbe és vissza.

Mindkét munkaköröm esetében kötelező volt a fehér köpeny viselete.

Egyik ilyen alkalommal éppen egy idős nénit vittem volna a műtőbe. Nagyon félt szegénykém. Amikor pedig engem meglátott, teljesen oda lett a lelkem!

- Jézusom, de hiszen ez a mi hentesünk! Isten őrizz, hogy ő operáljon meg!

Elájult, úgy kellett szegényt magához térítenem!

Természetesen, tisztáztuk utána a helyzetet, de nem tudtam, sírjak-e, vagy nevessek!

Csaba és Tamás a könnyüket törölgették, úgy hahotáztak.

- Na ne, ilyen nincs – kapkodott levegő után Tamás.

- Mit tesz az a fehér köpeny, ugye? – kacagott fel Csaba is.

Tamás egy pillanatra elgondolkodott.

- Már csak én nem meséltem nektek. Azért, remélem, amikor meghalljátok majd a történetemet, nem maradok el én sem mögöttetek!

Árvay Mária

Szépkorúak huncutsága

Eljött a péntek este, 08:30 körül járhatott az idő. Tamás, a szemész orvos nemrég ért haza. Már megrendelte a bulihoz oly fontos nagy, családi pizzát, a sörök is ott sorakoztak a hűtőben. Fél óra, s befutnak az orvos barátok, Csaba, aki bőrgyógyászként dolgozik, s Gábor, a sebész.

Pár hónapja ismerték meg egymást egy orvosi konferencián, azóta pedig rendszeresen találkoztak. Tamás életében nagy öröm volt ez a baráti társaság, mert aggregényként tengette életét. Egykeként nevelkedett, és saját bevallása szerint, nehezen tud másokhoz alkalmazkodni. Persze, az ő életében is voltak bensőséges kapcsolatok, de egyik sem tartott hosszabb ideig. Vágyott barátai társaságára, főleg azért, mert most kitalálták, hogy jópofa történetekkel teszik tartalmassá az együttlétet. Szeretnék a másikat minél jobban megismerni, ezért egy-egy önismereti kérdést is feltesznek egymásnak, persze olyat, ami nem túl tolakodó, mégis elárul a másikról egyet, s más.

A Pulzus utca 3. szám alatt már-már tetőfokára kúszott a hangulat. Csaba és Gábor épp az imént adták elő vicces történeteiket, így a nevetőizmaikat mostanra jócskán megtornáztatták.

Tamás megköszönte a torkát, hogy előrukkoljon a történetével és az önismereti kérdés megválaszolásával.

- Amíg meséltetek, remekül szórakoztam. Közben azon gondolkodtam, mit tudnék mondani nektek magamról olyasmit, ami tipikusan rám jellemző. Tudjátok, szenvedélyes gyűjtő vagyok. Nem bélyegeket rakosgatok, hanem dicsérő, elismerő szavakat jegyzek le, hiszen kritikából kap az ember bőven.

- Ejha! – füttyentett Csaba.

- Bizony! A betegeimtől rengeteg szeretetet és elismerést kapok - íme pár példa. Valaki azt mondta, hogy nálam mindig megnyugszik, más orvosoknál borzasztó ideges. Állítólag békét, nyugalmat sugárzok.

- Ebben van valami – erősítette meg Gábor.

- Köszönöm. Állítólag remek szakember is vagyok. Egy páciensem alig tudtam rábeszélni a szürkehályog-műtétre, annyira félt. Most pedig nem győz hálálkodni nekem, hogy mindkét szemét meggyógyítottam. Tehát,

ezeket zsebelem be. Nos, elég az öndicséretből, inkább elmesélek nektek valami nagyon jópofa, poénos történetet.

Az egyik betegem rendőrként dolgozik, s egy alkalommal kétségbeesetten keresett fel.

- Doktor úr, doktor úr, segítsen rajtam, valami nagy baj lehet a látásommal! Vizsgáljon meg alaposan!

- Csak nyugalom, ne idegeskedjen, mindjárt utánajárunk a dolgoknak – próbáltam nyugtatni szegényt. Mindenféle vizsgálatot elvégeztem rajta: olvastattam a táblánál, amit remekül megoldott, még az apróbb betűket is leolvasta. Szemfenék-vizsgálatot is csináltam, ott is mindent rendben találtam. A szemnyomását is megmértem, tényleg, panaszra semmi ok.

- A látásával egyáltalán nincs probléma, kedves uram, nem értem, miért van úgy kétségbeesve? – faggattam.

- Ne is kérdezze, teljesen odáig vagyok.

- Azt látom, de mi történt?

- Megszégyenítettek, megaláztak!

- Mégis, mi a baj?

- Sokan várnak odakint Önre, Doktor úr ... nincs ideje ilyesmiket meghallgatni.

- Na, ki vele, mesélje már el!

- Egy idős nénit igazoltattam a minap, aki áthajtott a piroson. Megállítottam, forgalmi, személyi, lakcímkártyát kértem tőle. Az iratait rendben találtam, de szabálytalanságot követett el azzal, hogy nem vette észre a piros lámpát, balesetet okozhatott volna. Bevittem a nénit a rendőrsre, s vallatóra fogtam.

- Ön, hogy is mondjam, szép kort ért meg, azonban, a látásával már probléma lehet, ha csak úgy, könnyelműen átmegy a piroson! Ezt nem hagyhatom figyelmen kívül!

Erre a néni, a legnagyobb nyugalommal, belenyúlt a táskájába, vékony tűt és cérnát vett elő. Gyakorlott mozdulattal végezte a tűbefűzést, egy pillanatra sem bizonytalanodott el. Majd kivette a tűből a cérnát, hozzám fordult s így szólt:

- Nos, uram, a maga látása biztosan tökéletes. Minden bizonnyal könnyedén be tudja fűzni ezt a cérnácskát ebbe a vékonyka tűbe! Próbálja csak meg!

Mondanom sem kell, még a hatodik kísérletezésem is kudarcba fulladt. Lángba borult arccal adtam vissza a néninek a tűt és a cérnát.

Elengedtem neki a büntetést, mit tehettem volna? Közben pedig elárulta, hogy eddig még soha, senki sem büntette meg semmilyen szabálytalanság miatt, én lettem volna az első. Így töretlen maradt a rekordja!

Nagyot nevettem betegem történetén, s biztosítottam róla, hogy sokan vagyunk olyanok, köztük én is, akik nem boldogulunk a tűbefűzéssel.

Akkor én is visszaadhatnám a diplomámat – mondtam nevetve.

Csaba és Gábor teljesen fel voltak dobva a történetről.

- Ha most döntenünk kéne, melyikünk sztorija a nyertes – vetette fel Gábor – nem tudnánk határozni.

- Mindegyik nyerő – mondta Csaba magabiztosan – hiszen mindhárom megnevettetett, még a könnyünk is kicsordult, s ez a lényeg. Feltöltődni, mert ezen a pályán adódnak akadályok bőven, de egy csipetnyi humor enged továbblépni, s nem feladni, amikor valami balul üt ki, minden jószándékunk ellenére!

- Máskor is csináljunk ilyet! – ajánlotta Tamás. – A végén még csinos kis gyűjteményünk lesz.

- Már a címét is tudom! – kiáltotta Gábor: Dokihumor!

Balázs Gyuláné

És lift van?

„Ügyintéző kapcsolásához, kérjük, nyomja meg az 1-es gombot!”

-Üdvözlöm! Lassú Csilla ügyintéző vagyok. Miben segíthetek?

- Kezét csókolom! Dr. Nagy Előd, nyugalmazott ügyvéd vagyok. Erősen gyengénlátó. Megkérdezhetem, hogy belül vagyok-e már az ügyfélkapun?

- Természetesen. Ezért felhívom a figyelmét, hogy a beszélgetésünket rögzítjük, és szükség esetén felhasználjuk. Kérem, mondja el a panaszát!

- Hála Istennek, hogy sikerült bejutnom. A lakcímem megváltozott, ugyanis megváltoztatták az utca nevét. Arra kérnek, hogy az összes dokumentumomon és személyi okmányomon mielőbb intézzem el a lakcímváltozás tényét. Azt kérem, ebben segítsen!

- Hogyne, segítek! Az a javaslatom, hogy menjen fel a netre, ott megkap minden fontos információt.

- És tessék mondani, lift van? A fájós lábammal nehezen járok a lépcsőn.

- Bocsánat, önnek van okostelefonja?

- Természetesen van, még beszél is hozzám, de nagyon ritkán értjük meg egymást.

- Az előbb említett valakit, akinek hálás azért, amiért bejutott az ügyfélkapun. Ő nem segítené Önnek még egyszer?

- Igen, Istennek mondtam hálát, de sajnós azt gondolom, hogy ebben a mai világban neki már nincs ideje, hogy az én apró-cseprő dolgaikkal tovább foglalkozzon. Nagyon sok probléma megoldása vár rá.

- Mégis azt gondolom, valamelyik családtag tudna segíteni. Beszéljen velük!

- Igaza van, legközelebb beszélek a fiammal, ő úgyis mindig a telefonján lóg. Ha ő felmegy a netre, vigyen magával engem is, hátha egyszer nekem is sikerülni fog egyedül feljutnom.

Bálint Gyula

Adrenalin

Dr. K. E. K. 55 éves, sokat megélt, többszörösen elvált, anyagi gondokkal nem küzdő, országosan ismert sztár ügyvéd, szombat este 18 óra 30 perckor ismét leült a televíziója elé. Soros barátnője csendben behozta a megszokott szivart, a kedvenc konyakot. Töltött mindkettőjüknek. Azután meggyújtotta a szivart. Majd diszkréten elvonult a képernyő elől. Megtanulta már, hogy ilyenkor hol a helye. Minden esetre nem a látótérben! Zajmentesen leült az ügyvéd mögé és ő is egyre feszültebben figyelt. Előttük zajlódott a szombat esti rituálé. A szerencse szombat műsora!

A szokott módon megtörtént a joker sorsolás. Közeledett a várva várt csúcspont. Az ötös lottó számsorsolása! Az ügyvéd agyában dobolt a vér. Szíve egyre hevesebben vert. Adrenalin szintje az egekbe szökött. Egyik kezével a konyakos poharat, másikkal a fotel karfáját szorította. Egyre jobban heveny izgalmi állapotba került. Mindaddig, míg az első nyerő számot ki nem húzták! Amint az első szám kiderült felugrott a fotelből. A levegőbe csapott, mint gólöröm idején az elszánt football szurkolók. Szinte üvöltötte: „megint nem veszítettem”. Átölelte barátnőjét. Hosszú, forró csókban olvadtak össze. Átültek a kanapéra és egymás kezét fogva hallgatták meg az ötödik szám előtti dalt. Megvárták még a találatok szerinti nyereménylistát. Utána „megölték”, azaz kikapcsolták a tévét. Majd a megfelelően előkészített hálósobában áldoztak az erotika örömeinek oltárán. Ennek bővebb ecsetelésétől azonban itt most eltekintenek.

E helyett megvilágítanám Dr. K. E. K. különös viselkedésének okát. Dr. K. E. K. annak idején, még az érettségi szünetben vásárolt, kitöltött és gyűjtőládába dobott egy ötös lottószelvényt. Ez később többször is megtette. Kezdetben ösztönösen, majd egyre inkább tudatosan az először megtett öt számmal játszott. Egyre inkább olthatatlan vágyat érzett ugyanis a nagy mennyiségű pénz iránt. Úgy látta, hogy erre kis

eséllyel ugyan, de mégis legkönnyebben a lottón keresztül vezet az út. Egy idő után rendszeresen, minden héten ugyanazzal az öt számmal kitöltött lottószelvényt adott fel.

Különös, jó érzés járta át a heti húzásokra való várakozás, álmodozás alatt. Ha véletlenül valami miatt elmaradt a lottó feladása valósággal rettegett, hogy éppen azon a héten húzzák ki a számait.

Közben bejutott a jogi egyetemre. Elvégezte, ügyvédi szakvizsgát tett. Sikeres, gazdag ügyvéd lett belőle. Jól sikerült gyermekei voltak. Többször vált és újra nősült.

-Szeretek veszélyesen élni - mondogatta baráti társaságban. Mindene megvolt már, betegség soha nem kínoztta. Mostanra meghízott, elkényelmesedett. Már vadászni is ritkán járt. Pedig azt valamikor nagyon szerette! Igazán még a szakmában feltűnést keltő, reménytelen esetek megnyerése sem tudta lázba hozni.

A pénzhez való viszonya is megváltozott. Nem minden áron és minden körülmények között megszerzendő célnak, hanem „jó, ha minél több van belőle” típusú eszköznek tekintette.

A heti adrenalin „beszerzésére” régi ismerőseihez, a lottószelvényekhez fordult. Különleges, egyedi módszert eszelt ki.

Nem a nyeresre, hanem a vesztesre játszott. Nem vásárolt több lottószelvényt! Annak drukolt, hogy ki ne húzzák a régi, állandó számait, mert csak ekkor veszíthetett volna.

Vagyona azonban a legjobban fizető ötösnek is a sokszorosa volt. Ezért nem osztott, nem szorozott igazán.

A lottósorsolást mindig élőben nézte a televízión. Így ingyen és bérmentve rendszeresen, hetente hozzájutott az „adrenalin fröccshöz”. Rendkívül büszke volt „találmányára” Ahogy ő mondta: ingyenes, rendszeres és főleg hatásos.

Bíró Miklós

Az ösvény

Pár éve, egy két hetes nyári szabadság után hajnalban, a megszokott időben indultam el munkába, át az erdőn keresztül a hegyen. Jó illatú augusztusi szellő fogadott, még pirkadat előtt voltunk, ami picit meglepett.

Nem gondoltam volna, hogy pár nap alatt ennyivel kevesebb a fény ilyenkor. Valahogy akkor ez nem jutott eszembe. Ahogy lassan romlott a látásom, alapfelszereltség lett nálam a fejlámpa, így ennek hamis biztonságérzetével indultam el az erdő, a hegyoldal felé.

Sokszor bejártam már ezt az utat, nem volt ismeretlen, sőt inkább a 'lábamhoz térdepel egy-egy bokor nevét is, virágát is tudom' érzéssel mentem minden nap oda is, vissza is. Néha arra gondoltam, már csukott szemmel is végig tudnék menni. Micsoda naivitás volt ez, mégis hányszor használjuk, amíg szemünk még társunk az életben.

Elértem a kis hídig, a patak túloldalán már erdei ösvény vár. Az ösvénynek ha nem is minden részét, de jó pár szakaszát csak én járom, meg az erdő vadjai, legalább is, sorra csak az ő és az én nyomaimat véltem felfedezni. Amikor átértem, éreztem meg először, hogy baj lesz. A fák koronái a pirkadat kevés fényét is elzárták, de annyira nem, hogy bármit is érjen a fejlámpám szürkés-kék fénye. Pedig előttem még 2 km erdő, fél óra, amíg elérem a bányai aszfalt utat.

Haladjunk, gondoltam, majd megoldódik, amúgy is ismerek minden bokrot errefelé. Ahogy haladtam, rá kellett jönnöm, minden, ami eddig ismert volt, ebben a fényben, romló szememmel már szinte csak egy szürke massa, a fák és bokrok idegenek, az ösvény inkább csak érezhető. A máskor barátságosan fogadó erdő most rideg volt és szürke, már-már félelmetes.

Lassan, szinte minden léptemet megfontolva haladtam előre. Itt vigyázni, mert jobb kéz felől meredek patakmeder, mindjárt kicsit balra, el ne essek a téképészeti betontuskóban, itt kell lennie valahol. Talán már túl is jöttem rajta, mert ez a két fa már utána volt. Vagy mégis előtte? Vagy nem az a két fa? Elbizonytalanodva haladtam tovább. Végre kicsit kiszélesedik az ösvény, jobbra fel, az emelkedőn. Mi csak 'szánkó pályának' hívjuk azt a kis kaptatót, mert réges-régen, amikor még tél volt a tél, és hó volt a hó, ide jártunk ki a fiúkkal szánkózni.

Milyen jó lenne most az a hó, gondoltam, akkor a fehér tájban talán jobban megtalálnám utamat.

Ráfordultam tehát az emelkedőre, kicsit megkönnyebbülve, mert az izgalmam legalább itt szusszanásnyi békére lett. Tényleg csak egy szusszanásnyi, mert hamar felértem és a jól ismert fámnál balra fordultam. Érdekes dolog ez. Ha az ember sokat jár az erdőn és gyakran ugyanott, egyes fák kicsit baráttá is válnak. Ilyen fa volt ez is, én csak szusszanó fának hívtam. Ha siettem is, mielőtt balra fordultam volna, itt megálltam, bal kezemmel picit rátámaszkodtam, két-három mély levegő, majd a támaszkodás lassan átment egy simításba, és már kapaszkodtam is tovább. Ez olyan kis szertartássá vált és mindig megteszem azóta is.

Kicsit oldalvást meredek szakasz, talán húsz méter, aztán ennél a fánál jobbra, vagyis nem, nem ez nem az a fa. Annak más a tapintása. Várjunk csak, elnéztem valamit. Körbenézek a lámpa hideg fényével, és egy teljesen ismeretlen erdőben vagyok. Na, ne! Pár lépést, ha jöttem! Visszamegyek addig, amíg biztos. De visszafelé sem ismerős semmi. Mindenesetre próbálok pár lépést visszamenni és igen, ez a fa rendben van, ez az ösvény mellett áll. Itt kicsit jobbra kellene mennem és... Eltévedtem.

Tudom, hogy pár lépésre lehetek a biztos úttól, de szemem már nem társ a megtalálásában. Még próbálkozom, de tudom, hogy reménytelen. Leülök, és bár hosszú időnek tűnik, gyorsan végig fut, mik a lehetőségek. Várjak? Max fél óra lehet az erősebb fény. Vagy több? De hiszen én soha nem kések el sehonnan! Ez most sem történhet meg.

Elbizonytalanodtam, és ez egyre elhatalmasodó nehéz érzéssé vált. Az eddig biztos támaszt nyújtó érzékszerveim mintha ellenem esküdtek volna. Szemem mást mutat, mint amit látni emlékszem, fülem, kezem meg összezavar. Nincs tőlük semmi használható segítség.

Hazatelefonálok hát, otthon még alszik a család, csak feleségem van ébren, hiszen ő engedett utamra. Talán fiam, pár perc alatt itt tudna lenni. Imádja az erdőt, ismer ő is minden buckát, csapást, bokrot.

Pár csengés után veszi fel feleségem, szokásomhoz híven tömören vázolom a problémát. Ő egyből megérti, talán már készült is rá, csak nem tudta mikor jön el ez a nap is. Felsiet a lépcsőn, hallom ahogy

keltegeti fiamat, modja, miért kell felkelnie. Válasz egy kis morgás, majd amint megérti, felpattan, és átveszi a telefont:

- Merre vagy? - kérdi még álmosan, de már a gyermekből a felelősség pillanatok alatt felnőttet faragó ember céltudatosságával.

- A szánkópálya után az oldalban, attól pár lépésre lehetek. Látni fogod a lámpát. Te is hozzá, legalább megnyugszom, ha látom. - mondom.

Telnek a percek, és van időm gondolkozni. Hát egy újabb lépés az elkerülhetetlen túloldalra. Segítség kell ahhoz, amihez eddig sohasem kellett. Rossz érzés kiszolgáltatottnak lenni. Talán keseríteném még magam lelkét, de távol már neszezést hallok, ág reccsen, halvány fény villan. Látom, ahogy bolygó fény jön fel a kaptatón.

Tudom, helyzetemet a felkelő nap fénye idővel megoldotta volna, de mégis úgy éreztem, hogy megmenekültem. Messziről szót is váltunk, egyre közelebbiek léptei.

Mikor mellém ért, csak annyit mond szeretettel:

- Elkísérlek, gyere!

Nemrégén még én vezettem erdei útjainkon, ő pedig követett. Megfordult a világ, hiszen most alig 14 évesen már őrá kell, támaszkodjak.

Nem jó ez így, gondolom keserűen, mert bár előbb-utóbb ez a világ rendje, de ehhez még túl fiatal vagyok.

Ütemesen halad előttem, ilyen tempóban még be is hozunk az elveszett időből. Szinte észre sem veszem, milyen gyorsan érünk fel az erdész útig. Széles erdei út, ezen már csak nem tévedek el, gondoltam.

- Innen már menni fog - mondtam, kicsit talán ellenmondást nem tűrően.

- Köszönöm...

Nem akartam, hogy lássa könnyeim.

Megfordultam, és erőltetett határozottsággal tovább mentem az ismerős úton az ismeretlen felé, a vakok világába.

Bíró Miklós

A szén és a cinege

Kemény munkásnap elé néztünk. A kitűzött végdátum viszonylagos messzesége ellenére, a mindennapokra is jutott nagy sóhajt igénylő, reménytelennek tűnő feladat-halom, amit aznap meg kellett oldani.

Ez is egy ilyen nap kora reggele volt, a falevelek még megszárták a várhatóan aznap is kíméletlenül sütő júniusi nap fényét.

Én értem le korábban, mintegy előkészítve a terepet, elővéve szerszámokat és több helyről is körbejárva az épülő házat, fejben sorba rakva mit és hogy kell ma megoldanunk. Födém fent van, holnap ömleni kezd a beton könnyörtelenül és súlyosan, amit erősen ácsolt zsaluval kell kordában tartanunk. Aki betonozott már készre kevert betonnal és pumpával, az tudja, itt nincs kegyelem, csak a tökéletes előkészület a megoldás. Kevés idő és hosszú feladatlista miatt elég reménytelennek tűnt, hogyan leszünk készen.

Alig több mint egy hete temettük sógoromat, Mónika öccsét, a házépítés precíz mesterét.

'Ne aggódjatok, nyár közepére befejezem a bevállalt házat, és felépítjük a tiéteket időre. Csak addig tartsatok ki!' - mondta volt, még egy hónappal korábban is.

Aztán az a májusi éjszaka és az a baleset másként döntött. Mónikának pedig még rendesen meggyászolni se volt ideje, mert a porig égett házunk helyett, tél előtt itt újnak kell állnia. Alig tíz hónap, nincs idő az érzelgősségre. Még a gyászra sem nagyon, hiszen három fiú várja bizalommal, hogy megoldjuk a lehetetlent.

Ezen járt az eszem, miközben szinte önkéntelenül számolt agyam, hova, mikor, mit kell vinnem, mit kell felépítenünk ma. A félkész ház délkeleti

sarkát néztem éppen, hallva hogy kis csörgéssel a reggeli bundás kenyeret és teát hozza Mónika. Nem láttam még, csak hallottam, ahogy közeledik.

Néztem felfelé, oda a magasba, a legnehezebben elérhető pontra, hogyan fogok oda biztonságosan feljutni, és ami még fontosabb, stabil zsalut építeni?

Ekkor érkezett meg ő, a kis széncinege.

Nem tudom, figyelt-e már egy ideje, csak azt vettem észre, hogy a jobb vállamra száll. Kővé dermedtem ettől a soha meg nem élt tapasztalattól, és éreztem, ez a pillanat valamiért rendkívüli, nem törhetem meg a különlegesség pillanatát.

Ekkor már Mónika közeledése egyre jobban hallható volt, és bár éhes is voltam, vártam a csörgést okozó reggeli megérkezését, de féltem, a zaj megtöri ezt a ritka szent pillanatot, és elriasztja hirtelen érkezett kis társamat, aki közben a fülem mellett folyamatosan csicssergett.

Lassan, szinte észrevehetetlen sebességgel emeltem fel könyököm vállammal egy magasságba, hátha odébb sétál a kis madár, ne csak halljam, talán láthassam is.

Mintha ő is erre várt volna, szépen elsétált az immár vízszintesen tartott felkaromon a könyökömig, és egy pillanatra sem hagyta abba a csicssergést.

Mónika már fel is tűnt, és szólt is, természetes hangerővel.

- Hát te mit állsz ott, gyorsan tedd oda azt a raklapot, forró a tea...

Én azonban meg sem mozdultam és csak összeszorított szájjal próbáltam csendre inteni.

Szinte esélytelenül próbálkoztam a fogaim között úgy kipréselni a szavakat, hogy a távolságot és az ő beszédét is sikerüljön áttörni.

- Csendesebben.... Vedd elő a telefonod, fényképezd le - mondtam, ami persze elég érthetetlenül hangozhatott.

Kellett is egy kis idő, amíg megértette, és óvatos sietséggel lepakolt. Elővette a telefont és készített pár képet.

Persze az izgatottság átült rá is, nem lehetett nem különleges, szent alkalomnak tekinteni. De hát a munka rengeteg, el kell engedni a csodát. Azonban a csoda nem engedett el minket.

Lassan a könyökömhöz emeltem bal tenyerem, és ő hagyta, hogy óvatosan megfogjam. Lágyan körbeöleltem, de ő meg sem rezdült, csicssergett tovább a bizalomnak olyan hihetetlen természetességével, amit nem érez ember szinte sohasem.

Közben Mónika is érdeklődve jött közelebb, és vizsgálta most már két markomban körbeölelt kis madarat az ujjaim rései között.

- Ez hogy...?

- Nem tudom. Egyszer csak itt volt.

- Engedjük el...

- Igen... - mondtam én is, és tenyerem lassan nyitva emeltem egyre feljebb, azzal a mélyen bennünk lévő mozdulattal, amikor valami törékenyt kell útjára engedni.

Ő azonban nem tervezte az útra bocsátását, és szinte furcsállva nézett ránk, mintha jelezné: 'Ti bolondok vagytok? Miért mennék el?'

Odébb vittem, és rátettem egy bokor ágára, de mire visszaértem, már ott volt a Mónika által rögtönzött raklap asztalon, a tányéron lévő bundás kenyerek és teás poharak között.

Így kezdtünk óvatosan, majd egyre bátrabban enni, egyre természetesebben elfogadva, hogy mai reggelinkhez új társunk akadt. Mintha valaki küldte volna, hogy újabb reményt adjon, amire bármilyen kemény is az ember, néha szüksége van.

Alig szóltunk, és ő vagy hozzám, vagy Mónikához totyogott, felreppenve Mónika lábára is, elfogadva a felkínált kis falatokat.

Nem volt kedvünk megmozdulni sem, csak ültünk, néztük és ezt az ajándékba kapott békét és időt élveztük.

Gyorsan közeledő autó gumiján megpattanó apró kavicsok egyre erősebb zaja hozott vissza minket a valóságba.

- János jön... - és a felbukkanó fehér autó be is fejezte a megkezdett mondatomat.

Barátunk szabadságot vett ki három napra, hogy segítsen nekünk. Frissen és a megszokott széles mosollyal pattan ki az autóból.

- Sziasztok! - de egyből megérezve a pillanat furcsaságát, vagy csak azt, hogy ülve talált minket, már folytatta is: - Csak nincs valami baj?

- Szervusz... nem, nincs. Gyere közelebb - álltunk fel lassan, mi is lépve egy kicsit köszöntésére.

- Mi van veletek? - kérdezte, nem így szoktuk fogadni.

- Nézd! - mutatott Mónika a kis cinegére.

János értetlenül nézte, szót szó követve meséltük a rövid történetet. Közben kis barátunk békésen figyelt, kicsit odébb röppent, de messzire nem ment el tőlünk, mintha csak távolabbról akarta volna felmérni a jövővényt, mire is számíthat tőle.

Persze tudtuk, a nap nem állhat ebből, bármilyen különleges is, hiszen holnap itt nagy sürgés forgással rengeteg beton fogja keresni a helyét, ami még sehol sincs elkészítve.

Újra átvette tehát a kényszer és a racionalitás az irányító szerepet. Elkezdődött hát a tempós munka. Fűrész, kalapács, fúró és csavarbehajtó recsegő hangja vette át a csend felett az uralmat. Hangos vezényszavak, 'fogd meg!', 'oda tedd!' és társai, csak, ami bármely építkezésen hallható. Néha ki-kinézve, és látva, a kis cinege még mindig ott van velünk. Az új ember és új ritmus csak rövid ideig küldte kicsit távolabb, de mindig látótávolságon belülre. Aztán újra egyre közelebb jött, majd hol hozzám, hol Mónikához repült, azonban Jánost, bár

jelenlétét elfogadta, tisztos távolban tartotta. János, meg mindig érzékenyen tekintve a világ racionálisan nem érthető részére, csak csóválta értetlenkedve fejét, néha hangot is adva annak, hogy ez bizony nagyon furcsa dolog.

- Ez egyszerűen hihetetlen... - mondta egyszer.

- Az. Pedig itt van. Látjuk - válaszoltam.

Mintegy 4-5 órán keresztül volt velünk, de csak vagy Mónikán és közelében, vagy csak ugyanúgy nálam. Vagy ott, vagy itt, végig csicseregve, magyarázva, valami nagyon fontosat.

Úgy kellett Mónikának néha kézzel megfogva odébb tennie, hogy meg ne sértse, amikor dróttal dolgozik.

Én egy kicsit üszkös gerendát, régi házunk maradványát hoztam befelé az épülő házba, hogy biztos alátámasztásként szolgáljon későbbi nappalink ajtaja fölötti koszorú zsalujához. Ő egyszer csak a végére ült, és előttem a fel és alá, a lépéseim ütemére lengő gerendán - mint egy viharos tengeren a hajó orrában a kémlelő matróz - ringatózott. Egyszerre volt szürreális, természetes és vicces, ahogy minden eddigi tapasztalatomnak ellent mondván 'cipeltette' magát. Mintha biztos akart volna lenni, jó helyre kerül ez a gerenda is. Mikor felállítottam, éppen ide, ahol most a kanapén kényelemben írom le mindezt, fittyet hányva, hogy immár az eddig vízszintes gerenda függőlegessé lendült, vele együtt fordult ő is, kis karmaival kapaszkodva a tűz által szenes bevonatot kapott fába.

Kicsit várt, majd kis csiviteléssel, mintha leigazolta volna, hogy 'Itt pont jó!' reppent odébb utat engedve, hogy kalapácsütésekkel helyére szorítsam, és ácskapoccsal rögzítsem az ideiglenes támaszt.

Mikor készen lettem, nem kalapáltam tovább, visszarepült, és kis karmaival újra megkapaszkodott a kicsit elszenesedett oszlopon, régvolt házam tanúfáján. Szén és a cinege.

Lassan eljutottam a reggel aggodalommal figyelő délkeleti sarok rögzítéséhez is. Nagy létra is csak nyújtózva elég, egyik kézzel kapaszkodva, másikkal fejem felett tartva az ütve-fúrót, készítve a furatot az ideiglenes rögzítéshez. Mikor már a kicsit kisebb zajjal járó csavarbehajtót tartottam fejem felett, már arra szállva, szinte biztos, ami biztos, a legközelebből nézve jól csinálom-e, üldögélt és nézelődött. A csavarbehajtó recsegése ellenére, békésen gubbasztva rajta, messze a magasban, miközben letekintve Jánost láttam, aki csípőre tett kézzel nézte, amit látnia kellett, mert mesélve úgy sem hitte volna el. Tán én sem, tán más se.

Így telt a délelőtt. Együtt zsaluztuk feleségemmel a mostani étkező sarkát, amikor útban volt, olyankor kedvesen megfogtam, tenyeremet újra fel-emelve és kinyitva az ég felé emeltem.

Mónika szólalt meg:

- Menj utadra, köszönjük, hogy itt voltál...

És ő még csiripelt egy kicsit, majd hátat fordítva nekünk, átrepülve a magnólia felett, távozott délnyugat felé.

Sose láttuk utána, de lehet, hogy kicsit messzebb még követte mit és hogyan csinálunk. Hangja elveszett a sok száz vagy ezer madár és az építkezés hangja között, kis teste meglapult valamelyik közeli fa vagy bokor ágán, de ezt már sohase tudhatjuk biztosan.

Czeglédi Eszter Dóra

B, mint barna

Elkezdtem ébredezni. Óvatosan résnyire nyitottam a szemem, és megállapítottam, hogy a szobát már beragyogja a Nap. Visszacsuktam a pilláimat, és próbáltam kicsit összpontosítani, hogy rájöjjek, milyen nap is van, és vajon elaludtam-e, vagy nem sürget semmi.

- Szombat van, és miénk a hétvége – konstataáltam csendben ujjongva. Mellettem Zoltán egyenletesen szuszogott. Minden bizonnyal még az igazak álmát aludta. Óvatosan befészkeltem magamat mellé. Meg se mozdult.

Majdnem fél éve költöztünk össze. Két éve, mikor megismertem, én zöldfülű elsőéves voltam spanyol szakon, ő pedig másodéves, amellett, hogy Angol szakon harmadéves. Nagyon sokat segített nekem. Nem csak azzal, hogy tippeket adott a képernyőolvasó használatához és a könyvtárazáshoz, hanem a példájával. Nekem két évvel azelőtt kellett szembesülnöm és megbarátkoznom azzal a ténnyel, hogy szabad szemmel már nem tudok olvasni, egy lassú, de folyamatos látásromlást okozó szembetegség miatt. Ő hároméves korában kapott agyhártyagyulladást, ami a látásának a 95%-ába került. A vakokról nekem nem túl sok és nem túl helytálló információm volt azelőtt. Annyit tudtam, hogy ha látok valakit fehér bottal tájékozódni, legjobb, ha utat engedek neki, hogy ne zavarjam meg, kivéve, ha tanácsstalannak tűnik, mert akkor megkérdezem tőle, hogy tudok-e segíteni. Azzal nem számoltam, hogy ilyen nagy koponyák is vannak, akik nem csak a „helyzetükhöz képest” tesznek le sokat az asztalra. Zoltán egy ilyen példa volt. Évfolyamában dobogós felvételi eredménnyel került be angol szakra, és azóta is a

legjobbak közt tartották számon. Komoly értéke volt a jegyzeteinek a többiek körében. Ráadásul nem volt nehéz lemásolni őket, mivel lapon írt. Tele volt tervekkel, például le akart fordítani pár könyvet, és jónéhány országot meg akart látogatni, ami engem is nagyon vonzott.

Valamit álmodhatott, mert mocorogni kezdett.

Mivel nagyon sok közös volt az értékrendünkben, és lelkesedtünk egymás tervei iránt is, nagy örömmel vágtunk bele a közös életbe. Birtokba vettük a nagynéném lakását, amit azért vásárolt, hogy bérbe adja. Persze többektől megkaptuk, hogy mégis hogy gondoljuk, hogy fogja két vak bírni egy háztartás minden gondját, de mindketten úgy gondoltuk, hogy vállaljuk a kockázatot.

Eddig minden jel arra mutatott, hogy megérte. Egyszer csak óvatosan megkereste a kezem.

- Ébren vagy? – suttogta.

- Félig – motyogtam bele a párnába – és te?

Pusztit nyomott a homlokomra.

- Annyira, hogy máris a reggelin jár az eszem. Velem tartasz a konyhába?

- Minek? Nincs ott semmi használható.

- És ha bármit kérhetnél reggelire, mit kérnél?

- Bármit.

- Na mégis?

- A kedvenc barna cipókenyeremnek örülnék.

- Lassan született meg a válasz! Látom, nagyon megviselt a siglos de oro nyelvezetével folytatott tegnapi szélmalomharc!

- Ühüm...

- Tudod, mit? Pihenj még, én lemegyek a boltba.

Ezzel ki is ment. Megnyugtatóan ismerős volt, ahogy tett-vett, aztán csörrent a kulcsa, és ahogy a botja odakoppant a bejárati ajtóhoz, miközben behúzta maga mögött. Aztán kattant a zár, és csend lett.

A péntek délutáni két óra a könyvtárban, amit a Cervantes korára jellemző nyelvhasználat kutatásával töltöttem Brigi társaságában, tényleg lefárasztott szellemileg. Mintegy tucat könyvet néztünk végig, de még mindig nem volt elegendő anyagunk a közös referátumhoz. Végül ő, kedvenc csoporttársam jelentette ki, hogy eleget kínoztuk magunkat, folytassuk máskor.

Újra el is aludhattam, mert érzésre csak pár másodperc telt el, és már hallottam is, ahogy Zoltán visszaért. Erre már felkeltem, és futottam az előszobába, hogy a szokásos hazatérős öleléssel fogadjam.

- Szia, hétalvó! Itt a vásárfia!

- Szia! Te egy kincs vagy! A kávéfőzés az enyém!

Kezembe nyomta a bevásárlótáskát, és elment kezét mosni, én meg a konyhába mentem a zsákmánnyal.

Ez a doboz ugye kókusztej? – kiabáltam át a fürdőszobába.

- Igen!

- És ez a háromszög alakú csomag Brie sajt?

- Aha!

- Csak nem hoztál nutellát is?

- De bizony!

Ahogy pakoltam, a hűtő máris biztató módon kezdett megtelni. Került többek között joghurt, áfonya, de paradicsom és paprika is.

- Hát nem felejtetted el, hogy kifogyott a só? – sikkantottam.

Erre Zoli már csak beledörmögött valamit a törülközőbe.

- Kedveske, kenyeret végül nem hoztál?

- Itt vagyok mögötted, miért kiabálsz? – somolygott erre ő, aki közben bejött a konyhába. – Ott van az is, nézd meg jobban!

A táskában viszont már csak egy jellegzetes tubus volt. Akárhogy forgattam a kezemben, engem leginkább egy dologra emlékeztetett.

- Van itt még valami, ami szerintem cipőkrém, de nézd meg te is – nyomtam a kezébe.

- Hogy mi? – csodálkozott. De hát én nem kértem még csak hasonlót sem. Pedig ez tényleg annak tűnik – forgatta a holmit. És biztos, hogy üres a táska?

Teljesen.

- Ez nagyon fura. Cipőkrémet biztos nem kértem, de cipókenyeret igen. És be is pakolták nekem, a többivel együtt.

- Van egy sejtésem, mi történhetett, miután mindkettő lehet barna. Téged erősen félreértettek!

Pár másodperc múlva egyszerre robbant ki belőlünk a nevetés, a könnyeinket törölgettük, úgy hahotáztunk.

- Na, akkor mehetek vissza –állapította meg Zoli, még mindig a nevetéssel küszködve.

- Ugyan, hagyd már! – tettem a vállára a kezem. – B terv reggelire: tejberizs -de ha nem baj, inkább nutellával! – pukkadoztam – barnának legalább az is barna!

- Rendkívül vonzó ajánlat, minden tekintetben! – vigyorgott, és magához húzott.

A hétvégénk a vártnál is jobban sikerült, attól függetlenül is, hogy nem utoljára folyamodtunk B tervhez.

Czeglédi Eszter Dóra

Kincsünk, a látás

Zötyögtem hazafelé a buszon Alexandrával, kisebbik lányommal. Ő úgy hatott, mint egy játékbaba, ahogy rózsaszín ruhácskában, a kedvenc kétoldalt befont frizurájában ücsörgött. Ölében volt a babája, és elmélyülten olvasta a kezében lévő képeskönyvet.

Még csak hétfő van, sóhajtottam magamban. Szórakozottan kinéztem az ablakon. Egy éjszakám maradt arra, hogy befejezzem a 400 oldalas fordítást. Hol is tartottam? Elértem már legalább a 300. oldalt?

És Dorkának, nagyobbik lányomnak is pont holnapra kell készre összeállítani a néptáncos fellépő ruháját. Biztos, hogy 14-e van? És holnap van a leadási határidő, és az első kosztümös próba is? Legalább az egyik nem 25-e volt véletlenül? És mikor is van jelenésem a földhivatalban amiatt a szerencsétlen átíratás miatt?

Gondolataimból Alexandra zökkentett ki.

- Mama, mi az, hogy zegzugolás?

Zöld szemét várakozva emelte rám.

Végem van ettől a gyerektől, annyit kérdez, de természetesen legjobb tudásom szerint válaszolok. Ötéves létére folyékonyan olvas, és azt is úgy érte el, hogy újra meg újra engem olvastatott, ha bárhol betűket vagy számokat látott. Az egyéb, filozofikus jellegű kérdésekről, amikkel ostromolt, nem is beszélve.

- Zegzugolás? Hol olvastad?
- Amikor Kalán futott Kag előtt.
- Akkor cikkcakkban futott.
- Ja, értem.

Alexandra újra az orrához tartotta a képeskönyvet, meglehetősen közel. Ismét elmerült Vuk, a kisoroka kalandjaiban.

A túloldalon ülő, feltűnő gyöngysoros és tolakodó parfümfelhőbe burkolózott dáma a jelek szerint erős késztetést érzett, hogy anyai intelmekkel szolgáljon mindkettőnknek. Izgett-mozgott, és végül így kezdett szónokolni:

- Gyermelem, miért tartod olyan közel azt a könyvet a szemedhez? Így fogod elrontani a látásodat! Nem tudod, az mekkora kincs? És különben se csinálj úgy, mint aki tud olvasni, túl kicsi vagy te még ahhoz! Anyuka, miért nem viszi el szemorvoshoz? Nyilvánvaló, hogy szemüveg kell neki! Nyeltem egyet. Újabb gyors oldalpillantással az ablak felé megállapítottam, hogy hol járunk, és még meddig nem tudunk kitérni az okítás előtt.

- Tudja, hölgyem, a gyerek kipróbált már jónéhány fajta lencsét, de a sokadik vizsgálat kiderítette, hogy olyan szembetegsége van, amin egy szemüveg sajnos nem segít.

- Valóban? És műteni sem lehet? Mert a nővérem kisebbik unokája...

- Nem, a tudomány jelen állása szerint nem – szakítottam félbe. Orvosi eszmecseréhez végképp nem éreztem magamban türelmet.

A parfümfelhő lakója elgondolkozott. Aztán taktikát váltott.

- Kicsikém, ideadnád nekem a könyvedet?

Alexandra, vonakodva bár, de átadta az olvasnivalóját. A babáját viszont még jobban magához szorította. A hölgy gyorsan belelapozott, és egy találmányra kiválasztott oldalnál kinyitva odaadta neki:

- Itt, ezt olvasd szépen!

A lányom engedelmesen elkezdett olvasni.

- „A hold már magasán járt, és körülötte bágyadtan hunyorogtak a csillagok. A tó felől harsogott a békák zenéje, és...”

- Rendben, nézd csak, itt folytasd! – és egy újabb, találmányra felütem oldal került sorra.

- „A kisoroka remegett az izgalomtól. Élő egérrel, vakonddal már játszva elbánt volna, de Tás túlságosan nagy volt. Elindult, megállt, újból elindult, és a végén nyüszítve, sírva fakadt.

- Egyedül vagyok... kicsi vagyok... éhes vagyok... - vakogta halkan,...

- Tényleg ügyesen olvasol! – tért magához a rögtönzött tanárnő. Aztán zavartan elhallgatott. Egy darabig nem is szólalt meg, amit egyikünk se bánt.

- Alex – szólaltam meg kisvártatva – a következőnél leszállunk, pakoljunk el.

Anyai barátnőnk úgy érezte, itt az utolsó lehetőség, hogy elvegye a félresikerült nevelési kísérletek élet, és így szólt:

- Azért nagyon okos és aranyos gyerek! Ugye, kisiú?

A látás kétségkívül nagy kincs. Nyitott szemmel járni legalább akkora – gondoltam, miközben a döbbent Alexandrával együtt végre leszálltunk.

Czeglédi Eszter Dóra

R.I.P. Mimi

Egy kedd este abban a kellemes tudatban tartottam hazafelé, hogy elégedett lehetek az aznap felhasznált kalóriák mennyiségével, és ami még fontosabb, az edzés feldobott és energiával töltött fel. Olyan sportosnak éreztem magam, hogy a metróhoz is lépcsőn mentem fel lift helyett. Alig vártam, hogy hazaérjek, és a jól megérdemelt banánturmixom mellett tervezem meg a szerdát.

Csak három megállóra volt az újonnan felfedezett edzőterem, ahol a gépeken felül még úszómedence is volt. Mivel fehér bottal közlekedek, nem volt ez utolsó szempont, hiszen nem akartam, hogy elmenjen a kedvem az egészszől, mire odaérek. Ez működni is látszott. Az épületen belül is megtaláltam a legfontosabb dolgokat: az úszómedencét, a futópadokat, a spinning gépeket.

A botom minden lépcsőfokon vígan koppant. A hajam még nedves volt, de ez nem zavart, mert meleg volt, és egy ilyen hosszú hajat különben is sokáig tart megszáritani.

Az úszás a legjobb sport, állapítottam meg magamban. A nyújtás is nagyon jó dolog, a szaunázásról nem is beszélve. A nők számára ráadásul külön kis szauna nyílt az öltözőből.

Mikor a peronra értem, felhajtottam az autópályára. Akarom mondani, követni kezdem a vezetősávot. Kényelmes tempóban baktattam, és közben rutinból figyeltem a környező zajokra, neszekre. A metró még sehol, a peronon is csak egyvalakit hallottam, aki döngő léptekkel jött szembe. Nini, gondoltam, Godzilla személyesen. Ahogy közeledett, kezdett egyre kevésbé tetszeni a lendülete. Jobbnak láttam lassítani, míg végül már csak tyúklépésben haladtam. Vártam, hogy elhaladjon mellettem ez az irritáló jelenség; ehelyett egyszer csak mellbevágott valami. Mi a csuda...? Hiszen ez a botom, jött a felismerés egy másodperc múlva. Ezzel egyidőben egy jó nagy reccsenést hallottam, és ráléptek a lábamra.

Még mielőtt mindezt felfoghattam volna, Godzilla lassítás nélkül eldübörgött a peron végén lévő lejárati irányába. Mit szépítsem, hirtelen felindulásból egy olyan kifejezést küldtem utána, még csak nem is túl halkan, amit itt és most nem ismételnék meg. Na, jó, legyen mondjuk: caramba!

Nem zavartatta magát, kettesével véve a fokokat, leviharzott a lépcsőn, és már ott se volt.

Feltételezem, hogy jellemén túl a hallásával is voltak problémák, tekintve, hogy nem reagált a kifakadásomra. Léptein és a ruhája suhogásán kívül más hangot nem hallatott. Talán néma is volt. Vagy nem tudott spanyolul. Netán mindez együtt.

Miután túl voltam az első sokkon, akkor jöttem rá, hogy a reccsenés a botomhoz tartozott. Szegény Mimi (magamban így neveztam), az öt tagjából alulról a második teljesen kettévált.

Mindenféle pazarlás ellenérzéssel tölt el, ezért egyből azon sajnálkoztam magamban, hogy túl korán kell eltemetnem hűségese kíséremet, mivel minimális az esélye, hogy felhajtható hozzá pótalkatrész.

Aztán azon tűnődtem, milyen lelkivilága lehet embertársunknak, aki megállás nélkül tovarobogott. Erre ma sincs válaszom. Ott és akkor viszont egy másik, sokkal prózaibb feladat kezdett foglalkoztatni. Egy, a szokásosnál jóval rövidebb bottal lassú, nehézkes, és akár veszélyes is lehet közlekedni. Ehhez képest itt állok a megrokkant Mimivel, és valahogy haza kell jutnom. Először arra gondoltam, hogy egyedül nem kockáztatom meg. Akkor viszont mi legyen? A peronon továbbra se volt senki. Nagyon ritkán tudnak teljes csendben lenni a járókelők, de az állomáson nyugalom honolt, ezért ezt jó eséllyel meg tudtam állapítani.

Akkor nincs más hátra, hívnom kéne a rendőrséget. Még ekkora égést, a bűn elfoglalt üldözőit ilyesmivel zaklatni! Majd képzeletben sorra vettem, hogy is nézne ez ki. Kezdődne azzal, hogy ki kellene várnom, amíg a helyszínre érnek; utána bemennem az őrsre vallomást tenni, és jegyzőkönyv körmölésére kárhoztatnék egy ügyeletes tisztet. Talán készül videó az állomáson történekekről, ha igen, ez alapján vagy megtalálnák Godzillát, vagy nem. Lehet, hogy kikérdeznének másodszor is. Majd eredmény híján lezárnák az aktát.

Arra jutottam, hogy inkább a lehető leggyorsabban otthon szeretnék lenni. Aki pedig ilyen helyzetbe sodort, majd úgy arat, ahogy vetett. Mélyen hiszek ugyanis a Sors igazságosságában, az adok-kapok törvényében.

Itt tartottam az okfejtésben, mikor meghallottam a közeledő metrót. Eljött a cselekvés ideje. Csak egy ajtót kell belőnöm, és miután leszálltam, csak pár száz métert kell megtennem. Fogtam tehát a megcsönkített botot, és fegyvert szegeztem. Aki láthatott, azt gondolhatta, hogy súlyos és korán elhatalmasodó Bechterev-kór vagy Hexenschuss kínoz. Bizonyára sajnáltak is, amiért nem tudok felegyenesedni. Esetleg azt hitték, hogy pálcás kincskereséssel próbálkozom, és izgalmamban minél közelebb szeretnék lenni a remélt zsákmányhoz. Elég idős vagyok már azonban ahhoz, hogy függetleníteni tudjam magam attól, hogy vajon ki, hogyan vélekedik rólam. Aki folyton azon aggodalmaskodik, hogy mások mit fognak szólni, az ettől még aligha tudja meg, hogy végül mit szoltak. Aggodalmaskodás helyett tehát inkább megcéloztam egy ajtót, és beszálltam.

Nem szólított meg senki, akkor sem, mikor továbbra is görnyedten, hazáig óvakodtam. Igyekeztem elhessegetni egy hajlott hátú boszorkány képét, ami kísértett. Kifejezetten örültem: annak is, hogy nem kellett társalognom, és annak is, hogy szerencsésen hazaértem.

Végeztem pár nyújtást, örök nyugalomra helyeztem Mimit, előhalásztam még név nélküli utódját, és végre a megérdemelt banánturmixra fordíthattam minden figyelmemet.

Tanulság nincs, hacsak az nem, hogy nincs jobb, mint egy nyugodt este egy eseménydús nap végén.

Cselei Lászlóné

Apa lettem anya nélkül

- Irma ébresztő! Igyekezz, mert lekéssük a vonatot. És ha lehet, úgy öltözz fel, hogy abba hiba ne legyen. Próbáld meg úgy kikozmetikálni magad, hogy semmi hibája ne legyen a nyúzott képednek. A hajad is a lehető legtökéletesebb legyen, mert, ahogy ígértem, a mai nap az utolsó, hogy hajlandó vagyok elmenni veled apavadászatra. Mindent be kell dobnod - ahogy ti fiatalok mondjátok – ahhoz, hogy sikert érjünk el végre valahára.

- De hisz anya, mielőtt elutaztam Balatonra az volt a kérése, hogy hozzak valami emléket a Balatonról, elképzelésem sem volt, hogy körülbelül mi felelne meg anyámnak. Első dolgom az volt, hogy vegyek egy kis szobrocskát, ezt be is tartottam.

- Kétségtelen lányom, hogy betartottad az ígéreted. De azóta se tudom, hogy mit ábrázol, mert úgy néz ki, mint egy taknyos kísértet.

- Anyám mindig elégedetlen. Nem ért a modern művészethez.
- Még szerencse Irmám, hogy Te valóban sokkal jobban értesz a művészethez, mert a második ajándékom, még ha tudnám sem felejtethetném el egy pillanatra sem. Mert állandóan üvölt, sivalkodik, nem győzőm cumival ellátni. De még akkor sem hallgat el az a boldogtalan.
- De hisz anya, maga vágyott oly nagyon unokára. Megkapta, most mégis mindig házsártoskodik.
- Nem ott a baj, hogy unokám van, de az utcára sem merek kimenni a szégyentől. Vagy úgy gondoltad, hogy viseljek álarcot, hogy ne ismerjenek fel a szomszédok. Tudhatod, milyenek a községbeliek. Na, mindegy, hagyjuk. Most vagy lesz apa, vagy nem.
- Így beszélgettek, miközben az állomásra gyalogoltak. Miután a vonat megérkezett, igyekeztek minél előbb fölszállni, és olyan kupéba helyet találni, ahol legfeljebb egyetlen férfi utas utazik egyedül. Benyitottak.
- Szabad beülni?
- Természetesen – válaszolt a fiatalember. – Legalább lesz társaságom Sátorlajújhegyig. Bár nem tudom, Önök is oda utaznak?
- Igen, egy rokont látogatunk meg? És Ön?
- Egy régi jó barátomat, szintén meglátogatom.
- Akkor hát beszéljessünk. Honnan utazik uram?
- Budapestről.
- De szerencsés! – szólta Irma
- Mi ebben a szerencse?
- Még hogy mi? Hisz ott oly sok minden csodálatos dolog van. Bárcsak egyszer elutazhatnék oda! – mondta Irma. – Szeretnék elmenni az állatkertbe, vidámparkba, múzeumokba. De nincs ott egyetlen ismerősöm se, akihez elmehetnék.
- Irmácska – szólta a fiatalember -, nem hinném, hogy ennek túl sok akadálya lenne. Igaz, hogy még csak most látjuk egymást először, de szívesen teljesíteném a kérését, amennyiben elfogadná.
- Boldogan, nagyon örülnék neki! De azt sem tudom, hogy hol lakik a fiatalember.
- Ha óhajtja, megadom a címem. És persze váltanánk levelet és lefixálnánk az időpontot. Vegyen elő papírt és ceruzát, lediktálom a címet. Büki Győző, Budapest, XI. Fehérvári út 38. földszint 2.
- Nagyon szépen köszönöm a meghívást, örömmel élek a lehetőséggel. Arra már nem volt idő, hogy Irma is megadta volna a címét, mert megérkeztek Újhelybe. Ott elköszöntek egymástól, és ki-ki a maga útjára ment.
- Na, ez jól sikerült – szólalt meg Irma anyja – Mehetünk a bíróságra, hisz éppen szerda van. Be is adhatjuk a gyermektartásról a keresetet, mert végre van egy apajelölt.

A bíróságon elmondták, hogy mi célból vannak ott és megadták a fiatalember pontos címét. Természetesen a bíróság felvette az adatokat és a megadott címre megküldte a gyermektartásról szóló idézést. Győzőnek fogalma sem volt róla, hogy csapdába esett, meglepődött, mikor a postaládából kivette a levelet. Miután meglátta benne az idézést, alig bírt megállni a lábán, elképzelése nem volt, hogy egy ilyen bájos, szép hölgy ily rútul rászedte. Pedig úgy érezte, hogy végre megtalálta azt a hölgyet, akit majd feleségül fog venni. Tépelődött, hogy most vajon mit tegyen. Az idézésre természetesen megjelent, mikor meglátta Irmát nem tudta eldönteni, hogy leteremtse-e vagy megmaradjon az elképzelésénél, hogy mégiscsak feleségül kellene vennie.

Végül is egyedül vagyok – gondolta. - A nagybátyámon kívül már senkim sincs. Odament Irmához, megkérdezte, mennyi idős a gyermek, akiről szó van, fiú, vagy lány.

- Kisfiú - válaszolta Irma.

- Mennyi idős?

- 7 hónapos.

Miután bementek a tárgyalóterembe, mintha valaki kényszerítette volna, aláírta az apasági nyilatkozatot.

– Bár rútul becsapott Irmuska, de bevallom első látásra beleszerettem magába. Ezért írtam alá az apasági nyilatkozatot, mert feleségül venném, ha ön is akarja.

Irma nagyon meglepődött. Ekkora pálfordulatra nem számított, zavarában igent mondott.

- Akkor most már csak egy dolog van hátra, elmegyünk az ékszerüzletbe, megvesszük a gyűrűket és kitűzzük az esküvői napot.

Irma boldog volt. A nagymama nem kevésbé. Egyenesen Irmához mentek, meglátta Győző a kisfiút, fölvette a kiságyból, a gyerek kacagott, Győző boldog volt, hogy a gyerek rögtön örömmel fogadta.

Augusztus 20-ra kitűzték az esküvőt, a nagybátyja és egy régi barátja volt hivatalos az esküvőre, akik meg is jelentek. Mikor megérkezett a régi barát, meglátta Irmuskát, összecsapta a kezét s így kiáltott.

- Te jó Isten, Irma! Hát te vagy a menyasszony? Elfelejtetted, hogy a Balatonon milyen szép napokat töltöttünk?

- Dehogyan felejtettem, hisz itt van az utód!

- Én erről nem tudok!

- Késő barátom. A gyermeknek már van apja.

- De hisz az én vagyok.

- Erre korábban nem gondoltál?

- Ebbe én nem egyezek bele.

- Az már a te dolgod. Most már nem tudom visszacsinálni a dolgot és nem is akarom. Végül Győző sem mond le a gyermekről, hisz az ő nevén van. Nem gondolod, hogy egy ilyen csirkefogóval, mint te,

fölcserélnék egy olyan embert, mint Győző? Ő úriember és valóban szeretjük egymást.

- Kérlek Irma, engedjétek meg, hogy legalább a keresztaja én legyek.

- És ki lenne a keresztaama? Vagy megint becsapsz valakit? Egyébként ebbe Győzőnek is van beleszólása, hisz ő a törvényes apa.

- Hát ezen erősen elgondolkodom – válaszolt Győző –, hogy lehet- e a fiamnak olyan keresztaaja, aki csak átmenetileg képes valakit boldoggá tenni, tönkretenni és persze cserbenhagyni. Jobb, ha távozol, akad a családban becsületes ember, aki méltó lesz a fiam keresztaajának, a feleség pedig keresztaamának.

Cselei Lászlóné

Az égből pottyant anyós

Volt nekem egy barátnőm, még a hatvanas években. Mindent megbeszéltünk, nem volt egymás előtt semmi titkunk. Én Pesten jártam iskolában, ő pedig vidéken lakott. Közvetlen szomszédságban, az én szüleimmel.

A nyári szüneteket otthon töltöttem, illetve minden szünidőt, így ismerkedtem össze a barátnőmmel. Az ő édesapja juhász volt, az én apám szőlészetben dolgozott, mint borász. Egy alkalommal, mikor otthon voltam nyári szüneten - a barátnőm, mikor megtudta, hogy otthon vagyok -, azonnal átjött hozzám, sírva fakadt, nem tudtam elképzelni, hogy örömeiben, vagy bánatában sír. Megkérdeztem tőle:

- Mi történt veled, Klára?

Ő könnyek között közölte velem:

- Képzeld el, édesapám elköltözött, édesapám mostohát hozott a házhoz.

Megkérdeztem tőle, hogy:

- Ez olyan nagy baj? Majd összebarátkozol a mostoháddal és minden rendbe jön.

- Én is így képzeltem – mondta Klára – de sajnos nem így van. Tudod, van nekem egy udvarlóm, azt hiszem Te is ismered, a Halász Pista, de úgy vettem észre, hogy a mostohám nem veszi jó néven, hogy udvarolnak nekem. Ezért állandóan veszekszünk és úgy döntöttem, ha befejezem a nyolcadikat, elköltözöm és dolgozni fogok.

- Ez egészen okos ötlet - mondtam Klárának –, de ahhoz pénz is kell, hogy valahol befogadjanak, mint albérlő, esetleg, mint ágyrajáró.

- Majd kérek édesanyámtól, remélem belátja majd, hogy ez a legjobb nekem és a családnak.

Ebben megállapodtunk. Nekem vissza kellett mennem az iskolába és nagyon meglepődtem, mikor kaptam egy levelet Kláritól, hogy képzeld el, találtam munkahelyet és addig, amíg találok egy albérletet, a nagybátyámhoz költözöm. Csak annyit válaszoltam neki, ha hazamegyek, mindent megbeszélünk. De mikor hazamentem Klári már nem volt otthon. Kérdeztem az édesanyját, hol van Klári, aki közölte velem, hogy elköltözött, mert talált egy munkát, január másodikán kell neki kezdeni, addig a nagybátyjánál lakik, amíg nem talál albérletet. A kérdésekre, hogy hol fog dolgozni, azt mondta, hogy Debrecenben talált egy segédmunkási állást, de többet ő sem tudott mondani.

Mikor ismét kaptam Kláritól levelet, nem tudtam sírjak-e vagy nevessek, miközben olvastam. Képzeld el – írta ő – a nagybátyám december 31-én kirakott az utcára, elképzelésem sem volt, hogy merre mehetnék mindössze 17 forinttal a zsebemben. Úgy döntöttem, elmegyek a vasútállomásra, bemegyek a váróterembe és az első vonattal elindulok Debrecenbe. Gondolkodtam, hogy oldjam meg, hogy a munkahelyemet is elfoglaltam és valahol lakni is tudjak. Elmentem a sintértelepre, ott azt hitték ellenőr vagyok, mivel motoros bőrkabát volt rajtam és aktatáska a kezemben. Olyan kedvesen fogadtak, mintha családtag lettem volna, étellel, itallal kínáltak, kénytelen voltam közölni velük, hogy én nem vagyok ellenőr, csak a segítségükre lenne szükségem. Elmeséltem nekik milyen helyzetben vagyok. Ők ajánlották, hogy menjek a Vakok Szövetségébe, hátha találok valakit, aki befogadna. Bár kétségeim voltak, hogy január 1-én találok-e ott valakit, szerencsém volt, mert éppen benn volt a titkár. Elmondtam neki a problémám, ő azt mondta, ha tud, segít, ha valaki bejön a Szövetségbe, megpróbál érdeklődni, hátha valaki befogadna.

Nem kellett sokat várnom, bejött egy idős bácsi. A titkár rögtön elmondta neki mi a kérésem, tudna-e segíteni? Azt mondta hazamegy, megbeszéli a feleségével. Mivel a fia katona, az ágy üres, hátha 1-2 hónapig ki tudnak segíteni. Így végül is megoldódott a lakásproblémám.

Idő közben váratlanul megérkezett a katonafiú, mert korábban leszerelt. Én ott feküdtem az ágyában, nagyon meglepődött, hogy mit keres egy nő az ő ágyában. Meglepetésében így szólt az édesanyjához:

- Édesanyám, mindenre gondoltam, de erre végképp nem, hogy mire hazajövök, feleséget is talál nekem.

Szegény anyja azt se tudta mit válaszoljon, de föltette a kérdést a fia:

- Akkor én most hová feködjek?

Elképzelheted milyen borzalmasan éreztem magam – írta ő –.

De a fiú megoldotta a problémát:

- Se baj édesanyám, odafekszem az öcsém mellé, hadd pihenjen a feleségnek való az ágyamban. Majd holnap jobban megnézem magamnak.

- Nem tanácsolom édes fiam, nem hiszem, hogy jó feleség lenne belőle, mert biztos, hogy csak zsíros kenyeret tud főzni, meg teát.

- Kipróbálta már édesanyám, hogy valójában nem tud semmit?

- Kisfiam, tán elment az eszed a katonaságnál. Csak nem képzeled, hogy rábíztam volna bármit is?

- Akkor honnan tudja, hogy semmit nem tud.

- Ismerem én az ilyen fajtát...

- Mért, milyen fajta?

- Olyan városiasnak nézem, fiam.

Én úgy hallgattam, mint a sült hal, alig kaptam levegőt a paplan alatt. Borzasztóan éreztem magam.

Másnap, miután hazamentem a munkából, egyedül volt a fiú otthon. Köszöntem, ő is üdvözölt, majd megkérdezte:

- Hogy hívnak?

- Klári.

Ő pedig József. Néztünk egymásra, vártuk melyikünk szólal meg először. Végül is ő volt:

- Figyelj ide Klára, nekem sok gandom van itt a szüleimnél, mi a véleményed, ha feleségül vennék, hozzám jönnél?

Azt se tudtam hirtelen, hogy egyáltalán ki vagyok, úgy meglepődtem.

- De hisz nem is ismerjük egymást!

- Majd megismerjük egymást, lesz rá idő.

Egy hónapon belül házasságot kötöttünk, az én - már akkor anyósom - olyan finom paprikáskrumpli lakodalmi vacsorát csinált, hogy nem győztem kidobálni belőle a fekélyt. Azt mondta, azzal is több.

Másnap elvitt a piacra, krumplit akart venni, de 10 filléren annyit alkudozott, én szégyenletemben elkezdtem bujkálni, észre sem vettem,

hogyan döntöm, borítom az árusok áruját. Hol egy tök vagy egy uborka, nem kevésbé tojások ömlöttek a nyakamba, a végén már úgy néztem ki, mintha piskótát akarnának belőlem csinálni, mert mindenütt folyt le rólam a tojás. Az én anyósom meg üvöltött, hogy ekkora barom is csak az ő fia lehet, hogy egy ilyen hülye, ostobát vett feleségül, mint amilyen ez a szerencsétlen. Persze én annyira szégyelltem magam, főleg, amikor elmesélte a fiának, ő pedig csak annyit mondott:

- Én megértem a feleségemet, ő biztos nincs hozzászokva a tízfilléres alkudozáshoz. Megígérem édesanyámnak, milyest tudunk, elköltözünk, hogy béke legyen.

Így pottyant a nyakamba az anyósom.

Cselei Lászlóné

Telitalálat

- Jó estét, édesanyám!
- Neked is, édes fiam! Ej, de fene jó kedved van, drága kisfiam!
- O-hó, édesanyám! Gazdagok vagyunk!
- Nocsak, nocsak! Hogy lehet?
- Édesanyám, Hát telitalálatom van! Hozza a kosarat, ne törődjön semmivel, lesz pénz itt bőven! Semmire ne legyen gondja ezután!
- Jaj, jaj, édes fiam, hagyd ezt abba! Ostobaság!
- Nem, nem, nézze csak meg ezt a szelvényt, édesanyám!

- Hát nézd, fiam! Én nézhetem, de ez igazán nekem semmit nem jelent. Na, de hagyjuk, fiam! Itt a vacsora! Jöjj, egyél velem!

- Nem, nem, most nem lehet!

- Hogyhogy nem lehet?

- Édesanyám! Hát ki tud ilyenkor enni?! Mikor végre boldog lehet! Boldog! Munkásemberből akár úr lehet.

-Úr lehetsz, fiam? Hát azt hiszed? Ha pénzed van, rögtön úr is leszel? Nem, nem, fiam! Ember maradj mindig, ha gazdag leszel, akkor is, ne feledd!

- Jó, jó, édesanyám! Ne szaporítsuk a szót! Tegye el a vacsorát, majd megeszem!

-Fiam! De nagyon hideg lesz, kihűl!

- Ó, nem baj az, majd megmelegítjük.

- Na, jó! Ha annyira menni akarsz, hát menj, fiam! Menj! Semmi baj! De vigyázz! Nehogy nekem bajt csinálj!

- Ugyan már, édesanyám, hisz tudja jól, hogy soha nem iszom le magam.

- Tudom én jól, fiam, tudom. De ki tudja?! A pénz, ha elveszi az eszed, ami még kezvedbe sincs, fiam, abból még nagy baj lehet! A pénz nem minden, fiam. A pénz az embereket bizony-bizony kicsit megbolondítja. És Isten óvjon, fiam, hogy te is bármi ostobaságot elkövess! Fiam, amíg kezvedben nincs az a pénz, ne tedd, hogy igyál előre a medve bőrére, mert abból bizony, fiam, nagy baj lehet! Óh, jaj, fiam! Tudod, hány embert tett tönkre a gazdagság, a vagyon? Fiam, hát nagyon óvjak. Vigyázz nagyon!

- Édesanyám, ígérem, semmi rosszat nem teszek, kicsit elengedem magam, s próbálok élni. Nagyon sokat ugyan, fél órát, egy órácskát.

Társaságban leszek, egyszerű munkások között. Munkások között, akiket szeretek, akik engem is szeretnek. Nem állt módomban eddig, hogy őket meghívjam, de most itt az alkalom, megtehetem. És megteszem. Anyám, pihenjen csak nyugodtan. Semmi rosszat nem teszek!

- Menj hát, fiam, Isten óvjon!

Ezzel az ajtó becsukódott, a fiú boldogan elindult. Úgy ment, mint ifjúkorában. Boldog volt a főnyeremény tudatában. Nem is várható más! Hát ki lenne más, ha rá várt a vagyon, a gazdagság! Más se tenne mást. Végül is belép a kocsmaajtón, és így kiált:

- Helló, emberek!!! Jó estét, barátaim! Itt vagyok. Íme, most ti a vendégeim vagytok. Mind, ahányan vagytok.

- Ni csak, ni csak! Csak nem talán gazdag ember lett belőled?

- De, bíz'a.
 - Jó, jó. Ül le közénk. Ne bolondozz, foglalj helyet, s igyál velünk egyet. Mindjárt megjön a jobbik eszed, és mindjárt jobb is lesz a kedved!
 - Csapláros úr! Rendelek! No, és persze fizetek. De mindenkinek, ki itt van. Mindenki vendégem legyen! Mindenki kér, mit kedve tartja, s míg elfogyasztja, mulatunk keveset.
 - Nézd csak!
 - Mi történt? – dugják össze az emberek a fejüket. Suttognak, néznek, egymásnak mutogatnak, azt se tudják, hol vannak. Kérdi az egyik:
 - De vajon mi leli?
 - Tudom is én?
- A másik:
- Talán én tudom? Dehogyan tudom. Műszak után elváltunk, mindenki ment a maga útjára. De ily boldognak mostanában nem láttam. Mit tudom én, mi történhetett! A másik asztalnál is figyelnek, ott is összedugják fejüket. Súgnak-búgnak, mosolyognak, nevetgélnek, közben mutogatnak. Közben kacagnak is. A csapláros csak nézi:
 - Jól van, semmi baj, ha fizeted, úgy legyen. Bár ritka vendég vagy, de mindig fizetsz, bízom benned, most se lesz másképp. Tehát: jöjjenek, emberek, rendeljenek!
- Rendeltek ők, ott nem is volt hiba. Ki pálinkát, ki vörösbort, volt, ki nem is mert kérni se, szólni se. Nem hitte, hogy végre a barátjának vendége. Nem azért nem hitte, mert barátja őt nem kedvelte. Nem. Zsebe mindig lapos volt, mert édesanyját neki kellett eltartania és önmagát. Édesanyja bizony-bizony beteg volt, így tehát bizony pénzszűke volt. Na, de mindegy, azért mégiscsak odament, úgy, de szégyenkezett, csak egy kicsit kért. Nem nagyot, mindössze annyit mondott:
- Hát, ha kérhetem, csak egy „háromcent” rumot.
- Odaszól barátja:
- Nocsak! Miért csak annyit?! Hát gondolod, hogy nem vagyok oly jó barát? Ki, ha meghívott, állja a szavát? Gyerünk hát, bátran! Semmi baj. Semmi gond. Majd én fizetek, ahogy kell.
 - Nohát, barátom, köszönöm a meghívást! Sőt a megtiszteltetést!
- Erre a többi is nekibátorodott, mind-mind hálát mondott. Ki így, ki úgy. Nem is volt semmi baj, volt ott szórakozás, nevetés, kacagás, mulatás. Közben egymást bíztatták.
- No! Igyál még, pajtás! Csak nem tán megártott?
 - Ugyan már! Dehogyan ártott, csak hát tudjátok, szegény ember hozzászokott, hogy csak annyit kérjen, amennyit a pénztárcája megenged.

- Ez igaz! - szólt a másik. – De attól te még nyugodtan rendelhetsz. Hisz hívtál a barátunk, mindnyájunkat meghívtál. Egyforma munkások vagyunk. Nem? Egy gyárban dolgozunk. Egy műhelyben vagyunk, egy asztalnál eszünk az ebédlőben. Semmi gond! Jó, jó. A hangulat egyre emelkedett, a jókedv egyre növekedett, egyszer csak megszólal az egyik:

- Hallod –e, cimbora? Nincs kedved dalolni?

- Dalolni? Nincs!

- Jó, akkor nótázzunk!

- Hát, egye fene. Na, kezdjétek!

- De vajon mit?

- Mit, mit? Hát mit szoktak énekelni a férfiak a kocsmában?!

- Tudom is én! Ki ezt, ki azt.

- Na, akkor kezdjed már!

- Egyedül? Hiszen nem egyedül vagyok. Segítsetek! Úgy könnyebben megy a nóta.

Erre mindnyájan neki kezdtek dalolni, közben iszogatni, jókat beszélgetni, aztán nóta nótát követett, vicc viccet, még a végén táncra is kerekedtek. Volt kivel. Voltak hölgyek, női munkatársak is. Jól érezték magukat. Semmi baj, semmi baj. A számla egyre nőtt, nőttön-nőtt. A kocsmáros nem zavarta, mert bízott. Hát itt nem történhet csapda.

Igen ám, de már hajnalodott, de az idővel ugyan senki sem törődött. Senki a világon. Mire végül is eszébe jut az egyiknek:

- Halljátok-e? Haza kellene már menni!

Azt mondja a másik:

- Ugyan már! Ha nem mész olyan korán, nem történik semmi.

- Mit, hogy korán? Hiszen már hajnalodik!

- Hűha, ez már tényleg baj!

De mire végiggondolták, nyílt a kocsmajátó, s bejön egy idős asszony és így köszön:

- Üdvözlöm az urakat! Hej, de nagy a jókedv.

- Juj-uj, baj van. Édesanyám érkezett? – szólt a főnyertes. Odaszól az anyja:

- Nos hát, fiam, mit ígértél? Hogy nem teszel semmi rosszat. Időben otthon leszel. Édes fiam, nálad ez az idő? Tudod, hány óra van, gyermekem? Hajnal, de nem ám kettő, három. Nem, fiam, öt óra. Gyerünk haza! Hát ma nem mész be a gyárba?

- Édesanyám, ezt a napot majd kiírják szabadságnak!

- Igen, fiam? De miből fizeted a számlát?

- Édesanyám! Hisz ott a szelvény!

- Hisz láttam. Tudod, hogy láttam, akkor is csodáltam. Akkor sem hiszem. Aztán rájöttem, hogy amit mondasz, ugyan igaz, a főnyeremény a tied. Na de édes fiam, tudod, hogy mit fizet?
- Édesanyám, hát honnan tudhatnám. Egymilliót? Vagy tán kettőt?
- Igen, fiam, hát persze. Egymilliót. Kettőt, sőt tán tizenkettőt. Édes fiam! Fizet az neked kettőszázhusz forintot! Igen, fiam. Tudod, hogy hányan vannak, kik eltalálták?
- Jézus, Mária! - meglepődött az ifjú fiú. Fejét vakarta, nem tudott mit mondani, csupán annyit:
- Isten veletek, barátaim, nekem mennem kell! Igen ám, de erre az édesanyja megfordította fiát, s hátulról jó erősen fenéken billentette.
- No, fiam! Itt a telitalálat.

Dobos Andrea

A hit ereje
(Igaz történet egy vörös nyusziról)

Él a világon egy vöröses-barna színű kis nyuszi, akit egy másik

családtól kaptunk ajándékba. Az anyukája törpe nyuszi, az apukája viszont nem. A szeme barna, a füle pedig sötét.

Családunkat a jó Isten két gyermekkel áldotta meg. Kisfiunk 9 éves lesz, a kislányunk pedig 7 éves múlt. A férjem és én szerencsések vagyunk, mert annak ellenére, hogy rosszul látunk, jól kiegészítjük egymást.

Már készülődtünk kislányunk ovis ballagására, amikor az ovis társának apukája felhívott minket telefonon. Elmondta, hogy nemrég született 5 kis nyuszi. Az egyiket nekünk szeretné ajándékozni. Némi gondolkodás után, elfogadtuk az ajánlatát, mert arra gondoltunk, hogy ez lehetne a ballagási ajándék. Amíg a gyerekek iskolában és óvodában voltak, férjem beszerezte a szükséges kellékeket és apránként elkészítette az új kis állat ketrecét (már volt egy ékszer teknősről). A gyerekek egyre csak azt kérdezték, hogy kinek készül a ketrec. Mi persze nem árultuk el, mert akkor oda a meglepetés.

Elérkezett az ovis ballagás napja. Délután férjem átment a nyusziért, míg a gyerekek a szobában játszottak. Miután hazahozta, betette a nyuszt a ketrecbe, majd kihívta a gyerekeket. Nagy volt a meglepetés: ugrándozva és tapsolva köszöntötték az új családtagot.

Kislányunk megköszönte az ajándékát, majd a nyuszt vöröses szőre miatt Vörinek nevezte el.

Az új gazdi sokat játszott vele, s így hamar megkedvelték egymást. Mindenféle zöldséggel és magokkal látta el. Arra is ügyelt, hogy mindig legyen friss ivóvíz az itatóban. A két testvér sokszor együtt játszott Vörivel. Még játszóteret is építettek a nyuszinak, aki kíváncsian megvizsgálta az új építményt. Úgy tűnt, hogy neki is tetszik. A gyerekek kíváncsian lesték a nyuszi minden reakcióját és viselkedését.

Az óvodai ballagás után 3 napos „ott alvós” tábor várt a végzős gyerekekre. Ez idő alatt én viseltem gondját a kis vörösnek. Kellett egy kis idő, amíg megszoktuk egymást. De szerencsére sikerült.

Eljött a nyári szünet. A kislány sokat játszott a kis nyuszival.

Ám egy napon váratlan fordulat történt Vöröske életében: a kislány ölébe vette a nyuszt, dédelgette, simogatta és beszélt hozzá, de egy idő után kiugrott a kislány öléből és olyan szerencsétlenül ért talajt, hogy a hátsó lábán nyílt törés keletkezett. A nyuszi fájdalmasan nyüszített, a kislány pedig sírva fakadt. Bekentük a sebet Betadinnal és bekötöttük a lábát, majd elvittük az állatorvoshoz, aki óvatosan megvizsgálta. Azt mondta, hogy el kellene altatni, hogy sínbe tudja rakni a lábát. Sok pénzbe kerülne és nagy a kockázata annak, hogy a seb elfertőződik. A hátsó lábában nagy erő van és valószínű, hogy nem tűri meg a kötést a lábán. Megköszöntük a vizsgálatot és szomorúan hazamentünk. De elhatároztuk, hogy nem adjuk fel és gondosan ápoljuk Vöröt.

Naponta fertőtlenítettük és átkötöttük a sérült testrészt. Mindenféle

finomságot kapott enni. Keveset mozgott és sokat pihent, de szerencsére jó étvágygal evett. A Jóisten segítségét kértük a felépüléshez, ezért minden este imában kértük a mielőbbi gyógyulást.

Pár hét után már egyre bátrabban merte használni a sérült lábát. Kicsit bicegve és sántikálva ugrándozott a fűben, ami láthatóan nagy örömet okozott neki. Az imáink meghallgatásra találtak. A gyerekek ismét vígan játszottak a nyuszival: alagutat építettek, árnyékot csináltak...

Vöri ma is boldogan ugrándozik a kertben. Egy kisebb fajta csodának vagyunk tanúi, amihez szükség volt a nyuszi küzdeni akarására, a gondoskodásra, a szeretetre, dédelgetésre és az imákra is.

Dobos Andrea

Egy kalandos nyár

Izgatottan vártuk már az idei nyarat.

- Végre elérkezett a várva várt nap - mondta apa.

- Hurrá! Megyünk a Mátrába - ujjongott Timi.

Másnap korán reggel felkeltünk, mert hosszú volt az út, amely a Mátrába vezetett.

- Megérkeztünk! - mondtam.

- Megérte ilyen sokat utazni - mondta Timi, amikor meglátta a kisvasutat. Mielőtt Gyöngyösre mentünk volna a kisvasúttal, Mátrafüreden megnéztük a palóc babamúzeumot. A tárlat végén megszólalt a lányom:

- Otthon hagytam az alvós állatom! Kaphatok egy babát?

- Ne szomorkodj kislányom! – mondta a férjem. - A nyugodt alvás érdekében kaphatsz egy babát. Válassz egyet, ez lesz az emléked a nyaralásról.

Most már semmi sem zavarta meg a nyugodt éjszakai alvást. Minden reggel cicafüleket csinált a párnáknak, mert olyan helyen szálltunk meg, ahol egy öreg cica lakott.

A második nap az egri strandot látogattuk meg, mert aznap nagyon meleg volt. Tágra nyílt a kislány szeme, amikor meglátta a sokféle medencét. Szinte mindegyiket kipróbáltuk.

- Anya, ott egy nagy csúszda! - kiáltott fel Timi. - Te is lecsúszol velem, anya?

- Szeretem az érdekes és izgalmas új dolgokat kipróbálni - mondtam.

Ezután átmentünk egy olyan medencéhez, ahol zene szólt. A parton egy nő mutatta a tornagyakorlatokat, amiket a vízben lévőeknek utánozni kellett. Eközben a férjem mindkettőnket megtáncoltatott. Ezután felfedeztünk egy felfújható gömböt, ami a vízben lebegett.

- Szeretném kipróbálni - mondta Timi.

Bátran belemászott a gömb belsejébe. Ahogy sétált benne, úgy haladt előre.

Harmadik nap egy szabadtéri szentmisén vettünk részt a kápolna mellett. Majd a kislányunk kipróbálta az ugrálóvárat és a játszóteret. Mivel aznap templombúcsú is volt, megkínáltak bennünket süteménnyel és üdítővel. Megtudtuk, hogy van a közelben egy kilátó, amit felkerestünk. Amikor felértünk a tetejére, gyönyörködtünk a csodaszép kilátásban.

Egy másik faluban megnéztük a tavat és végigjártuk az erdei tanösvényt, ahol különböző feladatokat kellett megoldani. Itt is felmászunk egy még magasabb kilátóra, ami fémből készült.

- Holnap a legmagasabb kilátót is meghódítjuk - mondta a férjem.

- Azt is szeretném megmászni! - örvendezett Timi.

Negyedik nap felkerestük az ország legmagasabb pontját: a Kékestetőt. Lifttel mentünk fel a TV torony tetejébe. Kis táblákra fel volt írva, hogy a távolban éppen mit láthatunk magunk előtt. Ekkor Timi felkiáltott:

- Itt vagyunk az ország tetején!

Ez volt a kirándulás utolsó napja.

Visszatértünk Mátrafüredre, elbúcsúztunk a szállásadónktól és hazaindultunk. De előtte még fagyiztunk egy jót, majd kisvasúttal elmentünk Gyöngyösre.

Dobos Andrea

Vöröske, a szabadulóművész

Ezen a nyáron már két éve annak, hogy Vöröske nálunk lakik. Egyik nap

a fiam és Keresztanyám hazajöttek a piacról, de amikor beléptek a kiskapun nagy meglepetés várta őket. Vöröske kiszabadult a ketrecből, pedig az ajtó nem volt nyitva és rajtuk kívül nem volt itthon senki. Azon tanakodtak, hogyan szabadulhatott ki a ketrecből. Aztán felfedeztek egy nagyobb lyukat a dróton, amit Vöröske kirágott. A nyúl ezen keresztül bújt ki, hogy felfedezze az udvart. Talán arra gondolt, hogy talál magának ennivalót.

Egy másik alkalommal pedig az történt, hogy a járdán ugrabugrált. Reggel elkísértem kislányomat az iskolába. Ezután hazajöttem, rám köszönt a szomszéd és azt kérdezte:

- Nem a tiétek ez a nyuszi, hiszen ez vörös, mint a ti nyulatok?

- De igen – válaszoltam. Miután visszaköszöntem, megkértem, hogy segít-sen betérni a nyulat az udvarba. A ketrec ajtaja valóban nyitva volt, pedig egy gyerek sem volt otthon. Ezután gyorsan telefonáltam a férjemnek. Ő azt tanácsolta, hogy eledellel csalogassam a ketrechez. A nyakánál fogva markoljam meg, ügyelve arra, hogy ki ne ugorjon a kezemből. Ehhez nem voltam elég bátor, így a szomszédot kértem meg erre a feladatra. Miután helyére tettük, nyomban falatozni kezdett.

Egyik este vacsorához készülődtünk. Egy fontos dologról megfeledkeztünk: hogy Vöröske még kint legelészik az udvaron a fűben. Elkészült a vacsora, mindannyian asztalhoz ültünk. Vöri különleges módját választotta annak, hogy jelezze: még nem lett bezárva. A lépcsőről felugrott a ketrece tetejére, onnan az ablakpárkányra. Benézett az ablakon és figyelte hogyan vacsorázunk. Az ablakkal szemben ülő Timike meg-pillantotta a nyulat. Utána nevetni kezdett és felhívta a többiek figyelmét a kíváncsi nyuszira. A férjem felállt az asztaltól és helyére tette a nyulat. Miután megetette, kézmosás után folytatta vacsoráját.

Dr. Kunkli Tibor

Lapulva

Vidám hangvételben

Miért bosszantana egy házhoz vezető gyalogösvényre hajló csalán, ha nem járok arra és nem engem csíp? Nem az én házam és nem én tapostam ki a gyalogösvényt a dudvában. Romantikus frissítő és serkentő is lehet ez az ösvény. Van benne egy kanyar, így elrejtí a rajta haladót, esőben a rajta történő gyaloglás felér egy tisztálkodással, a csaláncsípés pedig jó a reuma ellen.

Az ösvényen közlekedők bölcsességéig én fel nem érhetek, a gondolkodásukat az egyszerűség és a nagyszerűség jellemzi. Tartózkodnak a hiábavaló cselekvéstől és a megerőltető gondolkodástól. Csúnya az éhhalál, ezért a legfőbb cél szerintük, hogy ne haljunk éhen. Vallják, ha adnak fogadd el, ha nem védik vedd el! Ők tudják az optimális energiabefektetéssel megvalósítható létfenntartás titkát. Nekik igazán kicsi az ökológiai lábnyomuk a földön. Az ő tevékenységük az átlagszámítás révén alkalmas a nagy lábnyomok okozta károk kisebb mértékben történő közléséhez. A szolgálatuk a nagy lábnyomot hagyók felé hálás, hűséges és természetesnek tartott.

Viszi az ösvénytaposó a hátán a zsák krumplit az omladozó házába. Hol szerezte? Hát kapta a hatalomtól, a nagy lábnyomot hagyóktól, azoktól, akik széles ösvényt taposnak, de nem is taposnak, hanem készítenek nagy teljesítményű gépekkel. Ha ezen jár a szűk ösvényt taposó, akkor nem csípi a csalán, tetszik is neki, de a kényelmes életformájának megváltoztatására nem készíti. Nem készíti széles ösvényt a telkén. Hálás és hűséges az ösvénytaposó a zsák krumpliért és a közmunkáért, ami többnyire lapáton vagy seprűn történő támaszkodással jár, vagy a szerencsések részére még azzal sem. Tudja is az ösvénytaposó, mert megmondták neki, hogy mivel fejezheti ki a háláját és mivel biztosíthatja a kényelmes, nyugodt életét. Tudja, hogy szabadpiaci körülmények között nincs esélye a munkavállalásra, a munkahelyének a megtartására, de nem is vágyik ilyen megpróbáltatásokra.

Tudja, biztonságban marad az életformája, ha a választásokon arra szavaz, aki ezt a rendszert fenntartja.

Az ösvénytaposók példát mutatnak másoknak abban, hogy kell szolgálni a hatalmat mindenki meglegedésére. Szerintük fölösleges az erőlködés a szembenállás, a lehulló morzsáknak vagy odavetett koncoknak is lehet örülni. Ők már tudják, hogy mindig az erősebb kutya használja a szerszámát. Mit mondanak ők arra, hogy van olyan mondás is, hogy sok lúd disznót győz? Kérdezik ők, „hol vannak a harcos ludak. Mi nem látjuk őket. Mi csak többségében békésen legelésző birkákat látunk”. Oly szép és megnyugtató ez a tájkép.

Mi kell a vidámsághoz? Légy nemzeti keresztényszellemű!

Ha megdobnak kővel, dobd vissza kenyérrel!
Ha megütik a jobb arcodat, tartsd oda a másikat is!
Ha el akarják venni az alsó ruhádat, akkor engedd át a felső ruhádat is!

Csak felfogás kérdése a vidámság. Akik csak hangoztatják a nemzeti keresztény felfogást, azok aggódnak a hatalmuk megtartásáért. Ez milyen keserves állapot. Lenni kell olyannak is, aki a követ dobja, aki a pofont adja, a ruháidat elveszi. Jobb, ha ezek nem mi vagyunk. Lehet, hogy nemcsak nemzeti keresztény felfogás van, más felfogás is van, ami üdvözít? Ezen nem is érdemes gondolkozni, mivel ez a gondolkodás már a vidámságunk elvesztéséhez vezet, no és megerőltető.

Olyan szép és jó, hogy van, aki gondolkodik helyettünk, és meg tudja mondani, hogy nekünk mi a jó, mert csak ő rendelkezik azzal a képességgel, hogy felülről nagy összefüggéseiben látja a világ dolgait, és meg tudja mondani azt, hogy most mit kell tennünk ahhoz, hogy a jövőben nekünk jobb legyen. Egy ilyen rendkívüli képességű és küldetéstudattal rendelkező ember mellett nem szükséges az oktatásunk színvonalának, eredményességének a javítása. A hazánkban lévő, lényegében összeszerelést végző külföldi tulajdonú autóiipari cégek is fenn tudják tartani a tevékenységüket, zömében betanított munkásokkal is, de még jobb, ha ezek a betanított munkások nem magyarok. Elvégzik a munkát helyettünk mások, mi csak élvezzük ennek az előnyeit.

Ahhoz, hogy a rendkívüli képességű vezetőnk elvégezhesse áldásos tevékenységét, szükséges a rendszerét működtetők magasszintű megbecsülése, ami elsődlegesen anyagi javak juttatásában valósul meg. Szerencsére ők meghatározzák, hogy mire van szükségük és ezt ki is osztják egymásnak az állami költségvetésből, a mi pénzünkből. Nekünk még ezzel sem kell foglalkozni.

Mi már annak is tudunk örülni, hogy ők luxushajókon nyaralhatnak, állami repülőt használhatnak gazdaságossági korlátozások nélkül és magán célra is, továbbá betegségük esetén a legmagasabb szintű egészségügyi ellátó szolgálat áll a rendelkezésükre. Amikor mi a várólisták miatt akár éveket várunk a gyógyításunkra, milyen jó arra gondolni, hogy áldozatot tudunk hozni a vezetőnk és az őt kiszolgálók magas színvonalú életmódjának megvalósításáért, és az áldozathozatal nagyon felemelő érzés, és ez egy érdem is, és ez csak a miénk.

Dr. Szentgáli-Tóth Boldizsár

A húsos hasé

Kortyolok egy újabbat a kávémból, majd körbejáratom semmibe révedő pillantásomat a barátságos helységeken. Jól esik hosszú idő után újra itt lennem, de valahogyan mégsem érzek semmit. Magam sem tudom igazán, mire számítottam, de ha már errefelé akadt dolgom, úgy éreztem, muszáj betérnem gyermekkorom cukrászdájába. Mert persze több hasonló műintézményben is előfordultunk akkoriban, de minden vitán felül áll, hogy ez volt „a CUKRÁSZDA”.

Ekkor a cukrászpult mögül egy hang üti meg a fületem:

- Annamária, ne úgy tartsd már azt a tálcát, a fele leszóródik a földre, mire kiérsz vele a vendéghez!

Mintha valami gát szakadt volna át bennem és a következő pillanatban már emlékeim közé repülök, olyan korai éveimbe, amikor még kávéról legfeljebb csak álmodhattam, de feltehetően még ezt sem tettem.

Nagyjából három éves lehettem akkor. Betévedtünk édesanyámmal „a CUKRÁSZDÁBA”, kértem egy sajtos pogácsát. Már akkor is az volt a kedvencem, ez azóta sem változott. Sok minden átalakul bennünk és körülöttünk is, de az alapvető személyiségvonásaink, preferenciáink, amelyek már egészen kiskorunkban kialakultak bennünk, végigkísérnek minket egész életünkön.

Igazán nem csináltam semmi különöset, vagy ha esetleg mégis, legalábbis már nem emlékszem rá. Minden esetre „a CUKRÁSZDA” tulajdonosa, akit Annamária néninek hívtak, kiszúrt magának és hosszasan dicsérte édesanyámnak fegyelmezett táplálkozásomat, ami gondolom egyikünknek sem eshetett kifejezetten rosszul. Így aztán néhány nappal később ismét arra kanyarodtunk és folytattuk a megkezdett társalgást, ezt pedig több további alkalom követte. Egy sokadik ilyen látogatásunkkor már bejuthattam a cukrászda belsejébe is, ami egy hároméves kisgyermek képzeletében valahol a Mennysors ország közvetlen szomszédságában helyezkedhet el. Hogy teljesen őszinte legyek, akkoriban sokkal jobban értettem a cukrász eszközökhöz, mint most, amikor közelében sem járok ilyen alkalmatosságoknak. Sajnos ennyi idő távlatából sok részlet már elhomályosul, de ha akkoriban még lényegesebben jobban is láttam, mint most, ma már nem tudnám pontosan leírni, milyen gépek is nemesülhettek ott a kezeim között játékszereimmé.

De egyébként sem ez volt a fontos: miután a légkör oldódott és a személyzet tagjai már csak azért nem hordoztak szó szerint a tenyerükön, mert túlságosan nagy voltam ahhoz, hogy elértem volna bennük. Édesanyám hosszabb időre is „a CUKRÁSZDÁBAN” hagyott, valójában két óránál alig- ha többre, de akkoriban ez végtelen időnek tűnt a szememben. A hét egy meghatározott napján sorra kerülő látogatásaimnak valóságos rituáléjuk alakult ki: mindenek előtt annyi süteménnyel tömtek, amennyi csak belém fért, vagy egy kicsit még annál

is többel. Emlékeim szerint a kedvencem a húsos hasé volt, mivel a sajtos pogácsához egyébként is hozzájutottam, ilyen vadászsákmányban viszont csak „a CUKRÁSZDÁBAN” reménykedhettem. A lakmározást a játszás fázisa követte, aminek a tetőpontját egy fülkeszerű eszköz szolgáltatta, aminek a valóságos funkcióját már nem tudom felidézni, azt viszont igen, hogy én liftnek képzeltem és gyakran közlekedtem vele a nem létező emeletek között.

Nevezetesebb alkalmaknak kezdetben csak a születésnapom, névnapom és a karácsony minősült, egészen addig, ameddig minden heti látogatást ünnepnappá nem minősítettem. Erre a lépésre persze a józan megfontolás vezetett engem: a különleges napokon ugyanis a lakmározás és a játszás rítusai kiegészültek egy igen fontos harmadikkal: az ajándékozással. Számtalan játékot kaptam Annamária nénitől, de az alkalmazottaitól is, némelyik ezek közül még ma is birtokomban van. Ezt persze gyermekként a legtermészetesebb dolognak tartottam, olyannyira, hogy a dolog előre haladtával, amikor már néhányszor az akkori technológiai színvonalnak megfelelően édesanyám és Annamária néni vezetékes telefonon is érintkeztek egymással, kifejezetten hangot is adtam annak az elvárásomnak, hogy a következő látogatásról sem szeretnék üres kézzel távozni.

A kérlelhetetlen nagyúr, az idő azonban ezúttal is elfelejtette megállítani kerekét, így „a CUKRÁSZDÁBAN” tett látogatásaim sorozata szép lassan a végéhez közeledett. Nem tudom már pontosan rekonstruálni a folyamatot, ahogyan elmaradoztak ezek az alkalmak. Ahogyan fokozatosan cseperedtem, nyilván egyre kevésbé tudtam már betölteni mindenki kedvencének a szerepét „a CUKRÁSZDÁBAN”, amikor pedig iskolás lettem, ha időnként be is ugrottunk még „a CUKRÁSZDÁBA”, a régi kötetlen légkör már sosem tért vissza. Később aztán Annamária néni is vidékre költözött, „a CUKRÁSZDÁNAK” is új tulajdonosai lettek, az emlékek azonban velem maradtak és talán a történet többi szereplőivel is.

Azóta sokfelé vetett az élet, Izlandtól Fokvárosig, Texastól Koreáig, de azt hiszem, az az érzésem valahol még mindig „a CUKRÁSZDA” óta kísér, hogy az engem körülvevő emberektől több jót kapok, mint amennyit nekik adni tudok.

Most pedig újra itt ülök és lassan elmajszolom az egyetlen, még megmaradt sajtos pogácsát (amit csak azért kértem, mert húsos hasét a mostani tulajdonosok már nem árulnak), felhörpintem az utolsó korty kávéját és örömmel konstátálom, hogyha némileg más formában is, de három évtizeddel később még mindig cukrászda működik „a CUKRÁSZDA” helyén, ahová betérhetek néha visszagondolni ezekre a már nagyon távoli élményekre, ha bár alapjában véve még mindig fiatal vagyok.

Ezen a ponton megnyomom hangjelzős órámat, látom, hogy mennem kell. Lassan kiragadom magamat emlékeim birodalmából, fészkelődni kezdek, végül felállok, és jó hangosan megszólalok:

- Annamária kedves, fizetni szeretnék!

A hozzám lépő fiatal hölgyről sok mindent lehetne feltételezni, azt viszont egészen biztosan nem, hogy harminc éve ő lett volna ennek a cukrászdának a tulajdonosa. Minden valószínűség szerint sosem fogja megtudni, hogy talán az egész hónap legbusásabb borraivalóját egy nagyon régen megsütött és elfogyasztott húsos hasénak köszönhette. Talán egyszer, ha ismételten arra vezet utam, újra betérek „a CUKRÁSZDÁBA” és elmondom majd neki.

A szandál és a rákolló

Amikor az ember ott ál egy külföldi fővárosban pénz nélkül, iratok híján, ráadásul három óra múlva indul a repülőgépe a világ másik felére... Mondanom sem kell, hogy mind ez nem különösebben kellemes érzés. Hasonlóképpen nem tekinti magát az élet császáranak az a delikvens sem, akit a világ másik felére megérkezve ott egy templomba zárnak.

Mindezeken és még sok egyéb viszontagságon is keresztül menve jutottam el a Csendes-óceán partjára, ahol most a szikrázó napsütésben egy pléden üldögélek sörömet kortyolgatva, mellettem egyrészt jó barátom, akivel átértük az említett kalandokat, és akit most nevezzünk Ferinek, másrészt újdonsült koreai barátunk Kim, aki mint látni fogjuk, egy újabb szorult helyzetben mintegy megmentőnkül szegődött. És akad még a társaságunkban egy valószínűtlenül éles és hegyes rákpáncél is, amelyet az óceánparti homokban találtunk.

De haladjunk szépen sorjában és térjünk vissza Budapestre. Néhány nappal Szöulba indulásunkat megelőzően polgári jogi szakvizsgámra készültem, a vizsga előestéjén azonban kiderült, hogy hiába vettem fel a megfelelő vizsgaidőpontot és fizettem be a vizsgadíjat, miután az erről szóló igazolást egy előírt helyre elmulasztottam feltölteni, nem mehetek másnap vizsgázni. Úgy is mondhatnám, hogy szabadidőmben húsz napig elmélyülten foglalkoztam polgári joggal... Valahogyan kiheverve eme ballépésem okozta nem éppen csekély megrázkódtatásomat elérkezett a nagy nap, amikor Varsón keresztül Feri társaságában Szöul felé indultunk. Eddig minden rendben is lett volna. Varsóban ért azonban bennünket az első kellemetlen meglepetés...

Az átszállásra rendelkezésünkre álló nagyjából fél napban rövid portyát tettünk a városban, amelynek végeztével azon kaptuk magunkat, hogy egyik kistáskánknak nyoma veszett... Talán valaki meglovasította, vagy mi hagytuk valahol hátra egy óvatlan pillanatban? Sosem tudjuk már meg, minden esetre semmi lényeges nem volt az említett táskában, mindösszesen valamennyi kiváltott koreai pénzünk, valamint barátom összes irata és bankkártyája.

Három órával a szöuli járat indulását megelőzően, nemhogy a továbbindulás, de még a hazatérés sem látszott lehetségesnek mindenféle személyazonosító okmány nélkül Feri számára, így miután jobb ötletünk nem akadt, a lehető legrövidebb úton a Varsói Magyar Nagykövetségre siettünk. Az ott ügyeik elintézésére váró sorban állók valószínűleg érzékelték, hogy a két vérben forgó szemmel az ajtón

berobbanó alak sürgős dologban járhat, mert azonnal és kérdés nélkül előre engedtek minket és mivel szerencsére nekem volt még bankkártyám, rövid idő alatt ideiglenes útlevelet készíthettünk Ferinek. Valahogyan felkecmeregtünk a gépre is, igaz, hogy Feri barátom úgy beverte a térdét valahol a nagy sietségben, hogy a végén már nem hogy rohanni, de bicegni is alig tudott.

Végül csak megérkeztünk Koreába és leküzdendő a tetemes időeltolódást, rögtön egy kiadós alvással nyitottuk meg ottani tevékenységünket. Ennek következtében az adott napból már csak az este maradt, amit megfelelő alkalomként értékeltünk egy aklimatizálódó rövid sétára. Elkövettem azonban azt az utólag elég nyilvánvalónak tűnő hibát, hogy 10 napra a világ másik felére elindultam egyetlen szandálban, amely a séta nagyjából kétszázadik méterén egy nagy lyukban három darabba szétszakadva fejezte be dicstelenül életét. Leküzdöttük ezt a nehézséget is, a közelben találtunk egy lábbeli üzletet, ahol nem is különösen magas áron juthattam hozzá talpaim legújabb védelmezőjéhez.

Még az első napok egyikén Szöul egy Budapest méretű elővárosába, Suvonba kirándultunk, ahol megérkezve a pályaudvarra, taxival kívántuk a helyi erődöt megközelíteni. Úgy tizenkettedik próbálkozásra sikerült is kommunikálnunk egy koreai sofőrrel, aki ha angolul nem is tudott, legalábbis hajlandónak mutatkozott külföldiekkel szóba elegyedni, így elindulhattunk célunk felé. Barátom út közben telefonos fordító segítségével próbált beszélgetést folytatni a vezetővel, aminek az eredménye az lett, hogy kiszállás után hamarosan konstatáltuk, Feri telefonja a műszerfalán maradt...

Hosszas keresgélés után az egyik boltban talákoztunk egy angolul és koreaiul is beszélő hölgygel, aki megcsörgetve barátom telefonszámát leegyeztette a taxi sofőrrel, hogy fél óra múlva visszajuttatja az említett boltba az elveszett telefont...

De hát minek üljünk fél órát tétlenül, jó ötletnek látszott felfedezni addig a közeli templomot. Feri javaslatára a nagy melegben a templom hűsében maradtam ameddig ő visszatért a boltba telefonjáért, ezalatt pedig gyanús kulcscsikordulás ütötte meg fületem... És kisvártatva hallottam is az ajtón Feri kétségbeesett dörömbölését, amikor ráeszmélt, időközben engem a templomba zártak... Mintegy 10 perces fogságomból az egyik templomi alkalmazott segített végül ki.

Az utolsó napokban akadt még egy izgalmasabb szituáció, amely mostani helyzetünkbe, a tengerparti piknikezésig juttatott bennünket. Korábbi veszteségeinkből okulva az óceánparti kirándulásra csak kevés készpénzt terveztünk magunkkal vinni, mivel pedig a varsói baleset óta készpénz már csak nálam volt, kivettem zsebemből három bankjegyet és az útitáskába tettem őket, vakságomban megfelejtkézve arról, hogy

említett zsebem vendégszeretetét még Budapest óta két ezer forintos is élvezte. Ennek megfelelően, amikor út közben fizetésre került volna a sor rádöbbenünk, hogy szinte csak magyar pénzünk van kéznél, így bizony még a szállodáig sem tudtunk volna eljutni. Próbáltuk rendezni sorainkat és kifundálni a hazajutás lehetséges módját, ekkor sietett segítségünkre Kim, aki szorult helyzetünket látva megszólított bennünket. Szó szót követett és a találkozás végül egy szép közös délutáni piknikezéssé fejlődött, sőt, Kim még az esti hazaúthoz szükséges pénzzel is ellátott bennünket.

Nincsen elveszett helyzet, csak csüggedő ember... Akinek pedig esetleg kétségei támadnának az elmondottak valóságtartamát illetően, ma is velem van még a szandál és a rákolló, elbeszélésem kézzelfogható bizonyítékaiként.

Az asszisztencia

Alig, hogy a hosszú utat követően elhelyezkedett a szállodai szobában és értesítette a hozzá legközelebb állókat szerencsés megérkezéséről Helsinkibe, a szeme sarkából megpillantott egy képet a telefon képernyőjén, ami nyugtalanítani kezdte Dalmát.

A képen unokatestvérét látta, amint tolószékben gurítják... Vak unokatestvérét, akitől alig néhány órája vált el Münchenben a repülőtéri asszisztenciára bízva további útját, akik felelősséget vállaltak a fiú Budapestig tartó hazaújáért. Mi történhetett??? De azt írta, hogy otthon van és minden rendben... A kezdetben elhallgattatni igyekezett kétélyek egyre erősebbek lettek Dalmában és végül úgy határozott, a késői óra ellenére megpróbál utána járni a dolognak. Végül is Budapesten egy órával fiatalabb az idő...

- Hát tudod az úgy volt... – kezdte Dalma unokatestvére Peti, amikor néhány perc múlva sikerült elérnie – Az úgy volt, hogy kezdetben minden a legjobban alakult. Az asszisztenciát nyújtó úr egy kisautóval bevitt a repülőtér belsejébe, ahol kéresemre egy teát is vásárolhattam, majd egy félreeső ablaktalan szobába kísért, azzal az instrukcióval, hogy várjak türelemmel, a megfelelő időben jönnek majd értem. A szobában akadt egy nyugágy is, időm maradt még bőven, szundítottam egy keveset. Amikor felébredtem 10 óra 50 percet mutatott az óra, vagyis háromnegyed órám maradt még az indulásig.

- És aztán??? – kérdezte Dalma izgatottan és egyben megkönnyebbülten is, mert egyre határozottabbá vált az az érzése, hogy a történet nem végződhet rosszul.

- Követtem az idő múlását, amivel arányosan egyre nyugtalanabb lettem. 11 órakor már egyre türelmetlenebbül figyeltem az ablaktalan helység ajtaja felé, de semmi sem történt, a percek pedig lassan peregtek. 11 óra után 5 perccel lassan felkeltem a nyugágyról, és toporogva füleltem kifelé, nem jönnek-e esetleg értem. Azután elhagytam a szobát és a közelben próbáltam keresni valakit, aki segítségemre lehet.

- Jézusom! Mibe keveredtél? – szúrta közbe Dalma, miközben a feszültségtől némileg borsódzott a háta.

- Találtam is egy hölgyet a repülőtéri személyzetből, akinek előadtam, hogy 25 perc múlva száll fel a gépem Budapestre, az asszisztencia meg lett rendelve és azt ígérte, értem jön, de egyelőre ez látványosan nem

történik meg. A hölgy segítőkésznek mutatkozott, telefonált egyet-kettőt, majd jelezte, hogy várjak türelemmel, hamarosan itt lesznek. Ezek az ígéretek csak mérsékelten tudtak megnyugtatni, különösen, hogy a felszállás kiszabott ideje egyre közeledett, az asszisztencia pedig továbbra sem jelent meg. Végül 11 óra 30 perckor, 5 perccel a megjelölt indulási idő előtt ugyan mindenféle sietség nélkül, de megérkezett az a férfi, aki korábban is segített és újra beülhettem a kisautóba, amely gyorsan el is navigált bennünket a repülőgéphez vezető kapuhoz.

- De jó, hogy nem tudtam mi zajlik veled, infarktust kaptam volna! - Dalma még így is, hogy tudott a szerencsés végkifejletről tehetetlennek érezte magát unokatestvére kalandjainak hallatán.

- A fickó ekkor németül váltott pár szót egy másik emberrel, ebből csak néhány szót értettem, majd megveregette a vállam és angolul közölte velem, hogy sajnálja, de én már csak a következő géppel tudok majd elmenni, a mostani járatra a beszállást már lezárták. Egy-két pillanatig gondolkodtam és úgy okoskodtam, ha már ennek így kell lennie, minden esetre csapok egy kis patáliát, hátha el lehet vele érni valamit, lássák, hogy nem szórakozhatnak velem úgy, ahogyan akarnak... Legalább ebédet adjon a repülőtéri személyzet, ha már hazajutásomat az eredetileg tervezett járatral nem is tudják biztosítani. Felálltam és két-három olyasféle mondatot eresztettem meg, hogy az asszisztencia meg lett rendelve, ehhez képest a szolgáltatás nem volt megfelelő, tehát valaki hibázott, akinek ezért vállalnia kell majd a felelősséget. A férfi ismét megveregette a vállam és kérte, hogy üljek le, utána nézzenek a dolognak. Két-három zaklatott hangnemű telefonálást követően jelezte, hogy a kaput kinyitották, mégiscsak feljuthatok még erre a gépre...

- Ügyes vagy, büszke vagyok rád! – sóhajtott Dalma, egyebet már nem is tudott hozzáfűzni.

- Hogy ezt minek köszönhettem, őszintén fogalmam sincs. De a lényeg, hogy felkísértek végül a repülőgépre, ahol valószínűleg közölték már az utasokkal, hogy csak rám várnak, miközben az eredeti indulási időn már több perccel túlnyúltunk, ennek megfelelően tapssal és ovációval üdvözöltek a fedélzeten. Alig hiszem, hogy valaha lesz még részem hasonló fogadtatásban bármilyen repülőgépen, vagy egyéb járművön... Mire elfoglaltam a helyem, a felszállópályákat persze már más járatok foglalták el, így mindent összevéve 20 perces késést szedtünk össze, igaz ennek egy részét a pilótának repülés közben sikerült ledolgoznia.

- Jó, de hol van a tolószék? – kérdezte Dalma, miközben kezdte elveszíteni önuralmát, hogy ennyi viszontagság után, ami tulajdonképpen felkavarta, a tolószék még elő sem került. Ujjai görcsösen szorították székének karfáját és mindenre elszántan várta, amit még hallania kell.

- Budapesten az asszisztenciát biztosító férfi tolószékkal érkezett és hiába közöltem vele, hogy én ilyenben még sosem ültem és nincs is rá szükségem, miután ennek egyetlen reális alternatívája az adott helyzetben csak az lehetett volna, ha együtt toljuk a járgányt, úgy gondoltam, nem bonyolítom tovább az ügyet és beültem... Miközben tolt, nagyjából úgy éreztem magam, mint egy magatehetetlen kisbaba és jobb híján végig nevettem a szürreális helyzeten, ami láthatóan kényelmetlenül érintette hordáromat, később azonban mint ha már ő is némileg átérezte volna a szituáció humoros oldalát. Amikor kiértünk a repülőtér érkezési oldalára és meghallottam édesanyám hangját, felugrottam az ülésből, nem érdekelt már semmi...

- De képzeld Dalma, még egy csattanó került a hazaút végére... Az engem kitoló férfi megszólalt: - Hát, tudják, ebből a székből sem ugrott még fel így soha senki...!

Engel Csaba

Csak te meg én, s egy gondolat

Messze száll olykor a gondolat,
Hosszú, végtelen útján céltalan,
Mint néha szárnyakon a legszebb dal,
Előtte a tér határtalan,
Mélység vagy magasság, mit számít az.

Csendben tapodtat, majd hevesen,
Folyton úton van, kószál és keres,
Áttör láthatatlan falakat,
S az embert álomba ringassa,
Gyönyörű mesével altassa.

Elcsábít, megvakít szépsége,
Gyöngéd érintése szemérmes,
De tovább dalol, dúdol a szívnek,
Úgy játszik, mint lidérc a szélben,
Hol bizserget a vágy a képzelet.

Halkan lantol, dallama simogat,
S a legszebb álmait ígérte,
Amikor hagyta, hogy megérintsen,
A szemed sem rebben a keblében,
Csak hozzá bújsz, s el nem engeded.

Semmi sem kell, csak a gondolat!
Mely hevesen magával ragad,
Hogy tudjam, érezzem, mellettem vagy
Még akkor is, ha a távolság nagy,
Mert álmunk közös édesek.

Dédelgess, cirógass gyöngéden,
A mélység és magasság összetart,
Addig, míg szabad a gondolat,
S szívem egy virágos pitvar,

Mely szirmait, illatát neked adja.

Majd elaltat lepke szárnyain,
Harmatcsepp áztatja ajkaid,
Törékeny lelked megnyugszik,
Az idő is megszűnik létezni,
Csókja elernyeszti perceit.

Csak szállj szabadon, szállj csendesen,
Veled együtt boldogabb leszek,
Te meg én, s egy gondolat,
Még, ha úgy tűnik, hogy céltalan,
De az én szívem szeretni akar!

Engel Csaba

Éljük újra

Amikor veled a múltba utazok,
nem kell nekem időgép sem úrhajó,
csak egy újabb szikra, egy ölelés egy csók,
s felidézzem a legszebb pillanatot.

Találkozásunk előtt, az az első szikra,
gyönyörű fényképed szívem alatt hordtam,
levelet írtam, s vártam válaszodra,
reménykeltő soraid után szomjaztam.

Párnám alatt ölelkeztek a szavak,
leveleidet mindig ott tartottam,
én s a szikra meg a néma falak,
minden áldott este csak rád gondoltam.

Találkozásunk édes pillanata,
ölelésed, ajkad forró csókja,
közös álmaink s egy parányi szikra,
szerelmünk tüzeit lánggra lobbantotta.

Azóta annyi csók és több ezer szikra,
s ahányszor kell, két karod átölel újra,
most az ágyamban nyugszik a nap és pirkad,
s bőröd illata itat és cirógat.

Ki más lehet boldogabb, mint Te meg én?
Éljük át újra szerelmünk gyönyörét!

Kérlek bújj hozzám és gyöngéden ölelj át,
Én bőrödbe itatom a tavasznak illatát,
Ha te is úgy akarod, égi áldás hull majd ránk,
S szívünkben sosem lesz tél, csak örökké nyár.

Lágy szellő cirógatja a fákat,
A réten bólogató virágokat,
Éneklő madarak dalárdája,
Ékes hangja lelkem elárasztja.

Aranykoszorút fon a napsugara,
S a virágok üdítő illata,
Együtt lebeg a tavaszi szélben,
Az élénk-tarka lepkék szárnyaival.

Amikor átölel a halványkék pirkadat,
A virágzó fák ágairól lefut a harmat,
Gyöngyszem formájában hullnak homlokomra,
S végig gördülnek arcomon, csókos ajkadra.

Kedvesem! Szíved több mint egy nyíló virág,
Illatos ajkad szirmai érjenek hozzám,
S a tavasz gyönyörét fess az én ajkamra,
Legyen édes vörös rózsás arcod gyöngyharmatja.

A döntés

Vak vagyok. Már nem is tudom hány éve, már nem számolom, de valahogy az ezredforduló táján kezdődött. Nem olyan igazi vak, mint aki vakon született, de azért elég igazi, mert semmit sem látok! Ez idő alatt elfogyasztottam három vakvezető kutyát. No, nem egyszerre, hanem majd harminc év alatt, kis falatokban és persze nem a szó legszorosabb értelmében, csak hát a kutyák sokkal kevesebb ideig élnek, mint mi emberek.

Nem könnyű, hiszen a kedves állatok a szívünkhöz nőnek, de ha el tudjuk fogadni ezt a tényt, akkor túl lehet élni a segítőtárs elvesztését, ezzel együtt pedig már könnyebben megy egy új barát befogadása.

Amikor beköszöntött a részleges, majd a teljes sötétség, kétségbe estem. Megriasztott az a sok új helyzet, amivel szembesülnöm kellett, ezért észszerűnek tűnt a környezetemben élő, tapasztaltabb sorstársak véleményére támaszkodnom. Azt mondták a kutya nem csak a közlekedésben segít, de a barátkozást is megkönnyíti. Könnyebben beszélgetnek az emberek a kutya gazdájával, mint a fehér bot tulajdonosával. Nem volt okom megkérdőjelezni a jószándékú tanácsot, elfogadtam az első, majd a második kutyámat. Sőt! Tulajdonképpen azt hallottam meg, amit meg akartam hallani! Mióta az eszemet tudom kutyára vágytam. Igaz nem egészen így gondoltam, de ne legyek válogatós! Erre a szüleim sem mondhatták az addig jól bevált kifogást, hogy kutya lakásba nem való. Megkaptam a magamét, extra kiváltsággal, hiszen együtt lehattünk éjjel-nappal, otthon, munkahelyen és még a szabadidőnkben is.

Vakvezető kutyával élni életforma. Nem lehet a szögre akasztani munka után. ebből kifolyólag mindent kutyával csináltam, kutyával kerestem munkát, barátokat, társat.

Ma már vagyok olyan bátor, hogy be merjen vallani, legalább magamnak, hogy a fehér botra gondolni sem mertem. Főleg a kezdetek kezdetén, amikor még minden olyan idegen és túlérzékenyek vagyunk, mert a saját lelkünk szenved és tiltakozik a megváltoztathatatlan tény miatt. Aki átélte, az tudja, aki nem, az pedig jobb, ha soha nem tudja meg!

Bármilyen anyagi teherrel, nehézségekkel, elutasítással is jár egy nagytestű kutya tartása, bőszen kitarítottam amellett, hogy kutyával közlekedni könnyebb! Kutyával az élet már csak azért is jobb, mert nem csak segítőtárs, hanem barát, játszótárs is egyben.

Közben pedig azért végig ott motoszkált a fejemben a gondolat, hogy meg kellene tanulni botorkálni, már csak a célszerűség miatt is. Hiszen az nem betegszik meg, nem hullajt örült mennyiségű szőrt, nincs érzelmi kötődés, és ha alkalmatlankodik, akkor összecsukva be lehet rakni a gardróbszekrénybe, ami egy kutya esetében nem opció.

Igy esett meg, hogy amikor jelenlegi kutyám számára is eljött a nyugdíjazás ideje, úgy döntöttem, nem kérek azonnal egy következő négy lábút, hanem megbarátkozom a fehér bottal.

Amennyiben kapcsolatunk nem lesz felhőtlen, még mindig dönthetek másképp. Egy próbát feltétlen megér a dolog.

Egyet?

Na, jó, a történethez hozzátartozik, hogy jó néhány évvel ezelőtt már tettem egy próbát. Az akkor olyan volt, mint egy rossz házasság egy hatalmas pofára eséssel a végén, amitől inamba szállt a bátorságom. A botot megfelelő mennyiségű szitokszó kíséretében kidobtam és megigényeltem a következő szőrös segítőtársat. De azt mondja a pszichológia, hogy egy esetből ne vonjunk le mély következtetéseket, ne legyünk előítéletesek és a legfontosabb, hogy a saját hibánkból tanulva adjunk új esélyt magunknak.

Az új kalandba új bottal léptem be, már csak a rend kedvéért, meg a régi egyébként is tönkrement. Felvérteztem a lelkemet is, és hatalmas lendülettel vágtam bele a gyakorlatozásba.

Olyan sok embernek sikerül, az nem lehet, hogy csak én vagyok ennyire béna! - gondoltam.

Már az első héten valami jó érzés kerített hatalmába. Éreztem, hogy ez most valahogy más. Nem igazán tudtam megmagyarázni még magamnak sem, hogy miből fakad. Talán a fiam tudta ezt jól megfogalmazni, szerinte olyan ez, mint amikor a kis emberke, a Szuper Mario megy a videojáték akadálypályáján és egyesével győzi le a nehézségeket, oldja meg a problémákat és a sok-sok apró siker okozza ezt a jó érzést. Még a játék sokat hallott dallama is előkúszott a tudatomból. Csak ki ne írják a végén, hogy game over...

Amikor néhány évvel ezelőtt szemléletformáló rendezvényen voltunk, ahol a diákok kipróbálhatták, milyen vakvezető kutyával és fehér bottal közlekedni, természetesen mindenki a kutya mellett tette le a voksát. Lehet, már csak a kutya cukisága miatt is! Egyetlenegy fiatalember volt, aki azt mondta, neki a bot sokkal biztonságosabbnak tűnik, mert jobban bízik önmagában, mint a kutyában. Odatolta az arcomba a mondatot, de

akkor még nem hallottam meg! Nem gondolkodtam el rajta. Most, hogy már néhányszor átéltem azt a jó érzést, hogy milyen klassz dolog önmagamban bízni, rábízni magamat saját magamra, most megértettem. Amikor szerencsésen megérkezek, az az én sikerélményem!

Szinte minden nap megállít valaki: hol van a kutya? Nem lehet másikat kérni?

De igen, lehetne. De most ezt választottam. Élvezem! Döbbent csönd.

Hogy lehet ezt élvezni?

Bárcsak elmondhatnám mindenkinek, hogy a szabad választás lehetőségét élvezem, Az önbizalmat, amellyel végre ki merek lépni az utcára.

Egy ismerős meg is kérdezte, biztosan le akarok mondani a szabadságról, amit a kutyás közlekedés nyújt számomra? Ki tudja? Talán igen. De pontosabb úgy fogalmazni, hogy inkább lecserélem egy másfajta szabadságra: egy újonnan felfedezett értékre, kincsre, az önmagamban felfedezett bizalom szabadságára! Igen, azt lehet élvezni, hogy lehullottak rólam a félelem bilincsei, és szabadon eldönthetem, milyen módon közlekedek. Már nem a félelmem határozza meg, hogy jutok el A-ból B-be. Választhatok, hogy szükségem van-e kísérőre, még ha négy lábú is, vagy egyedül indulok útnak!

Arra a kérdésre ennyi idő és tapasztalat után sem mernék válaszolni, hogy valóban könnyebb-e kutyával barátkozni. Kezdetben nekem úgy is nehéz volt, most meg már bottal sem okoz gondot. Azt hiszem, ez sokkal inkább függ attól, hogy mennyire vagyunk megbékélve a világgal, a helyzetünkkel és önmagunkkal!

Erdősné Onda Marica

A távirányítós kisautó

Hétfő van, 14 óra, rekkenő hőség. A média azt harsogja, hogy ne menjen az utcára senki, ha nem muszáj. Tulajdonképpen megvárhatnám a munkahelyemen az este jótékony hűvösét, de nagyon éhes vagyok, így fogom a botomat, és elindulok.

Az épület melletti járdaszakaszon nagy, árnyas fák borulnak a járda fölé, így azt gondolom, hogy ez egyáltalán nem is vészes. Az első átkelés után viszont rám hullanak a nap perzselő sugarai. Szívem szerint szaporáznék a lépteimen, de a kapkodásból eddig még mindig baj lett, így maradok az addigi nem túl gyors, egyenletes ritmusnál. Nem csak az aszfaltról, de a házak faláról is ömlik rám a meleg.

Közeledek az újabb zebrához. Nincs árnyék, olvad a járda és olvadok én is. Az első autó megáll. Hálás vagyok, amiért mehetek, talán megúszom, és nem lesz belőlem grillcsirke. Átérek, jobbra fordulok. Tudom, hogy keskeny a járda, amit balról egy ház fala, jobbról parkoló szegélyez. Széles pásztával keresem a járható utat. Ekkor a hátam mögül, messziről odasiet egy kiáltás:

- Balra tessék menni, mert ott még parkoló van! Még balra, közelebb a falhoz, mert kibicsaklik a bokája – utasít a hang, de úgy hallom, nem közeledik.

Sok gondolat cikázik a fejemben, nem vagyok még elég rutinos az ilyen helyzetek kezelésében. Balra lépek, a botom megtalálja a falat. Jó helyen vagyok, bátrabban indulok tovább. Közben visszakiáltok egy köszönömöt.

Két érzés vitatkozik bennem.

- Mi vagyok én, távirányítós kisautó?! – mordul fel az egyik.

- Milyen jó, hogy figyelmesek az emberek, vigyáznak rám, segítenek – csitítja a másik.

- Na, de milyen formában? – háborog még mindig az első.

Ekkor újabb instrukciók érkeznek, még mindig attól a női hangtól, de már sokkal messzebbről. Már veszem a levegőt és szólnék, amikor

meghallom a bicikli jellegzetes fémes hangját. Á, szóval egy kerékpáros, akkor azért nem jött ide, ezért van a távirányítás. Már nem kiáltok vissza, csak magamban zsörtölődök.

Igen, tudom, hogy rossz a járda szegélye, ha mellé lépek fájni fog, ezért csápolok a botommal olyan lelkesen. A járda keskeny, sajnos elég egy pillanatnyi üzemzavar, máris kész a baj. Közben bevillan, hogy meggypiros ruha van rajtam. Hihihi, távirányítós, piros kisautó vagyok. Muszáj nevetnem.

Hirtelen hűvös levegő ér az arcomhoz. Hoppá, ilyen gyorsan ideértem? Egy bal forduló, még egy átjáró, és a célegyenesben vagyok. Ha van valami, ami a hőségtől is melegebb, akkor ez az. Balról tűz a nap az iskola falára, a járdára és természetesen rám is. Elindulnak a kis cseppek lefelé a gerincemen. Kitartás, már nem sok van hátra!

Az utolsó átkelésnél keresem a kiugró kerítést a botommal. Koppan a botvég, szuper, ez is megvan! Teljes testszélességben emelkedik előttem a beton lábazatú kerítés, ezt balról kerülve, folytatódik a járda.

És ekkor újra bevillan valami. Kívülről látom magam, ahogy majdnem nekimegyek a kerítésnek. Persze szól a botom és kikerülöm, de az úton kerekező, vagy mögöttem lépdelő emberek feltehetően így látják. Bizonyára sokak gondolják azt, hogy ha el mer indulni, akkor biztosan megoldja. Mások esetleg lefagynak, és nagyot sóhajtanak, amikor azt látják, hogy nem lesz véres vagy tragikus címlapsztori az esetből. És van akiből, a váratlan helyzet miatt kiszakad egy nem éppen megfontolt kiáltás.

Vajon mi hogyan reagálnánk fordított esetben?

Erdősné Onda Marica

Minden szentnek...

Szép, csendes, őszi nap volt. Munka után kényelmesen poroszkáltunk hazafelé vakvezető kutyámmal.

Nem siettünk, nem volt miért. Élveztük a mozgás örömét, a napsütést. Legalábbis én egészen biztosan, de a kutyámnak sem volt panasza a helyzetre.

- Jaj, de gyönyörű! – szólalt meg előttem néhány lépésre egy női hang. Sokan meg szokták dicsérni négylábú segítőtársamat, így elmosolyodtam a büszke gazdik jó érzésével. Elvégre mindenkinek a sajátja a legszebb!

- Milyen cuki! – lelkendezett a hang, így megálltam, esélyt adva egy kis beszélgetésre, simogatásra.

- Menjen csak menjen, nincs akadály! – állt meg mellettem a hang tulajdonosa és folytatta:

- Szia Évikém! De jól nézel ki, és milyen takaros ez a kisbaba! Rád hasonlít, életem. Mintha téged látnálak kicsinek...

Elnevettem magam. Jól besétáltam a csőbe – ahogy mondani szokás, de hát minden szentnek maga felé hajlik a keze. Nem hallottam a mögöttünk guruló babakocsi jellegzetes hangját, pedig nem volt nagy a forgalom. Ennél már csak az volt cikibb, amikor egy járókelő köszönt, én pedig illendően viszonztam a köszöntését. Egyetlen másodperccel később viszont kiderült, hogy a mobil telefonján fogadta a hívást, rám sem hederítve.

Nem hiába, fel kellene már nőm és elhinni, hogy nem én vagyok a világ közepe, nem minden rólam vagy nekem szól. Ám, van egy kis bökkenő.

Úgy érzem, hogy százszor csinállok inkább hülyét magamból ily módon, mintsem egyszer ne viszonzzak egy nekem szóló köszönést vagy kedves gesztust!

Fazekas Géza

A harmadik Angyalka

Az égi kórusban gyakran cserélték helyüket az angyalkák. Voltak, akik szolgálatba álltak a földön, ugyanakkor újak is érkeztek, akik befejezték a korábban kapott feladatukat. Ilyenkor az újonnan érkezőket kifaggatták, merre járt, mit csinált a földi szolgálata alatt. Az útra készülőket pedig jó tanácsokkal látták el.

Az Úr időben kijelöli minden angyalka útját, akik izgatottan készülnek az újabb feladatokra.

Picinyke is izgatott volt, mert alig távozott a kórusból a szomszédja, már tudta, hogy ő is követni fogja. Gyakran leszökött hozzá megnézni milyen helyen van és milyenek a szülei. Ilyenkor hosszan elbeszélgettek és tervezték a közös jövőjüket. Az érdekessége az volt a dolognak, hogy gyakran utazgattak két ország között. Néha – ha leendő anyukája utazott a gyermekeivel – Picinyke a repülőgépen figyelte őket. Már türelmetlenül várta az időpontot, amikor megérkezhet.

A gyakori látogatások feltűntek az Úrnak. Magához hívatta és megintette, ha nem tartja be a szabályokat, akkor visszatartja a küldetéstől. Bár Picinyke jól érezte magát az égi karban, mégis komoly büntetés lett volna, ha nem mehet a kijelölt családhoz szolgálatba.

Egy ideig nyugton maradt, szépen énekelt a kórusban, közben egyre azon járt az esze, mikor jön el az ő ideje. Néhányszor nekiindult, hogy újra találkozzon egykori pajtásaival – leendő testvéreivel –, de csak a felhők széléig jutott. Itt ráébredt, elveszítheti a lehetőséget, ha tovább megy. Ilyenkor leült egy-egy felhő szélére onnan figyelte a családot és áhítozott a találkozásra.

Az Úr magához rendelte és értésére adta, rövidesen indulhat! Nagy boldogságában a beszélgetés után úgy gondolta ezt rögtön meg is valósítja. Gyorsan leszállt a földre és meglátogatta leendő szüleit. Ott megsúgta nekik, hogy rövidesen megérkezik. A környezet, meg az a

tudat, hogy itt fogja a szolgálatát teljesíteni, elfeledtette vele az Úr parancsát és ott maradt.

Az Úr bokros teendői közben megfeledkezett a kis Picinykéről. Amikor eljött az idő, hogy a földre küldje szolgálatba, hiába hívatta. Az angyalok karából jelentették neki, hogy Picinyke már a legutóbbi beszélgetés után eltávozott, valószínűleg a leendő családjához. Az Úr összevonta szemöldökét és utasítást adott, hogy azonnal hívják vissza a kis rendetlenkedőt!

Közben a leendő anyuka örömmel tapasztalta, hogy ismét meghallgatta kérésüket az Úr. Hálaírást rebegett és minden figyelmét az új jövevényre szentelte. Még nem mondta el senkinek a nagy örömhírt, csupán a korábban számításba vett neveket próbálgatta a családban, vajon melyiket adja majd születendő gyermekének, ha fiú lesz és melyiket, ha lányka születik!

A gyermekei tudták, hogy itt van a közelükben Picinyke, hiszen korábban sokat társalogtak vele, amikor leszállt megfigyelni leendő családját.

Amikor az Úr megparancsolta Picinykének a visszatérést, Ők is kérték, hagyja közöttük!

Az Úr szíve meglágyult. Az eredeti elhatározását megváltoztatta és Picinykét visszatérése után alaposan megdorgálta, de megígérte, ha rendesen viselkedik, és nem kóborol el az égi karból, akkor mégis a kijelölt szülőknél lesz újabb családtag!

A leendő szüleit nagyon megrázta, hogy az Úr visszahívta születendő gyermeküket. Attól tartottak, hogy valami olyat tettek, amiért az Úr megharagudott rájuk. Felidézték az első gyermek érkezését, mennyi időt vártak és mennyi mindent tettek azért, hogy családjuk legyen. Már-már azt hitték, hogy az ígéretük – Úr tiszteletére nevelik megszületett és leendő gyermekeiket – nem talált meghallgatásra. Gondolatban átvették életük eddigi eseményeit. Vajon hol vétettek? Mi volt az, ami miatt az Úr nem enged újabb angyalkát hozzájuk! Végül az Úr szíve megenyhült Picinyke iránt és nem akarta a szülőket büntetni egy huncut angyalka csínyje miatt.

Az anya érezte a nagy örömet, de félt, nehogy újabb csalódás érje. Az orvosa megnyugtatta a magzat szépen beágyazódott. Ellátta tanácsokkal – amit sajnos nem mindig tudott betartani – és kérte rendszeresen ellenőriztesse magát! Ez utóbbi kissé nehezen ment, mert a családdal ingázott két ország között.

Megindult a találgatás, fiú vagy lány lesz az új családtag! Az anya tiltakozott, nem akarta tudni mi lesz a születendő gyermeke, ő egyformán boldogan fogadja, akár fiú, akár lány érkezik. – Már volt két angyalkája: egy kisleány és egy kisfiúcska. – Ezt a kívánságát mindenki tiszteletben tartotta. Az utolsó hazautazásuk előtti vizsgálaton az orvos elszólta

magát. Leány lesz az új jövevény! Mindenki örömmel próbálgatta a lány neveket. Zsuzsi vagy Zsófi?

Picinyke nagyon jól érezte magát a mamája pocakjában, vígan lubickolt az éltető folyadékban. Sokat forgolódott, majd kényelmesen leült a fenekére és várta az időt, amikor megláthatja a szüleit, mint újszülött.

Az egyik vizsgálatnál az orvos figyelmeztette az anyukát, hogy a baba nem jól helyezkedik el, így problémás lesz a szülés. Különböző tanácsokat kapott, hogyan bírja rá a babát a megfordulásra. Megfogadva a tanácsot, plédet tekert össze és a dereka alá helyezve feküdt le. Azonban a javasolt néhány perc helyett egy fél éjszaka ott maradt, mert időközben jótékony állomba merült.

Picinyke egyre kellemetlenebbül érezte magát a helyén, mert valami szörnyen nyomta ott kinn. Ezért kénytelen volt újabb ficáncolásba kezdeni. Addig próbálgatta a különböző helyzeteket, míg teljesen megfordult és a fejét egy kényelmes mélyedésbe helyezte.

A legközelebbi vizsgálatnál az orvos örömmel újságolta, hogy a baba helyet változtatott, nincs akadálya a szülésnek.

Még hetek voltak a szülés várható idejéig, amikor érezte az anyuka valami nincs rendben, lehet, hogy nem várja meg a baba a kitűzött időt. Egyre feszült a hasa és furcsa fájdalmai lettek. Korábbi tapasztalatai alapján tudta ez már a szülés első jelei, de nem akarta hinni, hisz még nincs itt az idő.

Éjjel arra ébredt mintha forrás fakadna belőle. Felkelt és valóban egy forrás bugyogott belőle, a magzatvíz indult el. Gyorsan felöltözött, azonban alig ment egy emeletnyit, amikor mint az áradat tört elő belőle a még bent levő magzatvíz. Taxival, ment a szülészetre, nehogy valami baj legyen út közben. Az orvos megállapította, rövidesen jön a gyerek. Kiküldte a folyosóra sétálni. Néhány lépés után ismét úgy érezte még mindig folyadék, távozik. Alig ment be a szülőszobába már is elindult a szülés. Negyedóra múlva felsírt az újszülött Zsuzsika.

Picinyke érezte az őt körülvevő éltető folyadék szinte odapréselte a fejét a csatornába, amelyben korábban olyan kényelmesen elhelyezkedett. Egyszer csak fogyni kezdett a víz, és már nem tudott ficáncolni. Egyre jobban bepréselődött ebbe a szűk helyre, melyen a víz távozott. Érezte, egyre előrébb mozdítja valamilyen láthatatlan erő.

Még fel sem fogta, hogy ez az a pillanat, amikor emberi életét megkezdi, egyszerre nagy fényesség vette körül. Szólni akart, hogy ez kellemetlen, azonban az eddig használt angyali hang helyett csak gyenge nyöszörgés hagyta el a száját. Közben éles fájdalom járta át, ahogy a friss levegő áramlani kezdett a tüdejébe. Fájdalmában még erősebben akart tiltakozni, de csak hangos sírásnak tűnt az őt körülvevőknek.

– Ez az, jó jel! A tüdeje működik. Mondta a szülésznő, miközben az anyuka mellére helyezte a kisbabát, majd inkubátorba rakta.

– Úgy látszik, jól érzi magát, mert egyből elhallgatott.

Az orvos rendbe tette az anyukát és gratulált a sikeres, könnyű szüléshez, meg a szép kisbabához.

Picinyke az inkubátorban ismét kicsit úgy érezte, mintha a korábbi közegben lenne. De ahogy végignézett magán és a környezetén, megállapította ez már valóban a rég várt családi állapotának kezdete. Belülről ujjongott, hogy kívánságának megfelelően alakultak a dolgok. Most már csak arra várt, vajon milyen nevet kap a földi életre.

Reggel, amikor oda tették az anyukája mellé, és az elkezdte becézgetni: Zsuzsám, Zsuzskám, Zsuzsikám, megleégedetten nyújtózkodott a pólýában. Tetszett neki a Zsuzsanna név. Öröme csak fokozódott, amikor testvérei – egykori angyal pajtásai – megérkeztek és anyukájuk egymás után rakta őt az ölükbé. A régen megszokott angyal nyelven üdvözölték egymást. A környezetük ebből persze semmit sem értett, csak azt vették észre, hogy a gyerekek nagyon örülnek az új jövevénynek. A kis Zsuzska pedig boldog mosollyal fekszik a pólýában.

Végre teljesült a kívánságuk. Öttagú lett a kis család. Magukban megköszönték az újabb gyermekáldást, és kérték az Urat, őrizze meg ezt a kis családot, és ők mindent megtesznek, hogy az Úrnak tetsző életet éljenek itt a földön.

Fazekas Géza

Az angyalka

Az angyal ott ült - mint mindig - egy báránnyel szélén és lábát lóbálva dúdolt egy szép dallamot, amit régen hallott a Földön. Most az Úrnál volt kihallgatáson. Már régóta szeretett volna szolgálatba állni, de a kijelölt párnak már megint nem jött össze az elképzelése. Most az Úr megnyugtatta, egy kis türelem és megkezdheti feladatát.

Odalent gyönyörű tavasz van. Ilyenkor szoktak leggyakrabban szolgálatba indulni a társai. Vajon ő mikor következik? Ahogy gondolataiba merült, egyszer csak az Úr hangját hallotta:

- Picur, merre vagy?

- Itt vagyok, Uram!

- Indulhatsz! Eljött a te idő! Aztán vigyázz minden lépésedre! Fél szemmel mindig odafigyelek rád!

Picur megköszönte a feladatot, és tisztelettel elkészült az Úrtól. Leszállt a Földre és megkezdte a rég várt szolgálatát. Ahogy körülnézett, látta jó helyre került. A társai úgy látszik gondosan végezték eddig a munkájukat. A férfi orvos, a nő könyvtáros volt.

Már nagyon várták őt. Ahogy észrevették, egyből a nevére szólították. Vajon régi ismerősök voltak, hogy rögtön Picurnak nevezték? Mindenesetre ez roppantul jól esett neki. Vigyázott, hogy ne okozzon kellemetlenséget a leendő anyjának. Csendesen meghúzódott, várta azt a pillanatot, amikor jelezheti az érkezését. Hallgatta miket beszélnek róla, hogyan készülnek az ő fogadására. Egyszer - bár intették még odafönt, hogy ne siesse el a dolgokat - elkezdett enyhe rúgásokkal jelt adni. Azt morzézta: "Látjátok, itt vagyok!" Az anya hirtelen a hasához kapott, mert úgy érezte mintha egy gyönyörűsége áramlása érte volna.

- Képzeld - szólt a férjének -, Picur megmozdult!

- Ugyan, ne képzelődj! Az még nem lehet, nincs még itt az ideje - válaszolta a férj.

Picur hirtelen újabb morzejeleket adott le: "Figyeljete, itt vagyok!"

- Jaj! Tedd ide a kezed, érezd te is a kis mozgást.

- Tényleg, igazán mozog! - ismerte el a férj.

"Végre észrevettek!" - örvendezett Picur. Vidám volt, tetszett neki az új feladat.

A napok gyorsan teltek, Picur vígan ficánkolt. Ha beszéltek hozzá, jelzéseket adott, hogy érti és tetszik neki a kedveskedés. Az Úr már régóta figyelte Picurt. Nem nézte jó szemmel ezt a nagy virgoncságot. A többiek szép rendesen végezték a feladatukat, de ez a Picur nem bír a féktelen jókedvével. Már azon volt, hogy szól neki, de meggondolta, csak rámosolygott és a mutató ujjával kissé megfenyegette. Picur ezután kissé visszafogta magát, de a kíváncsiság csak piszkálta és ismét újra kezdte a korzózást.

Az anya úgy érezte, mint a fája a hasa. Az orvos megvizsgálta, és megállapította, hogy bármikor megindulhat a szülés. Gyorsan kórházba küldte az anyát:

- Még nincs itt az ideje. Meg kell akadályozni!

A kórházban rögtön a szülőszobára került az anya, ahol infúzióval és gyógyszerekkel próbálták a folyamatot megállítani.

Az Úr haragosan összevonta a szemöldökét és rászólt Picurra:

- Mondtam már, hogy rendesen viselkedj! Tessék visszafogni magad! Végezd rendesen a feladatodat! Most visszaállítjuk a rendes menetet, de többet ez ne forduljon elő!

Reggel az orvos megállapította, hogy sikerült a folyamatot leállítani. Szigorú pihenést rendelt az anyának. Picur kicsit meghúzta magát, szinte meg sem mozdult. Az orvos most azt az utasítást adta az anyának, hogy naponta háromszor figyelje a baba mozgását.

A leendő szülők kiválasztották a baba nevét. János vagy Anna lesz az újszülött. Picurnak tetszettek a nevek, azonban jobban szerette volna az Anna nevet és jobban érezte volna magát lányként. Kérte az Urat, tegye lehetővé, hogy lánynak születhessen. Az Úr kegyes volt és megengedte Picurnak ezt az óhaját.

Az orvos egy újabb ultrahangvizsgálat után kijelentette:

- Végre nem olyan szemérmes a baba; nagy valószínűséggel lány lesz.

A szülők örömmel fogadták a hírt. Ettől kezdve Annácskának szölongatták a picit. Picur nagyon örült ennek. Egyre élénkebb lett. Valósággal lubickolt a boldogságban. Figyelte a hangokat, zörejeiket, zajokat. Már ismerte a lakás minden részét, tudta, mikor hol jár az anyukája. Most a nagyszoba, most a kisháló, majd a fürdőszoba, a konyha és így ment egymás után. Nagyon kíváncsi volt, szerette volna a

szüleit mielőbb látni, és egyáltalán a környezetet megismerni, új élményeket szerezni. Egy örökkévalóságnak tűnt ez a várakozás.

Hosszú idő óta ma először ment ki a lakásból az anyukája. Ezt onnan tudta, hogy lépcsőn lépkedett lefelé, majd ringó, döcögő valamin mentek. Az orvos vizsgálat után megnyugtatta, hogy minden rendben van és szépen fejlődik a baba. Anyuka nagyon örült, és ez az öröm áterjedt Picurra is, aki hirtelen nagy ficánkolásba kezdett és egyszer csak azt érezte, hogy eltűnt körülötte az a langyos, éltető folyadék, és ő mintha egy csatornába szorult volna. Az anya kissé riadtan szólt vissza az orvosnak, hogy elfolyt a magzatvíz. A doktor intézkedett, és azonnal kórházba küldte.

A kórházban egyből a szülőszobára került. A szülésznő elvégezte az ilyenkor szükséges teendőket. Az orvos megnézte és megállapította, hogy mindjárt itt a gyerek.

Picur már nagyon rosszul érezte magát ezen a szűk helyen. Érezte, ahogy anyukája egyre jobban próbálja őt előre segíteni ezen a folyosón. Hangokat hallott és egyszerre csak olyan tág lett körülötte a tér, mint ott fenn a felhők szélén. Fél szemét kissé megnyitva látta, többen is felé hajolnak.

Tehát megérkezett.

Kissé hideg volt és idegen kezek fogdosták, majd rátették az anyukája hasára.

Ő boldog volt. Végre sikerült, előtte az újabb feladat és Picur, akarom mondani Annácska kész azt teljesíteni.

Fazekas Géza

Fohász

Csendesen csukódott az ajtó mögöttem,
Mikor a laborból egyedül kiléptem.
Nem volt ma sikerem, éreztem előre,
Mégsem csináltam én problémát belőle.
Bízom az Istenben majd egyszer megsegít,
Szívem alatt hordom Annácskám testvérét.
Örömmel várom majd azt az egy szép napot,
Mikor a gyermekem először felsikolt.
Azt se bánnám, én, ha többen is jönnének!
Szívesen fogadnék újszülött ikreket.
Arra kérem hát a jó öreg „Bácsikát”!
Legyen már soktagú ez a szép kiscsalád!
Hogyha majd megjönnek, őket is elviszem
Neked hálát adni én örök Istenem!
Hisz’ a Te jó szíved meghallja imámat,
Egy szerető anya többet nem kívánhat.
Nevelni fogom én a Te szent nevedre,
Kérlek hát én reám kegyesen, tekints le!
Hallgasd meg ó Uram, esdeklő imámat!
Szívemben irántad gyermeki alázat.
Nyitva volt eddig is feléd az én lelkem.
Kérlek, most segíts meg ó jó Uram!

ÁMEN

Midőn az őszinte ima egy mély sóhajjal felszállt, az Úr előtt ép egy angyalka arra várt, hogy végre meghallgassa a kívánságát. Picurkának hívták és mindig kitalált az angyalok kórusában valami csínytevést, melyet az Úr csendes mosollyal vett tudomásul, de azért néha meg-megintette. Most is azért hívatta, mert szokása szerint az énekkari próbáról leszökött a felhőkre és onnan bámulta az embereket, ahogy nyüzsögtek a földön a dolguk után szaladva.

Az Úr tudta, hogy Picurkának minden vágya az, hogy lent a földön teljesítsen szolgálatot. De csak olyan angyalokat akart szolgálatba engedni, akik ott is teljesítik a rájuk bízott feladatokat. Sajnos sok rossz tapasztalata volt már az idők végtelenében. Még elevenen emlékezett az elsőkre, akikkel benépesítette a földet. Most, hogy ez a kis angyalka itt állt előtte, eszébe jutott miért ne próbálná meg vele újra! Talpra esett, igaz, hogy kissé önállóan akar bizonyos dolgokat, de majd jobban ráfigyel és gondja lesz rá, hogy ne kallódjon el. Keres neki valamilyen jámbor szülőket, akik a jó úton terelgetik az életét.

Míg az Úr ezeken gondolkodott, felhangzott hozzá az az őszinte ima, mely annyira vágyott újabb gyermekre. Ismerte őket, hisz' nemrég küldte hozzájuk az egyik angyalkáját, és látta valóban jó helyre került, jól irányítják minden lépését.

– Picurka! – szólította meg a várakozót.

– Most ismét meg kellene, intselek, de e helyett egy régen várt feladattal bízlak meg! Végre teljesül a vágyad, lemehetsz a földre és egy rendes család gondjaira bízlak.

Picurka felszabadultan elmosolyodott.

– Ne mosolyogj, még nem tudod mi vár rád! Komoly feladataid lesznek és még nincs itt az idő. Többet nem akarok semmi panaszt hallani rólad! Most pedig eredj, várnak a kórusban!

Picurka illően elkészönt és boldogan ment a próbára.

– Végre sikerül, végre lemehetek! – ujjongott magában. Szinte tánclépésekben tette meg az utat. Bár még a fülébe csengtek az Úr szavai – melyek a rendre intették. „Rendes leszek, ember leszek” skandálta menet közben. Még az énekpróbán is ez zsongott a fülében. Alig várta, hogy vége legyen a próbának, hogy kedvenc felhőjére telepedve újra a földet, az embereket figyelje! Így teltek a napjai. Ettől kezdve nem volt rá panasz, mindig vigyázott arra, hogy ne találjanak hibát a munkájában.

Közben a földön is teltek a napok, az édesanya minden este imába foglalta óhaját és elrebegte a kívánságait. Miközben a kislányával foglalkozott gondolatai ott jártak a következő körül. Milyen jó lenne egy fiúcska! Milyen szép pár lennének. A közelgő karácsony foglalkoztatta,

meg a kislányának a születésnapja. Így elmaradt, illetve ünnepek utánra tolódott a következő vizsgálat és az újabb próbálkozás.

Valamilyen furcsa érzés fogta el. Úgy érezte most sikerülni fog! Amikor végre rászánta magát az utazásra, hogy újabb próbát tegyenek, már érezte nem lesz szükség beavatkozásra! Valóban úgy volt, a vizsgálatok után örömmel közölték vele, anyai örömök, elé néz! Boldogan utazott haza. A vonat kerekei is azt zakatolták: „kisfiú, kisfiú, kisfiú”. Alig várta, hogy hazaérjen, már előre azon gondolkodott milyen nevet adjanak majd a kisfiúnak. Mert, hogy kisfiú lesz, azt szentül, hitte.

- Picurka! – Szólította az Úr a kis anygalkát.

- Eljött a régen várt idő. Lemehetsz a földre, és ott folytatod a szolgálatot! Picurka tele volt boldogsággal. Mégis félénken megkérdezte az Úrtól, lehetne olyan kívánsága, hogy lányként teljesítse a feladatát. Az Úr összevonta szemöldökét és szigorúan szólt:

– Fiúként, majd férfiként teljesíted a rád bízott feladatot! Gyermekkorodban még élvezheted ezt a játékoságot, de majd férfiként komoly feladatok várnak rád! Menj és becsüld meg magad a földön, hogy ne kelljen idő előtt visszahívni! Figyelni foglak, de ugyanakkor óvni is, ha mindig a jó úton haladsz.

Picurka illendően megköszönte az Úr kegyességét, elkészönt az angyaltársaktól és leszállt a földre a feladatát teljesíteni.

Leendő édesanyja édes bizsergést érzett a szíve körül. Úgy érezte, mintha nagy békesség szállta volna meg. Egy hálaimát mondott az Úrnak, hogy megerősítette hitében és elküldte hozzá egy újabb angyalát. Bár még nem tudta, de érezte ez a gyermek fiú lesz, akit az Isten küldött a családba.

A következő ultrahang vizsgálaton az orvosa örömmel közölte, ez a gyermek nem olyan szégyenlős, mint az előző, mert látszik, hogy fiú. Nagy örömmel fogadták a jó hírt. Elkezdtek próbálgatni a régóta kiszemelt fiú neveket, melyik illik legjobban a vezetéknévükhöz. Végül a János és a Márton nevek maradtak, amin nem tudtak megegyezni, mivel a férj a saját nevét a feleség pedig a Márton nevet szerette volna a fiuknak adni.

Közeledett a szülés ideje, a kisfiú nagyon rendesen viselkedett keveset ficáncolt és ügyelt arra, nehogy fájdalmat okozzon az édesanyjának. Igaz ebben az Úr szigorú intelmei is benne voltak mivel Picurka fülében még elevenen benne volt az Úr hangja.

Egyik éjszaka az édesanya, miközben álmában a pocakján keresztül a kisfiát simogatta, látta magukat, ahogy egy virágos réten átszalad feléje Anna és Jánoska. Felébredve elhatározta, csak Jánoska legyen az újszülött fiú. Nagy volt az öröm a kis családban, békesség szállta meg őket. Az utolsó kis vita is megoldódott mindenki megalégedésére.

Végre eljött a várva várt nap. Megszületett Picurka, akarom mondani Jánoska!

Nagy volt a boldogság, mindenki az újszülöttre volt kíváncsi. Annácska is érdeklődéssel fogadta, azonban a nagy szeretetben úgy érezte, mintha ő háttérbe lenne szorítva. Kezdetben nem volt soha egyedül a kis testvérével, mert minden pillanatban volt vele valaki, ő csak néha simogatta meg a pólyát, mert féltették, nehogy erősen meg találja szorítani a kis kezét. Végre egy este kettesben maradtak a gyermekszobában. Picurka megszólította Annát a maga angyal nyelvén, amit már Annácska majdnem elfelejtett. Újra felidéződött benne a felhőkön eltöltött idő és ráismert Picurkára, hisz' még az angyal nevük is hasonlított, őt Picurnak hívták, és valamikor együtt huncutkodtak az égi karban. Nagy volt az öröm, hogy emberként is egy családot fognak alkotni. Édesanyjuk bement a gyermekszobába és legnagyobb csodálkozására boldog mosollyal az arcukon aludt mind a két gyermek. Behívta a párját is hadd csodálja meg ezt a földöntúli boldogságot, ami a gyermekek arcáról sugárzik. Egymáshoz simultak és szinte öntudatlanul elkezdtek egy imát, melyet addig soha nem hallottak, csak a pillanat varázsa ihlette:

Köszönjük jó Urunk, hogy hallgattál imánkra.
Kérünk Téged szépen, vigyázz e családra!
Adj hozzá jó erőt, hogy fel tudjuk nevelni,
Taníthassuk őket mindenkit szeretni!
Ígérjük neved mindig szent lesz ő előttük!
Derék, jó emberek válnak majd belőlük.
Ha már kegyes voltál velünk így törődni,
Ne hagyd őket soha tőled elvetődni!
Vigyázd a léptüket minden egyes percben,
Nehogy valamelyik mégis bűnbe essen!
Kérünk ó jó Urunk, légy velük örökké,
Mint ahogy azt szívünk vágyódva szeretné!
Esdekelve kérünk, örködj e két lelken!
Mi is azon leszünk, óh jó Urunk!

ÁMEN

Az Úr felfigyelt a szavukra és elégedetten állapította meg, egy újabb angyalokája jó szolgálatba kezdett!

Hegyesi Katalin

Flórabella

- Akkor most mesélek nektek Flórabelláról - mondta.

- Flórabella egy lány, aki nagyon szereti a természetet, a fákat, az állatokat, de különösen a virágokat. Ért a nyelvükön és ahol ő él, ott mindig vannak virágok, mert ott két évszak van: a tavasz és a nyár.

Flórabella nagyon szép lány, gyönyörű gesztenyebarna hosszú haját mindig szépen fésülve hordja. És zöld szeme van, mandulavágású, világoszöld szeme. Olyan, mint az újonnan nőtt, zsenge tavaszi fűé.

Flórabella mindig mezítláb jár, valamint állandóan finom, lenge, vidám, és kényelmes virágból készült ruhákat hord. Ha olyan helyen jártok, ahol sok a virág, és hiába keresitek őt, az azért van, mert csak akkor lehet felismerni, ha csöndben vagytok és hallgatóztok. Rögtön rájöttök, hogy ő az, mert a természet lágy hangján énekel. Észreveszitek majd a madárcsicsergésben, a szellő halk neszezésében, ahogy a leveleket meg-meg suhogtatja, a rovarok zümmögésében, ahogy a méhek a virágokat porozzák a legnagyobb szorgalommal, és mindenféle olyan neszben, amit csak a szerető szívű ember füle hall meg.

Flórabella nagyon szereti a naplementét és a napfelkeltét. Hogyha felfigyeltek ezekre a szépségekre, akkor igen könnyen megtaláljátok őt, ahogy egy felhő hátán utazik.

- És mondd anya, tud Flórabella a virágok szirmain közlekedni, anélkül, hogy letaposná őket, vagy fájdalmat okozna nekik? - kérdezte Angéla.

- Igen, tud. Ugyanis olyan könnyű, mint egy vízcsepp vagy harmatcsepp. A virágok kimondottan szeretik, ha rajtuk fut. Flórabella amúgy is mindig futva, szinte már repülve szokott egyik helyről a másikra eljutni. És képzeljétek el, ő belefér a virágok belsejébe, mint egy rovar, és ha esik az eső, mindig bebújik egy virág kelyhébe, egy gomba vagy egy falevél alá, vagy egy fának az odvába. Egyébként pedig nem fél a víztől, az esőtől, tud is úszni, sőt képes a víz alatt lélegezni is. Néha ráugrik egy vízcseppre és úgy zuhan vele együtt, mintha liftben lenne.

- Szokott Flórabella a madarak hátán repülni? Vagy például egy pillangó hátán? – érdeklődött Andris, akit annak ellenére, hogy ő volt a legidősebb és még fiú is, ugyanúgy lenyűgözött a történet, mint hűgait.

- Én úgy gondolom, hogy szokott. Szerintem ti éppúgy kitalálhattok róla bármit, mint ahogy én. Az a jó ebben a történetben, hogy nem kötött, nem kell ragaszkodni egy bizonyos dologhoz, hanem lehet rajta változtatni. Csak Flórabella külseje marad olyannak, amilyennek elmeséltem, ezt szeretném, ha így lenne. És az se búsítson titeket, hogy ahol Flórabella él, ott nincs tél meg ősz, mert attól még ő ott van a hulló falevelek színében, a deres és zúzmarás fákon, valamint a hópelyheken is. Tudjátok, ő egy úgy nevezett viráglány.

Mire idáig jutott a történetben az anya, hazaértek a három gyerekkel.

Hubina Ádám

Rendelő

K – Kaszás Géza háziorvos
O – Keskeny Otília asszisztens
V – Vecsernyés Károlyné

- K: Mi ez Otilkám? Pisi?
- O: De doktor úr...! Ne bolondozzon velem... Miért adnék én magának pisit?! Az a szokásos teája!
- K: Akkor mondja már meg Otilkám miért van műanyagpohárban, felcímkézve, olyan felirattal, hogy „özveggy Vecsernyés Károlyné”?
- O: Doktor úr, a macis bögréjében van a teája, ahogy mindig.
- K: Otilkám, a bögrém ott van maga előtt a kémcsövek mellett...
- O: Ó, jaj, ez azt jelenti, hogy...
- K: Hát Otilkám, elég valószínű, hogy a hugyos Jóska tea-mintákat vitt magával, a vizelet meg itt maradt nekünk emlékebe...
- O: Ne hívja hugyos Jóskának..., nem szereti... ő laboros Jóska.

- K: Attól még Vecsernyés néninek olyan magas lesz a csersav-szintje, hogy megmarja a leletet... Hildácska azt fogja hinni, hogy megmérgezte valaki...
- O: Hildácska... Hildácska... - őt kéne már megmérgezni...
- K: Mondott valamit Otilkám? Na, mindegy is, a baj megtörtént. Ki hívja fel Hildácskát maga, vagy én?
- O: Doktor úr, hát szerintem hívja fel maga! Olyan jól szótért vele! És Hildácska is kedveli magát!
- K: Na, jól van, akkor felhívom. Mi a labor száma?
- O: Ott van maga előtt a telefonon, 2-es mellék a Hildácska.
- K: Megvan..., kicseng... jó reggelt kív... mindig beugrok ennek a hülye automatának... Otilkám, most kell a melléket beütni?
- O: Igen!
- K: Kettes... kicseng... jó reggelt Hildácskám a Kaszás vagyok... Nem. nem telefonbetyárkodom Hildácska, nem úgy vagyok a kaszás, Kaszás Géza volnék a házi orvos! Semmi... nem... semmi baj... persze... én kérek elnézést...! Az ügyben hívom a Hildácskát, hogy a hugyos Jóska rossz mintákat vitt el reggel magukhoz és... nem szereti, ha így hívják? Laboros Jóska, rendben. Szóval a hugy...őő...laboros Jóska. Igen. Hát..., tea... Nem, tudom... Nem Hildácska, a múltkori eset ketchuppal és vérmintával történt, az teljesen más volt! Nem..., nem igaz... garantálom, hogy rendelőkben professzionális ellátás folyik,... Otilkám, hát rám borult a pisi, beleakadt a telefonzsinór a pohárba! Miért nem vitte még el innen! Hildácska...? Hildácska...? Letette...
- K: Hhaj Otilkám... Mind meghalunk... Mi lesz így velünk? Hildácska mindezek után biztosan bepanaszol minket a kamaránál...
- O: Engem ugyan biztosan nem doktor úr!
- K: Miért mondja ezt Otilkám, hiszen maga keverte össze a mintákat?
- O: De maga hívta fel a Hildácskát!
- K: Otilkám maga nagyon ravasz. De azt tudja, hogy ha engem kicsapnak a kamarából, magának nem lesz munkaadója!?
- O: A hugyos Jóskának nagyon kifelé áll már a szekérrúd a laborban, Hildácska biztosan felvenne az ő helyére!
- K: Nem azt mondta, hogy nem szereti, ha így hívják?
- O: Érdekel is az engem doktor úr...
- K: Na, Otilkám, kezd ez a beszélgetés nagyon gyászossá válni, reménykedjünk a legjobbakban!
- O: Ahogy parancsolja doktor úr!
- K: Otilkám, mi a virágbolt telefonszáma?
- O: Minek az magának?
- K: Kiengesztelem Hildácskát!
- O: Persze engem nem engesztelt ki már vagy harminc éve...

- K: Hogy mondja Otilkám?
- O: Semmi doktor úr, diktálom a számot!
- K: Kicseng... Jó napot kívánok, a Kaszás vagyok... Nem..., nem..., nem telefon betyárkodom, Kaszás Géza a házi orvos! Nem..., semmi baj! Szeretnék rendelni egy csokrot kiszállítással! Igen..., Igen... Ötven szál fehér rózsa lenne, Dr. Hidas Hilda számára a laborba. Igen... Hogy mit írjanak a szalagra? Nem tudom..., írják rá, hogy a Kaszástól, tudni, fogja, hogy tőlem van. Értem... Igen ötven szálat... Hogy mennyibe kerül...?! És ha csak öt szálat kérnék...? Jó..., akkor legyen öt szál! Köszönöm! Viszhall!

Otilkám, lassan nem kifizetődő gavallérnak lenni!

Na, de nem baj, ha ez az ára a kamarai tagságnak, akkor én mindent megtettem!

- O: Így igaz doktor úr!
 - K: No, akkor térjünk vissza a feladatainkhoz! Otilkám, rám borult a pisi, amit maga teának szánt nekem, mert nem vitte el az asztalomról.
 - O: Most mire céloz doktor úr?
 - K: Arra, hogy most én felállok a székből és hazamegyek átöltözni!
 - O: De doktor úr, kint várnak Önre a betegek!
 - K: Így fogadjam őket? Sárga foltos nadrágban és köpenyben? Egérszagúan?
 - O: Nem randevúra jönnek, csak vizsgálatra!
 - K: De hát mi lesz a jó híremmel? Mi lesz, ha elterjed rólam, hogy egérszagom van?
 - O: Doktor úr, a maga jó hírére már akkor csorba esett, amikor múlt kedden úgy jött be dolgozni, mintha a boroshordó mélyéről mászott volna elő...
 - K: De Otilkám, már elmondtam, hogy a kopaszodásom egyre nagyobb méreteket ölt, ezért hajszeszt kellett váltanom. Nem tehetek róla, hogy olyan erős alkoholszaga van...
 - O: Doktor úr, tekintettel arra, hogy még mindig nem serkent ki a haja, ellenben a levegő császárkörte-koncentrációja kritikus határokat ér el, úgy fogalmaznék, hogy egyrésztől, maga igen fess haj nélkül is, továbbá senki nem fogja észrevenni, hogy egérszaga van! Javaslom, igya meg a teáját és kezdjük meg a rendelést!
 - K: Otilkám, maga megeszi a lelketem... Különben is, a teám már a laborban van...
 - O: Készíték magának egy frisset, addig hívjon be egy beteget!
 - K: Rendben, ha már Vecsernyés néni mintája rajtam landolt, úgy ildomos, hogy őt hívom be elsőnek...
- Vecsernyés néni! Tessék bejönni!
- V: Csókolom drága Kaszás doktor úr!

- K: Parancsoljon Vecsernyés néni! Otilka most főzött egy teát, kérem, igya meg!
- V: Köszönöm de...
- K: Orvosi utasítás Vecsernyés néni, igya meg! Majd azt követően az egész kannát ki kell innia, addig nem engedem el a rendelőből!
- V: de hát, mi ez a badarság drága...
- K: Igya meg!
- V: Rendben, rendben... már iszom is... és most itt ülünk csendben, amíg el nem fogy az összes tea?
- K: Így van!

...

- V: Drága Kaszás doktor úr, kérem, én nem akarom megbántani, de miért van itt ilyen egérszag?
- K: Igya meg a teát! Itt van a második bögre!
- V: Magával meg mi történt, tiszta sárga a köp...
- K: Harmadik bögre!
- V: Ha még egy kortyot ad, esküszöm...
- K: Negyedik bögre, kiürült a kanna! Hajtsa le gyorsan!
- V: Most már elárulja mi végre itatott meg velem egy kanna teát?
- K: Most várunk.
- V: Mire? Ne várakozzunk túl soká' drága Kaszás doktor úr, mert ki kellene mennem a mosdóba, elkezdett hatni ez a rengeteg tea.
- K: Erre. Itt egy pohár Vecsernyés néni, fogja meg, menjen ki vele a mosdóba és hozzon mintát!
- V: Hiszen ma reggel hoztam...
- K: Gyorsan-gyorsan!
- O: Mit csinál doktor úr?
- K: Otilkám, hát nem látja? Kiköszörülöm a csorbát, helyrehozom a hibákat! Hildácska még ma friss mintákat fog kapni és talán a kamarából se penderítenek ki!
- O: Doktor úr..., ugye tudja, hogy nem a kannában főzzük a teát már vagy húsz éve...
- K: Micsoda? Akkor mi volt benne?
- O: A hashajtó-folyadékot szoktuk benne előmelegíteni a vastagbéltükrözéshez.
- K: Hm. Akkor nincs mit tenni. Otilkám! Készüljünk elő vastagbéltükrözéshez!
- O: Ahogy parancsolja doktor úr!

Iványi Krisztina

A kis medve meséje

Kora hajnalban az erdőben már világosodott, ébredezett a természet és ezzel együtt az állatok is. Bent a fák sűrűjében az egyik bokor alatt egy kis medvebocs nyitogatta a szemeit és álmosan pislogott a korai napfényben.

Egy hete hogy egyedül maradt miután anyját egy szerencsétlen baleset folytán elveszítette. Az anyamedve nem volt elég óvatos és az egyik halászat során megcsúszott a sziklán és az alatta lévő szakadékba zuhant. A kis bocs mindezt látta, miután jó pár napig ott ült a folyónál és siratta anyját. Mikor aztán rájött, hogy egyedül maradt, kénytelen volt élelem után nézni, mert hát nagyon éhes volt és fázott is.

Útra kelt hát és miközben többször hátranézett a sziklákra - hátha mégis meglátja anyját - valami jó illatot érzett meg a levegőben. Egyre jobban szimatolt, mikor is az egyik fán már meg is látta a jó illat forrását. Egy méhkas volt, benne pedig a finom édes méz, amit anyjával már többször is evett. Igen ám, de most egyedül volt és a kis bocs azt is tudta, hogy a méhek nem adják egykönnyen az élelmüket, hisz tapasztalta, hogy

hegyes fullánkjaik vannak, és bizony azokat használják is. A kis medve megkerülte a fát és elkezdett felfelé mászni, gondolta próba-szerencse, hátha sikerül szereznie egy kis mézet, mert már nagyon éhes volt. Felmászott az odúig és óvatosan bedugta a mancsát a nyíláson, aztán persze hamar vissza is kapta, hisz a méhek lecsaptak rá, ő pedig villámgyorsan a földön találta magát.

"Hát ez így nem lesz jó, most hogy jutok élelemhez? - gondolta a maci, miközben lesett és fájós mancsát nyalogatta. Még egy próbát nem mert tenni, ezért elsomfordált a fától és elindult a rét felé, gondolta hátha ott több szerencséje lesz. Egyszer csak a fűben - számára ismeretlen lényt - vett észre. Egy teknősbéka sétált a reggeli napfényben, de a maci hamar rájött, hogy a páncélos bizony nem étel, habár azért eljátszott vele egy darabig, aztán meguntta és otthagya a teknőst. Mivel már nagyon éhes volt, a folyópartra ment, remélve, hogy ott talál valami élelmet. Messziről látta, hogy a parton már vannak állatok, méghozzá medvék az ő fajtájából, csak ezek nagyobbak jóval, mint ő volt. Az egyik hím, mikor megérezte a kis bocsot, felágaskodott két lábra és morogva adta tudtára a macinak, hogy itt bizony nem látják szívesen. De a kis medve már nagyon éhes volt, és ha félt is a nagy állatoktól, mégis közel merészkedett a vízparthoz és nézte a társait, figyelte, hogyan szereznek élelmet.

Egyszerre egy hal került elé, ami még jócskán vergődött. A kis bocsnak nem kellett több, ráugrott a halra és jóízűen enni kezdte. Mikor felnézett, ijedten rezzent össze, hisz mellette a nagy hím medve állt és őt nézte.

A bocs jobbnak látta, ha enged és a hal maradékát, nem szívesen ugyan, de odaadta társának, aki visszarúgta felé a kaját, jelezve neki, hogy egye csak meg. Sőt, a nagy medve fogott még pár halat és azt is a bocsnak vitte, aki jóízűen falatozott belőlük, főleg, hogy rájött, a hím nem bántja őt, sőt segít neki. Hálásan nézett rá és mikor a nagy medve elindult a bocs követte őt.

Egyszer csak a távolban lövés dördült és a kis medve félősen igyekezett elbújni, míg a nagy hím felágaskodva próbálta védeni őt, aztán, mikor látta, hogy a kölyök biztonságban van, ő is elfutott. Így a kis bocs újra csak egyedül maradt, de már tudta hogyan szerezzen élelmet magának, legalábbis halat tudott fogni.

Késő délután épp pihenőt tartott, az egyik fa alatt próbált aludni, mikor zajt hallott és felült. A távolban embereket látott, érezte, hogy ez nem jelent jót, jobbnak látta, ha tisztes távolban marad tőlük, hisz ösztöne azt súgta az emberek veszélyesek rá nézve. Mégis később sétálva a vadászok tábora felé vette az irányt. A jó illatok egészen elcsábították és elfeledkezett arról, hogy óvatosnak kell lennie az emberek közelében. Az egyik vadász felfigyelt a zajra és puskáját felkapva a bocs felé indult.

Ekkor egy női hang szólalt meg:

- Hagyd már, hisz csak egy medvebocs, még picike, biztos elkóborolt az anyjától és éhes, ugye maci? Na, gyere, nem kell félned nem bántunk - hívta kedvesen a lány a bocsot, aki kissé tartózkodva ugyan, félősen, de közelebb ment hozzá.

A lány, ahogy elérte, simogatni kezdte a bocsot, akinek ez jól esett. Érezte, hogy ettől az embertől nem kell tartania, hisz kedves vele, ha nem így lenne, nem simogatná. De ő éhes volt és a tűz felé pislogott, ahol a bográcsban az illat alapján valami finom főtt. A vadászok vacsorája. A lány kitalálta a kis mackó pillantását.

- Szeretnéd igaz? Éhes vagy gondolom, na, várj, mindjárt kapsz valamit - mondta a lány és a csomagjához ment. Nemsokára a kis medve langyos tejet lefetyelt egy tányérból, ami nagyon finom volt. Hamar el is álmosodott ezután és lefeküdt nem messze a vadászoktól.

- Látom a szívedhez nőtt ez az állat, de ő vad, nem vihetjük magunkkal - mondta az egyik vadász, aki a kis medvét nézte.

- Tudom, csak megsajnáltam, biztos egyedül van, ha lennének szülei, nem kóborolna itt magányosan. Jó lenne hazavinni, megszeliédíteném.

- Felejtsd el, sosem sikerülne, neki itt a helye - mondta a férfi szigorúan. A lány óvatosan megsimogatta a bocsot, aki a kezéhez bújt. Maggie tudta, nagyon nehéz lesz elszakadnia a kis medvétől, mert máris megszerette őt.

Kora reggel a bocs felébredve körbenézett és miután látta, hogy az emberek alszanak, odament a tányérhoz, amiben még volt egy kis tej, azt kinyalta, aztán elindult vissza az erdőbe. Tudta, neki ott a helye.

Kiérve a tisztásra legurult a domboldalon és földet érve megrázta magát. Körülnézett és elindult a tó felé.

Egyszer csak belelépett valamibe, nagy fájdalmat érzett a lábában és elesett. Abba a csapdába lépett bele, amit a vadászok a rókák ellen tettek ki. A kis bocs hiába próbált szabadulni, nem tudott és minél jobban rángatta a lábát, annál inkább rászorult a kampó és ez bizony eléggé fájta neki. Olyannyira, hogy hangosan nyüszíteni kezdett, egyrészt a fájdalomtól, másrészt azt remélte, így talán meghallja valaki és kiszabadítja. De körülötte csak kisebb állatok voltak.

A tisztás szélén - talán a hangra - előbukkant egy jaguár, akinek úgy látszik kapóra jött, hogy a kis medve csapdába esett. Éhes volt, ezért a kiszemelt áldozata felé igyekezett. A bocs látva az állatot elhallgatott, lelapult a fűbe és remélte, hogy a jaguár nem nézi eledelenek. Mikor odaért hozzá a vadállat, ő felágaskodott, és ahogy beszorult lába engedte viaskodni kezdett a jaguárral, akinek eltökélt szándéka volt, hogy zsákmánya legyen a medvebocs. Egy ideig küzdöttek egymással, aztán nem messze dörrenést hallottak, nem is egyet. Vadászok jöttek a tisztás felé, így a jaguár jobbnak látta, ha eltűnik. Egyet-kettőt még odakapott a bocsnak, aztán elfutott.

A kis medve kimerülten, sérülten hevert le a földre, neki már mindegy volt az is, ha a vadászok megtalálják, csak legyen vége a szenvedésének. Remegve feküdt a földön, mikor ismerős hangot hallott a közelben. Felpillantott és meglátta a lányt, aki előző este megetette. Tudta már, hogy megmenekült.

- Ne lőjetek, megsérült a bocs, belelépett a rókacsapdába. Na, te szegény gyere, segítünk rajtad, ne félj.

A kedves szavak megnyugtatták a bocsot. A lány kiszabadította a lábát, aztán felvette a medvét és lóra ülve elvitte a házába. Ellátta a sebeit és bekötözte a lábát. A kis medve napokig csak aludt, nem is nagyon tudta, mi van körülötte, pedig a lány, aki a vadász felesége volt, szorgalmasan ápolta és vigyázott rá.

Öt nap után a kis bocs jobban lett és arra ébredt fel hogy éhes. A közelben nem volt ember, így felkelt és körülnézett a szobában, de semmi ehetőt nem talált. Már nem fájt a lába és azt kereste, hol lehet kimenni a szobából, de az ajtókilincs túl magasan volt. Nemsokára megjelent a lány.

- Szia, te már ilyen jól vagy? Úgy látom szépen rendbe jött a lábad, leveszem a kötést róla, jó? Aztán hozok enni, biztos éhes vagy. Igen eltaláltam - nevetett Maggie, mert mikor felvette, a kis mackó bekapta az ujját.

Kötözés után a lány egy tányér ételt tett le az állat elé, aki meg is ette mindet. Majd megnyalta a száját és felnézett a lányra, aki kedvesen simogatta meg.

- Nincs több most, de később kaphatsz még. Pihenned kell. Azt szeretném, hogy teljesen meggyógyulj, mire visszamész az erdőbe.

A kis bocs nem értette a szavakat, de azt látta, hogy a lány kissé elszomorodott, és hozzá búj.

Így telt el még egy hét, de a kis medvének, amint jobban lett, hiányozni kezdett az erdő és az ottani állatok.

Egyik éjjel arra riadt fel, hogy medveüvöltést hall a távolból. Felkelt, az ablakhoz ment, felágaskodott, de a sötétben kívül nem látott semmit, csak hallott illetve érzett, érezte, hogy az erdő visszavárja őt, hisz az az otthona. Ő nem az emberekhez tartozik. Tudta ezt jól Maggie is, aki húzta az elválást, mert nagyon megszerette a kis medvét. De tudta el kell őt engednie, hisz az állatnak az erdő az otthona. Így aztán fájó szívvel ugyan, de egy nap felrakta a kis állatot a szekérre és kivitte az erdő szélére, ahol letette a földre és halkán így szólt:

- Meggyógyultál, így már visszamehetsz az erdőbe, ez a te helyed. Na, menj, és vigyázz magadra.

A kis bocs értette, hogy mit akar a lány, mégis nehezen szánta rá magát arra, hogy bemenjen az erdőbe. Elindult, de aztán megállt, visszament a lányhoz, a lábához dörgölődött így köszönve meg neki a segítségét.

Aztán elsietett a fák közé, de mielőtt teljesen eltűnt volna még felágaskodott két lábra és a mancsával intett megmentője felé. Maggie visszaintett, majd felült a szekérre és könnyes szemmel indult haza. Meg volt győződve róla, hogy a medvét sosem látja többet.

Egy évvel később a lány épp reggeli kávéját itta a háza teraszán, ami közel volt az erdőhöz. mikor egyszer csak mozgást látott a fák felől. Pár perc múlva egy nagy állatot vett észre. Maggie felkapta a puskáját, de mikor meglátta a medvét rögtön le is eresztette. Még így is felismerte a rég nem látott állatot, aki egy kicsit sántított, körülötte pedig két kis bocs szaladgált vidáman. Maggie letette a poharat és a medve elé sietett, mikor hozzá ért megszimogatta a nagy nőstény pedig hagyta, hisz ő is emlékezett a lányra, aki egyszer rég segített rajta és kedves volt hozzá.

- Szia, de megnőttél! És már bocsaid is vannak! Helyesek! Elhoztad nekem őket megmutatni? Köszönöm, igazi meglepetés. De most siess, menj innét ez nem neked való hely. Nem akarom, hogy bajba kerülj.

A medve lehajtotta a fejét, megnyalta a lány kezét, Maggie pedig búcsúzóul beletúrt a dús bundába. Aztán a nőstény medve jelzett a bocsoknak és elindultak vissza az erdő felé ahonnan jöttek. A lány még intett feléjük és alig akarta elhinni, hogy ez megtörtént vele.

Ilyet csak filmekben látott eddig, hogy egy medve közel engedjen magához egy embert. De a szeretet sok mindenre képes. Még arra is, hogy megszelídítsen egy mackót, akinek egyszer szüksége volt az ember segítségére és közelségére.

Iványi Krisztina

Dínós mese

Napi Denver sztorik

Sziasztok kedves oldallátogatók és dínó szerető emberek. Elbújtam a kis házamba, mert vihar készülődik errefelé, igen csak sötét felhők vannak az égen. Szerintem hamarosan beköltözöm a nagy házba a Kétlábú mellé, mert, ahogy érzem is a csontjaimban, nagy égiháború várható. Előtte azért remélem, le tudom írni az elmúlt napok történéseit.

Hát nem tudom mi lelte a Kétlábút, szerintem a józan eszét valahol elhagyta a nagy táborozás közepette, mert minden nap valami hajmeresztő ötlettel áll elő, illetve programmal, ami általában nem nekem szól, de lelkesen meséli, hogy mit szeretne még csinálni a nyáron. Ezek közt van ugye a jövő keddi dinoszaurusz kiállítás, ami a nagyvárosban

van, és közben azt is kitalálta az emberlány, hogyha beöltöztet engem, akkor elmehetek vele, bár nem tudom néhány ruhadarab képes lesz-e eltakarni dínós bájaimat, de hát próba szerencse. Talán nem fognak ott a kiállításon, amit már nagyon várunk mind a ketten. Izgalmas élmény lesz, azt hiszem.

Az este a Kétlábú nézegette ezt a facebookot, egyszer csak mutatott nekem egy képet, ahol egy T-rex bringázik, mit mondjak, nem épp élethű volt a kép, ha én tenném ezt, akkor jobb hatást keltene az emberekben szerintem.

Csak ehhez meg kellene tanulnom kerékpározni. Ami ugye több szempontból is bajos volna, kezdve mindjárt azzal, hogy nincs olyan jármű, ami engem elbírna, mert nem épp könnyű súlyban lévő vagyok. A fiúk nyelvén ezt azt jelenti, hogy kövér, de ezt a jelzőt kikérem magamnak, igazi dínó formám van, amire büszke is vagyok. Szóval ott tartottunk, hogy az emberlány kissé kikelt magából az utóbbi időkben.

A másik ötlete, amit majdnem meg is valósított, de hát sajnos a sors megint közbeszólt, illetve ez a fránya nyári szünet. Kezdődött azzal, hogy a gazdim kinézett magának egy színházi előadást, amiben játszik a kedvence és mivel délutáni darabról volt szó, ezért elhatározta, hogy időben szerez rá jegyet. Ma utazott volna el a városba a jegyért, igen ám, de nyáron nem csak az iskolákban van szünet, hanem a színházakban is. Drága gazdim ezt pedig kifelejtette a terveiből, így le kellett mondania az utazásról, mivel a színház zárva van. Interneten pedig nem akar jegyet venni, ezért egyelőre ugrott ez a terve is. Kicsit ugyan mérges volt emiatt, de aztán vett magának egy jó nagy adag fagyit, amit megettünk közösen, és utána már jobb kedve lett.

Szerencsére most már nem veszi a Kétlábú ezeket az úgymond galibákat világvégének, és könnyedén átlendül a dolgokon, persze azért bántja ez a színházi dolog, de én is azzal vigasztaltam biztos lesz még alkalma látni a kedvencét. Addig pedig nézegessen engem. Bár szerintem nem érek fel egy színésszel, de különlegesség még lehetek.

Miközben írok itt eleredt az eső, elég jól. Épp most szólt ki a Kétlábú, hogy nem megyek-e be hozzá, én meg kiintettem neki az ablakon, hogy mindjárt ha befejeztem az írást.

Köszönöm az ötleteket arra vonatkozóan, hogy mit adjak a gazdim születésnapjára ajándékba, de mivel én nem értek a pénzhez, ezért vásárolni nem tudok egyedül. Elég fura is lenne, ha mondjuk, megjelennék a boltban az emberek között. Szerintem hamar kiürülne a helyiség.

Marad a virág, láttam a napokban, hogy a szomszéd kertjében szép színes virágok vannak, hát majd veszek belőle kölcsön, sok van neki, úgyhogy pár szálát szerintem nem fog hiányolni. De ezt nehogy eláruljátok a Kétlábúnak, mert le fog szidni, hogy lopni nem szép dolog.

Én olyat nem teszek, csak kölcsönveszem a virágokat, cserébe adok a szomszédnak dinnyét, vagy esetleg nekiadom Hópehelyt.

A cicus is olyan mostanság, mint a gazdim, nem bír magával. Előszeretettel kergeti meg a csirkéket, aztán meg a kertben garázdálkodik. Tegnap a Kétlábú már testi fenyítést ígért be a cicusnak és böszön emlegette Hópehely felmenőit, nem túl szép stílusban, mikor észrevette a gazdim, hogy a kertben a paradicsomok le vannak verve a földre. Még egy ilyen húzás és szerintem Hópehely menekülhet az ágy alá, hogy ne legyen macskabőrből szőnyeg a lakásban.

Igencsak harcias néha a Kétlábú, és még nekem is címezte a mondandóját, közölve hogy figyelhettem volna jobban a cicára. Mi vagyok én macskapásztor? Erre sértetten bevonultam a házamba picit sírdogáltam, aztán egyszer csak hallom, hogy a Kétlábú hív. Kinéztem az ablakon és láttam, hogy jó nagy szelet dinnye van az emberlány kezében. Ekkor már nem mérgelődött, hanem mosolygott, így előbújtam a házamból, és nekiálltam falatozni. Közben a gazdim megsimizett, és mondta nem haragszik ám rám, csak a cicus felidegesítette. Ugyan, ne szomorkodjak. Én ekkor belecsaptam a kezébe, persze óvatosan, mert van erő bennem, majd jó kis dinnyés pusztit kaptam tőlem. Nem tudok én rá haragudni csak rosszul esett a viselkedése.

No, de ma is jó hosszú voltam, így elköszönök, vigyázzon mindenki magára. Próbálok úgy bemenni a nagy házba, hogy a laptop ne ázzon el, mert a gép ugye nem szeret fürdeni, olyan, mint én. Néha mégis a Kétlábú bedug a zuhany alá, azzal, hogy egy őszálatnak is tisztálkodnia kell. Hol érdekelte ez a régi időkben a dínókat? Szerintem sehol, de ugye én modern példány volnék, így az emberek szokásához kell igazodnom, ami nem mindig tetszik, de hát a Kétlábútól meg nem szeretnék elválni, ezért inkább fürdök időnként. Csak ez ne legyen gyakori tevékenység.

A következő írásomig mindenkit üdvözlöl dínói szeretettel: Denver a kópé.

Iványi Krisztina

Varázslatos világ, avagy a csodák köztünk élnek

Christopher Grady, a fiatal paleontológusnak tanuló fiú, egy augusztusi reggel korán kelt Los Angeles-i otthonában. Izgatott volt, mert aznap egy nagyszabású rendezvényre ment, a városban ugyanis messzi országból érkezett dinoszaurusz kiállítás megnyitójára került sor, melyre a fiút is meghívták, az egyetemről.

Christophert pár éve kezdte érdekelni a paleontológia, azaz, az őslénytan, mikor is látott egy dínós filmet a moziban, és ezután nagyban elkezdett érdeklődni az őszállatok iránt. Annyira hogy jó néhány könyvet beszerzett a témával kapcsolatban, illetve minden egyéb olyan dolog érdekelt, amiben dinoszauruszokról volt szó. Férfi létére még pár plüssállatot is vett magának, bár ezt azért a barátai előtt igyekezett elhallgatni.

A kiállítás megnyitójának reggelén Chris felöltözött, megreggelizett és alig várta, hogy elindulhasson a helyszínre, ami egy nagy sportcsarnokban volt. Szerette volna megnézni a helyszínen, hogy is épül fel ez az érdekes, rég kihalt őszállatok bemutató rendezvény, de hiába mondta pár napja az ott lévő embereknek, hogy őt csak tanulmány céljából érdekli a készülődés, a kiállítás vezetője szigorú volt és kiharancsolta Chris a területéről. „Hogy harapna meg egy dínó” – gondolta a fiú a főnök felé címezve ki nem mondott szavait, miközben beült a kocsijába. Jobb híján innét figyelte hogyan is viszik be a kamionokon a kiállításra szánt őszállatok, amik különleges anyagokból készültek.

Mikor megérkezett a sportcsarnokhoz, ott már népes tömeg gyűlt össze, legtöbben gyerekek voltak, akik izgatottan várták a nyitást, főleg azért is, mert bentől már hallatszottak a kiállított dínók hangjai. Chris is beállt a sorba, előtte egy hat év körüli kislány faggatta a szüleit, hogy milyenek is a dínók.

„Nagyok és hangosak” – összegezte az apuka a gyerekek hamarjában a kérdésre a választ, de ez a kislányt nem elégítette ki, és tovább faggatózott például az őszállatok hogylétéről. Mire az anyuka elmondta, hogy ezek a dinoszauruszok már nem élnek, csak szobrok, de köszönik szépen, azért jól vannak – próbált viccelődni a gyerekekkel a középkorú nő, a kicsi erre tényleg elnevette magát, és még Chris is mosolygott a beszélőn. Nemsokára elértek a pénztárhoz, a belépő megvétele után bemehettek a félhomályos csarnokba, ahol csak apró színes reflektorok világítottak, és ez nem azért volt, mert - ahogy az imént megismert kislány szülei viccesen megjegyezték belépéskor - „a nagy fény zavarja a dinókat”, hanem így jobban vissza tudták adni a készítőket azt a hatást, amit láthattunk volna hatvanöt millió évvel ezelőtt, ha abban a korban éltünk volna.

Chris már sokszor elképzelte, milyen lehetett akkor az élet a Földön, olvasott sok könyvet, amik a dinoszauruszok életéről szóltak, de valójában nem tudta, és senki élő ember nem tudja, mi is az igazság, hisz akkoriban régen csak az őszállatok éltek a bolygón. Ők meg már sajnos nem tudják elmesélni milyen világ is volt az övék.

Chris viszont a gyerekekkel együtt élvezte a kiállítást, ami a sejtelmes fények mellett úgy volt berendezve, hogy trópusi erdő hangulatát keltse. Így aztán az ember tényleg úgy érezhette magát, mintha visszarepült volna az időben, a dínók közé. Chris elámulva nézte a hatalmas őszállatok, amik mozogtak, hangot adtak ki, de voltak itt kisebb dínók és persze a filmekből jól ismert raptorok is, amik a gyerekeknek a legjobban tetszettek. Chris balra fordult a csarnokban hogy a következő terembe lépjen, de a falhoz érve véletlenül nekitámaszkodott egy kapcsolónak. Egy pillanatra sötét lett körülötte, de mikor újra megjelentek a sejtelmes

fények, Chris valahogy úgy érezte más világba került. Eltűntek körülötte az emberek, a látogatók, úgy tűnt ő maga van csak a csarnokban, és az őszállatok, amik eléggé életszerűnek hatottak.

A fiú ekkor elnevette magát. „Jó vicc” – gondolta magában, mert hirtelen azt hitte, hogy ez is a kiállítás része, de mikor fenyegetve elindult felé az egyik őszállat, Chris már tudta: ez nem játék. El akart futni a dinoszaurusz elől, de elbotlott egy szikladarabban, és elesett. Pont rá egy tojásra, ami eltört és egy kis dínó bújt elő belőle, aki azonnal Chrishez bújt, nyilván őt tekintette szülőjének. Az igazi szülő azonban egy nagy T-Rex volt, aki épp a fészke felé közeledett.

- Ó, hogy halnál ki rögtön – szólt oda a fiú a hatalmas állatnak, de ekkor Chris érezte, hogy megragadják a karját és behúzzák egy szikla mögé. Mikor a férfi felnézett a hat év körüli kislányt látta meg maga mellett, aki így szólt halkan:

- Nem szabad csúnyán beszélni még a dínókkal sem, ők is érző lények, akkor is, ha már nem élnek.

- Ezek itt nem úgy néznek ki, mintha bábuk lennének, az előbb majdnem megtámadott egy falka – mondta Chris a kislánynak, aki erre csak mosolygott.

- Jó a fantáziád, a képzelőerőnk sok mindenre képes. Mi egy kiállításon vagyunk, ezek az őszállatok már nem élnek, de ha te úgy akarod, akár még ez is előfordulhat.

- Azt mondd, hogy mindez csak a képzeletem műve? – kérdezte csodálkozva Chris. A gyerek bólintott.

- A felnőttek néha elfelejtik, hogy az életben sok minden megtörténhet, még olyan is, amikre nincsen magyarázat, mint például ezek a dínók. Nem élnek, de te elhitted, mert felnőtt létedre nagy a képzeleted és ez bizony szép ajándék, nem ártana használnod a mindennapokban is – mondta a kislány kedvesen.

- Igazad van, szóval most belecsöppentem a dinoszauruszok életébe. És hogyan térhetek vissza a valóságba? – érdeklődött a férfi.

A gyerek felállt, és még mindig mosolyogva válaszolta:

- Nagyon egyszerűen, csak lassan nyisd ki a szemed, és ha újra ide vágysz, használd a képzelőerődöt, amit sok ember elfelejt, mire felnőnek, pedig ez mindenkinek van. Te most nagyon azt szeretted volna, hogy ezek a dínók életre keljenek és egy pillanatig ez meg is történt, hála a fantáziádnak, ami szintén nagyon fontos. Csak a felnőttek nagy része ezt is elfelejti, de a gyerekek nem, nekünk még ez a világ is olyan, mint egy csoda.

Chris óvatosan kinyitotta a szemét és ekkor érzékelte, hogy egy padon ül, mellette a kislány pedig mosolygott rá, amit a férfi most viszonzott, és így szólt:

- Köszönöm, hogy megmutattad nekem a csodát, bár azért örülök, hogy csak a képzeletemben elevenedtek meg a dínók itt, és nem valójában. De te nagyon okos kislány vagy. Honnét tudsz ennyi mindent? – érdeklődött Chris, közben pedig körbenézett a teremben, de az őszállatok, amik még az előbb fenyegetve közeledtek felé most nyugodtan álltak a helyükön. A gyerekek ismét csak somolygott.

- Ha nagyon figyelünk a körülöttünk lévő dolgokra, akkor sokat tudhatunk és tanulhatunk, még azokról is, amik nem léteznek. Illetve, amik a fejünkben vannak. Sokszor ezekből többet tudunk meg, mint gondolnánk. Akárcsak te a dínókról. És még valamit jegyezz meg: nem kell mindennek az okát keresni, van, ami csak egyszerűen létezik, ilyenek voltak az őszállatok is, amik éltek a Földön, aztán kihaltak, de amíg az emlékezetünkben vannak, addig ők is léteznek, igaz csak a képzeletünkben, de annál csodásabbak.

- Megjegyzem ezt magamnak köszönöm – felelte a férfi hálásan. A kislány ekkor felállt mellőle.

- Mennem kell, a szüleim várnak, ne felejtse el, amit mondtam. A hit és a csodák nagyon fontosak az életben. Minden jót Chris, és kerüld el a T-Rexet, veszélyes jószág – mondta a kislány nevetve, majd vidáman elfutott a kijárat felé ahol a szülei várták.

A férfi még egyszer körbejárt a csarnokot, de az iménti úgymond látomására nem tudta a magyarázatot, illetve most már igen, a kislány révén megtapasztalta a csodát, ami arra is képes volt, hogy néhány pillanatra életre keltsen pár dinoszauruszt.

József Tibor

A hívatlan látogató

Arany János után

Hol is kezdjem, ez egy megtörtént eset - gondoltam papírra is vetem, ahogy ez megesett.

- Szóval nem olyan rég, úgy kétezer-tizenhét nyár elején, egy meleg délutánon, a jól megérdemelt szabadnapon, pihenésre legjobbnak tűnt

az alkalom. Ilyenkor az embert hús szobája „hívja”, ágya, mint a mágnes lehúzza - pihenni vágyik -, s a vér már a gyomrában dolgozik, a pörköltet, nokedlit emészt. És garathangja hol erősödik, halkul, orrlyuka szűkül meg nagyra tágul, a borgőztől párja elkábul. Álmában az emlékek szép sora, kivel az élet nem volt mostoha, úgy tolul felgyülemlett sava, ami a torkára szalad. Felül, köhög, cikákol, krárog, szid mindenkit (leginkább magát), s fogadalmat tesz: soha többet pörköltet. Testét ismét vízszintesre tette, nem zavarhatja senki, gondolta: ki járhat, kelhet ilyen nagy melegben. Tudja, nem kelti ébresztő óra, pásztoróra sem vonzza, képességeit már tudva. Nos, hősünk ilyen mód pihent, akit álmában az izzadság kivert, tovább fújta a levesnótát.

Mígnem valami zavaró tényező, az álmának legmélyéből kelt, megszólalt a kapucsengő. Hitte is meg nem is, hogy az óra csörgött, vagy talán ma van hétfő? Mellette kereste az órát, úgy lecsapná, de rájött, hogy az az átok kaputelefon szól. Bódultan, támoilyogva felveszi, beleszól, hallózik, de nem válaszol senki, így hát káromkodva helyére teszi. Már-már indulna vissza, a szerkezet kitalálóját szidva, mikor a készüléke újra „hívja”. Na, gondolja nincs mit tenni, a nyitott ablakon kinéz, az udvarra is lenéz, de odakint csak a Nap melege fenyeget. És úgy, ahogy volt - mivel az esettől nem volt messze -, az első emeletről rövid gatyájában lerohant. Dühében feltépi, kilép az ajtón, hogy megnézzze, onnan ki posztol, csak egyre gondol, s hajtja a féktelen nagyon hosszú bosszú. Térül- fordul, szemébe vér tódul, szája tágulna a kiáltástól, de csak dúl-fúl magában, nem lát élő se holtat és magától kérdi: akkor engem ki bosszant? (Az nem lehet, hogy az ebéd utáni pár laza vörös fröccs kápráztat, így dörmögött tétován magában).

Hanem amikor megfordult, a látványtól elborzadt, nem tudja, sírjon e vagy nevéssen, midőn a hívatlan látogatóra esett – nem esendően - a szeme.

A kaputelefon számlapján, annak is a hármaskörében, rátelepedett egy szemtelen, becsstelen rovar, a zöldszínű szörny. Lakásába felsietve, határozóját felütve, azonosításra került a törzs, a faj, jaj hát ez az intenzív faj, eszerint nem lehet más: népies nyelvén a bűdös Bence, egye a fene. (Hozott még márványos nevűt is a meleg déli szél, egy rútútnak, hogy lehet neve ilyen szép)? Majd szinte felkiáltott: hiszen ezeknek a lényeknek nincs ellenszerük, bíz' nekik van hatásos fegyverük a bűz, amivel mindenkit, embert, állatot elűz. Nem árt nekik köd se harmat és megmaradnak a legnagyobb fagyban. És úgy, de úgy szaporodnak! Népelességre semmi gondja. Ellenük szűnyogháló se véd, és nincs a házban olyan mélyedés vagy rés, amelyen át nem fér. Ablakban virít, függönyre, karnisra felmászik, melegségre, (főleg télen radiátor környékére) vágyik. Idegesít, és teljesen kimerít! Tehát nem

marad más: az irtás, csak az állatvédők meg ne tudják. Az lesz mondva nekik, gyérítés, ezért nincs feljük felszámolva térítés.

Esteledve, visszagondolva a nem mindennapi esetre, a rovar talán ismerhette a számokat, mert úgy járt-kelt a számlapon, mint sakktáblán a királyok. Ott tündökölt a napsütésben, óramutató irányával járt körbe-körbe (no, nem örökre), s közben a telefon szólt szüntelen csörögve, hogy eddig őkegyelmét senki nem húzta csőbe?

Ezért aztán a szenvedő alany már ítélkezett felette, döntése teljes jogú, egyöntetű, végleges lett. Nem lesz tárgyalás sem tanú meghallgatás, nem időzik, teketóriázik, ítéletéért kiáll. Reméli, hogy a Corpus Juris Hungarici is mellette áll. És már alig várta azt a kellő pillanatot, megadva az utolsó szó jogát, hogy kijelentse: nincs tovább! S végül az lett őkelme „védőbeszéde” - rövid és hatástalan, akár a védelme -, hogy még egyszer és utoljára csengethetett a hármaskörben, amit feltehetően „memóriája” tárolt. Az ítélet végrehajtásnak papírzsebkendő lett a kíméletes módja, ezt vélhetően senki fel nem rója. A végén még „barátságból” megszorította a zsebkendőbe csomagolt kezét (lábát) és külön csatornákon, leengedte a Kaposon!

Aztán, ahogy mondani szokták: ezzel - ad acta - az ügynek (akarom mondani, a rovarnak is) vége.

József Tibor

Arról, hogyan mérgezzük a szomszédot

Recept:

A hozzávalókat következőképpen kezdik a régi viccben: vegyél (el) két tojást a boltban...

Inkább vegyél hozzá minimum két szomszédot. A nagy durranáshoz több szomszéd kell! Az a fontos, hogy ellentétes töltésűek legyenek, mint

távirányítóban az elemek, hiszen működésük csak ekként megoldott. Így vannak Laposon vagy Dombháton egymás mellett jóban-rosszban a társasházi emberek...

Nos, az egyik negatív töltésű legyen: a mindig támadó, bosszantó, a beszélő, a szidó, az uralkodó, a romboló, a másikat nem tűrő, a távcsővel figyelő, az elüldöző, a be- és feljelentő, aki(k)nek az adrenalin szintjét az egekbe kell feltornászni, hogy egyfajta, képzelete szerinti boldogság öntse el a szívét, akarom mondani a szíve helyét. A másik pozitív töltésű, az előbbi ellentéte: a mindig tűrő, a mindent elviselő, az őket tudatosan messziről kerülő, a megfontolt, a nyugodt.

Nos, ha megvan egy-két alapanyag, azaz emberanyag, illetve azok a hozzávalók, amelyek képezik a képtelenség egymás mellett élés alapvető tulajdonságait. Itt olyan töltésanyagról kell beszélni, mint a szennyezett víz, amely egykor-máskor becsapódni képes a pozitív oldal beépített erkélyablakain. Kivétel nélkül, akkor, amikor az ég csapjai úgy istenigazából megnyílnak, keveredve azokkal a szennyezett cseppekkel, értsd: homokszemekkel, amit a viharos szél kapott fel és szállított az afrikai sivatagból errefelé, hogy ezáltal keveredjenek. És ha már az egyre fogyó kincsünkről, a vízről beszélünk, esetünkben ez a csapvíz, róla meg kell említenünk a sokszor ismételhető, követhető példát, másnéven: „csínytevést”, vagyis a (virág)öntözést. Mindez szó szerint folyjon a havas, fagyos télen is, hangos kopogást előidézve az alatta lévőeknek a redőnytokján.

Ám lehet tökéletes védelem!

A szenvedő alanynak a redőnyök fölé, amolyan „kopogásgátlót” kell felszereltetni, magyarul: polikarbonát lemezből előtetőt csináltatni, úgy, hogy alkalmasint ezen távozzon a felesleges, nem kívánt, nem olcsó víz télen-nyáron.

Summa summarum, ha új lakó vagy, ergo még nem költöztél ide, nem mondhatod el magadról, hogy „üldözött” vagy, mint más családok ezelőtt. Csupán érdekességgént jegyzem meg, hogy csakis és kizárólag a „jószándéktól vezérelve”, a negatívak kísérik el új lakhelyükre az utolsó üldözöttet, hogy lássák mennyire kedvelték társasházi társaságukat... Hogy is van...? Mit is szoktak...? Ja igen! No comment!

Kedves olvasó, ha úgy gondolja, egyszerusra ennyi elég, akkor..., vagy éppenséggel

„Tovább is van, mondjam még”? - Mondjad!

Jó, akkor a témánál maradva folytatom.

Létezik egy úgynevezett gerjesztő módszer a kelesztés. Kivételesen most nem kenyérre, esetleg tésztára gondolva kívánom megemlíteni az ébresztést, úgy hét-nyolcóra tájban. Éppen ezért az autódudát hosszan nyomva kell tartani -, mintha beragadt volna -, szóval, addig, amíg elhaladsz az ablakok alatt évszaktól függetlenül, beleértve a nyári hőség miatti nyitottakat is. Ez egy nagyon bevált módszer arra nézve főként azoknak, akik nemrég jöttek haza az éjszakai munkából, szórakozásból. Vagy, ha észreveszed valahol, megállsz az autóddal és az ajtót kinyitva a szádban olyan rég felgyülemlett anyagot nagy slukkot véve egyszerűen kirakod az aszfaltra.

Ha véletlenül szemkontaktus előfordulna, egyszerűen ennyit kérdezz: mit bámusz?

Egyik érzékszervünk a nyelvünk. Ebben az esetben nem az étel ízlelésére kell használni - ez amolyan kicsinyes -, hiszen amikor vásárolsz a nagyáruházban megteheted, hogy egyszerűen csak kiöltöd a másikra, de lehet a háta mögé állva kiröhögni, aztán valamit belesúgni a fülébe.

Egy készítésnek nevezett trükk újra töltve ma így szólna: az illetőt rábírní arra, hogy időben, szokás szerint délre kész legyen az ebéd; történetesen hajnalban ébresztetni, tehát felcsöngetni a kaputelefonon, évente több-ször is. (A Covid-időszak kivételével képez, felmentést igazol).

Jelzésértékű lehet a következő is: az ételmaradékokat: velőscsont, banánhéj, péksütemény stb... az erkély alá kell dobni rendrakás végeztével a közterületre, csak azért, hogy lásd, hogy látták a munkád. Ez például kiváló ötlet arra nézve, hogyan lehet a lakótelep közelségébe csalni, szoktatni a nem oda való élőlényeket. Más tézta, bevált módszer és bosszantóan hat: télvíz idején az általad készített madárodúra kiakasztott cinkegolyók sorozatos eltulajdonítása az odaszoktatott szárnyasok elől.

Aztán lehet csak úgy szidalmat szórva kiszólni az ablakon. Oh, Kazinczy!) Életszerű az is, ha okostelefonnal a kézben képet, hangot rögzítesz, miként végzi más a munkát, mivelhogy „jóakarók”, kritikusok mindig voltak és lesznek! Ráadásul akkor, ha ápolod, véded a közterület növényvilágát: vágod a fűvet, nyírod a bokrot, sövényt, sőt őshonos fákat ültetsz, virágot raksz a gangra, párkányra, ezeket gondozod, mindeközben a mechanikus gépek fölött verejtékezel..., lehet bejelentést téve hívni egy erre szakosodott közintézményt!

Ezenfelül hadd kérdezzem a kedves olvasót, hogy

„Tovább is van, mondjam még”? - Mondjad!

Nem mondom. Azt hiszem befejezem. Egyébként sincs több receptötletem.

Nincs új a Nap alatt! Vagy mégis...?!

József Tibor

Irányzék '76-ból

Íróasztalának díszje volt. Gyönyörködött az alkotásban, ami ajándéknak készült a keleti vendégnek. Tetszett neki. Úgy simogatta mintha a kedvese lenne. Néha letörölte róla a nem létező port. Valami nem stimmel, nem jó ez így - mondogatta, de nem talált rá megoldást.

Mígnem elérkezett az ünnepnap. A csukott irodaablakon a zenekar indulói behallatszottak. A széthúzott sötétítő függöny utat engedett, s a bezúduló napfény megcsillant az ezüstszürke felületen. Egyszerre minden megvilágosodott. Villámgyorsan felkapta az óvott modellrepülőt, átgázolt a kipárnázott ajtón és felmutatva kiüvöltött: - írnok, ki készítette ezt a selejtet?

- Nem tudom - mi a baj vele?

- Hát nem látja, ez a repülő nem jó felé „repül”...!

A parancsnok az íróasztalról elővett eszközökkel igazított a feliratozott márványtalpra erősített harci gép irányán, ami száznyolcvan fokot fordulva már a napnyugtát „választotta.”

Kallós József

Aki nem lép egyszerre

A történet 1968 nyarán játszódott, a Magyar Néphadsereg katonája voltam. Akkor még volt Néphadsereg meg Varsói Szerződés, a NATO pedig ellenség volt.

Egyetem után kaptam behívót 5 hónapos katonai szolgálatra. A katonaeorvosi vizsgálat alkalmasnak talált ejtőernyősnek, így ejtőernyős lettem. Ez a tudat rém büszkeséggel töltött el. Nem ám akármilyen katona, hanem EJ-TŐ-ER-NYŐS!!! Igaz, anyámnak nem mertem elmondani, mert túlságosan féltett, egyetlen gyermeke voltam. Az idők távlatából visszatekintve azt mondhatom, hogy operettkatona voltam. Az első hónap az alapkiképzéssel telt és keményebbnek mondható, ugyanis az időben nem volt szabad mozgásunk. Csak az eskütétel után kaptunk szabad eltávozást, de azt követően minden hétvégén! Emellett továbbra is kaptam az állami vállalatnál megállapított fizetésemet, valamint a havi ellátmányt: zsoldot.

Úgynevezett kiképző századba osztottak be, mindannyian felsőfokú végzettségűek voltunk.

Kivételes bánásmódban volt részünk: a legénységtől eltérően a tiszti étkezdében volt az étkezésünk, emellett az ejtőernyősök számára járó ún. ugró állomány kiemelt ellátmányt kaptuk. Ez azt jelentette, hogy aki vállalta az ejtőernyős ugrást és egészséges volt, az jobb élelmezésben részesült, mint aki pl. betegség miatt nem ugorhatott. Hozzáteszem: az ugrás nem volt kötelező. Volt is köztünk egy fiú, akin a hasernyő nyitást követően úrrá lett a félelem és nem vállalta a további ugrásokat. Az történt ugyanis, hogy az élő Tisza felett dobtak ki minket, mert figyelembe vették a szél irányát és tudták, hogy onnan a repülőtérre fogunk földet érni. Viszont a fiú nem tudott úszni és bár volt rajtunk mentőmellény is, mégis megijedt.

Nem volt rossz dolgunk. Volt néhány továbbbszolgáló tiszthelyettes, akik tanfolyamra jártak, ugyanis a rendfokozat megszerzéséhez szükséges volt a középiskolai végzettség. Természetesen segítettünk nekik a tanulásban, ők pedig igyekeztek ezt meghálálni a maguk módján.

Miután letettük az esküt, hazaengedtek, ám augusztus 20-án éjfélig vissza kellett érni. Időben elindultam Pestről vonattal, nem késtem. Néhányan azonban csak jóval éjfél után értek vissza és arról számoltak be, hogy katonai menetoszlopok vonulása miatt lezárták az utakat, emiatt késtek. Kora hajnalban riadó volt. Néhányunkat kiemelték és oldalkocsis motorkerékpárral elvittek minket egy-egy útkereszteződéshez és ott egyesével leraktak, irányító zászlót nyomtak a kezünkbe. Mondták, hogy biztosítani kell a vonulás útvonalát, ezért zárjuk le a kereszteződést. Még sötét volt, de már hajnalodott. Odajött egy parasztember, a kerékpár vázra rá volt kötve ásó és gereblye. Illendően köszönt, majd előhúzott egy laposüveget és azt mondta:

– Vitéz úr, húzza meg! Ez még hazai, ki tudja, mikor ihat ilyen? **Ha egyáltalán...**

Mi vaan?! Mi az, hogy egyáltalán?! Egyrészt zavarba jöttem, másrészt megijedtem, mert már hallottam a távolból közeledő menetoszlop zaját és semmi kedvem sem volt, hogy ivászaton kapjanak, még a végén a fogdába kerülnék. Ezért gyorsan eltessékeltem az öreget, de a mondandója szöveget ütött a fejembe. Amint ott álltam, arra jött egy anyóka, a kerékpár kormányon kosarat vitt. Hozzám jött és így szólt:

– Szép magyar fiúk, ne hagyjatok itt minket.

– Nem hát, miért hagynánk el?

Nem értettem a szituációt. Akkor az anyóka elővett a kosarából egy pogácsát és odaadta, mondván:

– Ez még hazai. Friss, most sütöttem. **HAZAI! Érti? HAZAI! Ott biztos nem ehet ilyen.**

Ezt már végképp nem értettem, de elfogadtam, ebből tán baj nem lehet. Végül kedvesen megsimogatott és útra kelt. Egyre furcsábban éreztem magam. Sehogyan sem értettem, hogy miért halmoznak el ilyen szeretettel. Ezek szerint ők már tudtak valamit, amit én nem.

Megérkezett a katonai konvoj, az utolsó nyitott kocsik platójára engem is felvettek, így vonultunk tovább. A Tisza egyik hídján kellett áthaladni, de forgalmi dugó miatt megrekedtünk a hídon. Velünk ellentétes oldalon is álltak kocsik a hídon karnyújtásnyi közelségben és látták, hogy fegyveresen megyünk valahová. Átszóltak, azt kérdezték: titeket is visznek? Nem értettük a kérdést: persze, hogy visznek! Láthatjátok!

Ezek is tudhattak valamit, amit mi nem. Lezajlott a hadgyakorlat és visszamentünk a laktanyába. Ott a politikai helyettes állománygyűlést tartott a legénységi étkezdében és elmondta, hogy Csehszlovákia (akkor még volt olyan ország is) katonai segítséget kért tőlünk, mert nyugati felforgató elemek ellenforradalmi tevékenységet folytattak, mi pedig elvtársi segítséget nyújtunk szövetségeseinknek.

Tehát a Varsói Szerződés fegyveres erői – köztük mi is – bevonultak a baráti Csehszlovákiába. Így azonnal érthetővé vált a hajnali epizód, amikor szeretettel búcsút vettek tőlünk az emberek.

Kallós József

Ha egy üzlet beindul...

Rég volt, ennek ellenére igaz volt. A múlt évszázad '60-as éveiben játszódtott. Egyetemistaként kb. 230 Ft havi ösztöndíjat kaptam, a pesti mamahotel biztonságában az nem volt megvetendő összeg. Nem a nosztalgia, hanem csupán a viszonyítás kedvéért: egy diák hetijegy – csak villamosra szólt – 2,70-be került, tehát alig több mint 10 forintba került a havi közlekedésem. Az ösztöndíj mellett akadt még más bevételem is.

A tanév elején felhívást intéztek a diákokhoz, hogy jelentkezzenek önkéntes mezőgazdasági munkára azok, akik otthonosak traktorvezetésben. Érdekes, hogy a mezőgazdaságunk gyakorlatilag minden évben átmeneti munkaerőhiánnyal küzdött, különösen a betakarítási időszakban. Én minden év szeptemberében jelentkeztem két hétre. Ezért a munkáért fizetség járt, a hiányzásaimat igazoltnak tekintették és az év eleji mulasztásokat könnyen be tudtam pótolni.

Volt még egy többé-kevésbé rendszeresnek tekinthető bevételi forrásom is: a Hotel Gellértben végzett munkám. A szálloda a különböző rendezvényekre, szalagavatókra, jogászbálra, farsangi összejövetelekre stb. alkalmi munkásokat hívott be este 6-tól reggel 6-ig. A zenés-táncos rendezvények jelentős része a vizsgaidőszakra esett, így ügyelnem kellett arra, hogy a munka mellett maradjon elég idő a felkészülésre. A feladat a termék átrendezése volt a célnak megfelelően, illetve a rendezvény után a visszaállítása. A műszakért 100 Ft-ot kaptunk, ami akkoriban nem volt megvetendő összeg. Ne felejtjük el, hogy akkoriban egy kezdő mérnök 1400-1500 Ft-os havi fizetést kapott, tehát napi 100 Ft igen jó pénznek számított. Munkaköpenyt adtak és este volt egy személyzeti étkezés is, melyről jobb nem beszélni. Összesen 10-12-en lehettünk, mindannyian diákok, egyetemekről, főiskolákról. Amikor az esemény zajlott, akkor természetesen háttérbe kellett húzódnunk, hogy ne zavarjuk a nagyérdemű közönséget. Este 8 órakor már nem kellett a termekkel foglalkozni, helyette kettesével 2-2 órás váltásokkal beosztottak minket mosogatni, illetve törölgetni, ehhez műanyag kötényt kaptunk. Akkoriban még nem létezett mosogatógép, nem is hallottunk róla. Amíg rám került a sor a mosogatásban, addig a szőnyegraktárban le lehetett feküdni valamely szőnyegtekercsre. Hamarosan jóban lettünk a pincérekkel és a mosogatás alatt lestük, hogy mikor érkeznek vissza olyan tállal, amelyben érintetlenül maradt valami ínycsiklandozó finomság. Természetesen azonnal rávetettük magunkat, egy-két alkalommal így módon szinte betegre ettem magam.

Emlékezetem szerint a Bláthy Ottó Technikumnak volt ott valamilyen rendezvénye, amely máig nevezetes számomra. Egy földszinti

lépcsőházba húzódva nézelődtünk a háttérből és hallgattuk a zenét. A nagyterem két részre volt osztva: a zenekar felé eső részen táncoltak, a háttérben pedig asztalok és székek voltak, gyakorlatilag telt ház volt. Amint ott nézelődtünk, odajött egy vendég és megszólított. Láttam, hogy munkaköpeny van rajtam, tehát személyzet vagyok. Elmondta, hogy a négyszemélyes ún. kocka-asztalnál négyen vannak, ám érkezett hozzájuk még valaki, miként szerezhette még egy széket. Erre azt feleltem, hogy „nem túl drágán”. Persze megkérdezte, hogy ez mennyit jelent, mire azt feleltem, hogy 50 Ft. Azonnal fizetett, én pedig lementem a pincébe és felhoztam egy széket. A társaimnak elállt a szavuk, de hagytak üzletelni. Pár perc múltán újra megjelent a vendég, hogy még valaki csatlakozott hozzájuk, így még egy székre szüksége lenne. Nem kérdezett semmit, ismerte a tarifát, azonnal elő is húzta a pénzt, én pedig felhoztam egy újabb széket. Ezt nyilván a szomszédos asztalnál is észrevették és hamarosan beindult a szék-turizmus. Igen ám, de a sok szék miatt több helyen szűkössé vált a kockaasztal, bővíteni kellett, azaz meg kellett toldani egy újabb asztallal. Ennek már 100 Ft volt a tarifája! Jött az asztal-turizmus. Leállásról szó sem lehetett, nem mondhattam a következő vendégnek, hogy neki nem adok. Ha egy üzlet beindul...

Mint tudjuk, a fák nem nőnek az égig. Amikor már eladtam vagy 8 széket és 3 asztalt, kitört a botrány! A pincérek gyakorlatilag nem tudtak közlekedni, ezért szóltak az üzemvezetőnek, ő pedig kijött a helyszínre tájékozódni. Odament a vendégekhez és megkérdezte, hogy miként került oda további szék és asztal. Láttam, amint a vendégek felénk mutogattak és nyilván elmondták, hogy „azoktól a kék köpenyes fiúktól vettük, a széket 50 Ft-ért, az asztalt 100 Ft-ért”. Persze több sem kellett! Az üzemvezetőnek vörös lett a feje és villámló tekintettel elindult felénk! A társaim észlelték a közeledő vihart, azonnal köddé váltak, egyedül maradtam. Persze megijedtem: tudtam, hogy tilosban járok. A földszinti lépcsőházból nyílik a Gellért forrásához vezető alagút rendszer, jobban mondva labirintus, bemenekültem oda. Szerencsére nem volt bezárva az ajtó. Korábban a főnököm, aki már 40 éve ott dolgozott, megmutatta a forráshoz vezető labirintust. Biztosra vettem, hogy ott nem találják meg, és ez így is volt. Volt azonban egy bökkenő: a műszak reggel 6 órakor ért véget, és az ún. holtidőben hiányoztam a mosogatásból, távollétem miatt engem nem tudtak beosztani a váltásba, ezen túlmenően még a termék helyreállításában sem vettem részt. Reggel 6-ra kerültem elő, félve jelentkeztem a járandóságomért. Azt vártam, hogy rettenetes szidalomban lesz részem és többet nyilván nem hívnak be dolgozni, talán még a munkadíjamat sem kapom meg. Ezzel szemben mi történt?

A főnök értesült a csínytevésemről, ennek ellenére jókedvűen fogadott. Barátságosan hátba veregetett és megdicsért, hogy ügyes voltam! Nem értettem a dolgot, de persze örültem, hogy így alakult. Későbbi munkám

során kiderült, hogy a főnököm és az üzemvezető esküdt ellenségek voltak, örömeiket lelték, ha bosszúság érte a másikat. Egy dicsérettel és több száz forinttal gazdagodtam!

Kelemen Györgyné Edit

Óvónő és a mese

A kezdő óvónő vidáman lépeget az óvoda felé. Ma lesz, az első nap, mikor kis csoportját megkapja. Izgalom és csupa új gondolat, mit és hogy is fog tenni. Táskájában mesekönyv lapul, Grimm mesék, gyerek korában nagyon szerette a szép meséket. Ki is választotta a gyerekeknek, elalvás előtt majd a Piroska és a farkas mesét olvassa fel. Már nagyon várta, hogy fog majd tetszeni a gyerekeknek és mosoly futott le az arcán a gondolattól. A csoport, amit meg kap, okos gyerekek, éles eszűek. Nagyon szeretnek játszani, tanulni és mesét hallgatni. Telik az idő szalad és eljön a mese olvasás ideje. Az óvónő táskájából előkerül a szép könyv, a gyerekek izgatottak, várják a mesét.

A mese elkezdődik, száll. Viszont meg is akad.

Anyuka az erdőbe küldi kis lányát, mert beteg a nagymama. Piroska kosárkájába kerül kalács és egy kis borocska. Óva inti a kis lányt, vigyázzon az erdőben, mert veszélyes vadállatok vannak benne.

- A kis Marika megszólal – Egyedül küldi el az anyukája? Nem félti? Ki is kapnék, ha egyedül mászkálnék!
- Nem félti, már sokszor volt ott, és ismeri az utat – magyarázza az óvó néni.
- Alkoholista a nagymama, értem én, beteg, másnapos, az unoka viszi neki a borocskát. Kutya harapást szőrivel. Apám is mindig ezt mondja ilyenkor – mondja nagy okos fejfel Ferike.
- Ja, piás azért él egyedül – vakarja fejét Marika.
- Nem iszákos – tiltakozik az óvónő, megfázott.
- Értem, vagyis koronavírusos lett – bölcsekedik Gabika.

Viszont térjünk vissza a mesére.

Piroska az erdőben találkozik a farkassal. Nem ismerte meg, hogy a farkas. Az ordas nagyon gonosz állat.

- Hú, Piroska gyengénlátó, mint én – szólalt meg a szemüveges Editke. Hány dioptriája van? Közel vagy inkább távol látó?
- Nagyon hosszú lesz ez a kis mese, már látom. Viszont inkább folytatom, mert sosem érünk a végére – mondta az óvó néni.

A farkas kedvesen köszönt Piroskának.

- Hová még Piroska?
- A nagymamához.
- Mi van a kosaradban?
- Kalács és borocska.

Ferike megszólalt – Borocska már nincs, Piroska megitta, azért beszélget a farkassal.

- Nem, nem, ez mese és a farkas tud beszélni! – magyarázza az óvónő.

Folytatja a mesét.

- Virágot is szedhetnél neki – mondta a farkas, gondolván ezzel időt nyer. Hamarabb ér nagymama házához. Nézte a kislányt és azon gondolkodott, hogy is tudná megenni Piroskát és a nagymamát. Míg Piroska a virágokat szedte, a farkas elszaladt nagymama házához. Bekopogott.

- Ki az? – kérdezte nagymama.

A farkas, amilyen magas hangon csak tudott, válaszolt.

- Piroska vagyok. Hoztam finom kalácsot és borocskát.

- Nincs zárva az ajtó, nagyon gyenge vagyok, gyere be.

A farkas berontott, és ham, bekapta nagymamát.

Marika megszólalt – Ezért kell zárni az ajtót.

- Persze hogy nyitva volt az ajtaja, a mentőket várta, koronavírusos – bölcsekedik Gáborka.

- Na, ne, már egyben lenyelte a nagymamát, az nem lehet. A tablettát is nehéz lenyelni, hát még egy nagyit – mondta Petike.

- Ha-ha, főleg a tiedet, jó nagy – nevetett Marika.

- Gyerekek, gyerekek ez csak mese! Lenyelte és kész – szakította meg a vitát az óvónő.

Megérkezett Piroska, látta a nagymamát nyakig betakarózva.

- Nagymama, miért olyan nagy a füled?

- Hogy jobban halljalak.

- Miért olyan nagy a szemed?

- Hogy jobban lássalak.

- Miért olyan nagy a kezed?

- Hogy jobban meg foghassalak.

- Miért olyan nagy a szád?

- Hogy jobban bekaphassalak.

Hú, Piroska rosszabbul lát mint én! Fehér botja is van, vagy vakvezető kutyája? – érdeklődik egyből Editke.

Ilyen rossz látással az anyukája az erdőbe küldi? Nagyon gonosz anyukája van – állapítja meg Marika.

- Tényleg nagyon rossz az anyukája, a nagyikورونا vírusos, meg nem is lát jól és menjen, erdőbe – gyerekek bólogatnak, egyetértenek.

Furcsa mese lesz ebből a végén – állapítja meg az óvónő. Viszont térjünk a végére.

A farkas bekapta Piroskát is. A farkasnak tele lett a hasa és mélyen elaludt. Nagyon horkolt. Arra járt a vadász és meglátta a horkoló nagy

hasú farkast. Felvágta a hasát és kivette belőle a nagymamát és Piroskát.

- Györgyike megszólalt – anyukámnak is felvágták a hasát és az öcsémet szedték ki belőle. Császár metszése volt. Anyu megette a tesóm? Júj!

- Nem, nem ette meg! Anyukád majd otthon elmagyarázza! – nagyon zavarba jött az óvónő. - A farkas hasába köveket raktak. Mikor a farkas felébredt, felakart állni, a kő lehúzta és megdöglött.

Vége a mesének! Aludjatok már! - mondta az óvónő teljesen kifáradva. Most jött rá, milyen nehéz mesélni a gyerekeknek.

Pesti lány vidéken

Csirke

Amíg nevelni kell egy kis csirkét nem nagy gond, kis aranyos, mikor megnő is mutatós. A gond akkor van mikor le kel vágni és fel kel dolgozni.

Ez nem olyan, mint a bolti fagyasztott csirke. Van rajta toll és a belső része

nem zacskóban van. Döbbenet.

Levágásra került a csirke. A párom baltával a fejét nyissz. Csakhogy a feje rajta maradt. Úristen, ez a csirke les!

- Ugyan már döglött - háborodott fel párom.

- Nem, ez a csirke néz engem! Csinálj valamit!

Levágta a fejét. Mégis, hogy jön le róla a toll?

- Önts rá vizet!

Fogtam és öntöttem rá hideg vizet.

- Nem jön le a tolla, ez a csirke selejtes! Szerintem vágni kell másikat, mert ehhez ragaszkodik a tolla. - Már kivettem a dézsából, a szárnyán álltam és két kézzel téptem. Nem jön le. Harcoltam vele.

- Nézz ide, hát nem jön ki az a fránya toll. Tépem.

Párom rám sem nézett – Biztos nem elég erősen téped.

Már rajta tapostam, két kézzel téptem, a család csirkét akar enni, én megpucolom. Végre a nagy harcomra felfigyelt a párom.

- Te mit csinálsz?

- Mit, hát pucolom a csirkét, de nem jön ki a tolla!

A kutya már félve lesett ki a házból, megijedt. Lehet, a csirke után ő jön?

Bent remegett a házában, én nem is tudom miért. A csirkével harcoltam erősen.

Végül jött a párom: - Segítetek. Nem igaz, hogy nem jön ki a tolla, ezt kell csinálni.

- Hát, nem jön ki, hidd el!

Megfogta: - Ez hideg.

- Miért milyen legyen? Döglött. Nem lehet meleg. Mit akarsz? Csipogjon is?

- Nem öntötted le vízzel?

- Dehogynem.

- Biztos kevés vizet öntöttél rá, azért nem jön ki a tolla.

- Azon ne múljék, hozok még vizet, ha ez nem elég.

Hoztam is a vizet.

- De ez hideg.

- Na és, azt mondtad hozzak vizet.
 - De hideg vízben nem jön le a tolla.
 - Na jó, hozok langyosat.
 - Ne langyosat, forrót.
 - Azt nem, megéget.
 - Nem, forró víz kell.
 - Na jó, beáztatom, aztán megvárom, hogy kihűljön és megpucolom.
- Párom nevetett - Te még nem pucoltál csirkét?
- Hát nem. A fagyasztott csirkén nincs toll.
 - Akkor megmutatom.

Belenyúlt a forró vízbe. Én meg visítottam!

- Mit csinálsz? Megég a kezed! Hozok égésre tojásfehérjét! Nagyon fáj? Te jó ég, miért csináltad?

- Nincs semmi bajom. Most te jössz és szedd le róla a tollat.

Kiderült, nem volt selejtes a csirke és lejön róla a tolla.

Másik meglepetés: tele van. Na, igen, ott a bele. Mesélte az anyósom, a fenékén kell benyúlni és kihúzni mindent. Na, rajt! Húztam, mint blöki a csontot.

Ki is jött minden. Érdekes, hol a szíve a mája stb., hová lett? Anélkül nem

működik, itt meg nincs, csak a bele. Nem értem, hol van? Elemlámpára kaptam és úgy néztem be a fenekébe. Teljesen üres, nincs benne semmi. Párom segített megint: - A belével azt is kihúztad.

Ja, megvan. Hú, ezt is megcsináltam. Most már szét kell szedni. Nem nagy dolog, én majd vágok.

Eredmény: a párom megállapította, én ismerem a csirkét, de ez melyik része én meg nem mondom. Ízlik vagy nem, ez itt a kérdés? Nagyon finom, de így darabolva csirkét még nem láttam. Nem az a fontos, de az étel finom. Főzni meg tudtam, de a szétszedés, kopasztás, hát ez új dolog. Na, de megbirkóztam vele, és ez a lényeg.

Pesti létemre megtanultam csirkét koncolni. Kecskét fejni. A liba, amit tömtem életben maradt. Nagy dolog-e?!

A kutyus is rájött, hogy őt bántani nem akarom, csak a csirkével harcoltam. Más a vidéki élet és sok-sok mindent tanulnom kellett, de megtanultam.

Pest–Pest, már nem hiányzol nekem.

Én itt itthon vagyok.

Kelemen Györgyné Edit

Röhög a falu

Néha furcsa dolgokat hoz az élet, amik humorosak.

Disznóvágás

Korán reggel már igen vidáman és igencsak bepálinkázva, mert hát inni kell a disznó tiszteletére. A vidám csapat hozzákezdett a disznóvágáshoz. Mivel nagyon beittak, megbeszélték mindenkin lesz sapka, nehogy valakit összekeverjenek a disznóval. Nem is volt baj, a disznót akarták levágni, viszont az nem akart megdöglenni.

Az egyik nagyeszűnek remek ötlete támadt.

- Nincs itt semmi baj. Tegyük be a gázcsövet a szájába és simán megdöglük.

Micsoda remek ötlet! A disznó meg is dögölt, hurrá! Lehet pörzsölni! Ment is a pörzsölés egy darabig, míg fel nem melegedett a gáz a disznóban. Aztán bummm! Repült a disznó, kirobbanó siker! Volt disznó a fa tetején, a ház tetején, minden fele. Így lett hamar vége a disznóvágásnak.

Orvosnál

Szegény paraszbácsika igen csak betegen ment az orvoshoz. Nemigen járt még doktornál, nem szokott beteg lenni. El is panaszozza, mi a nagy baj. Az orvos meghallgatta és kiírta neki a gyógyszert.

- Egy hét múlva jöjjön vissza bácsikám, látni szeretném – mondta az orvos.

Úgy is lett, egy hét múlva visszament a bácsi.

- Aztán használt-e a gyógyszer, amit kiírtam?

- Jó volt, jó volt, doktor úr, csak nehéz volt lenyelni.

Az orvos csak a fejét vakarta, mert ő bizony végbélkúpot írt ki.

Rendőr

Régen nem igen voltak iskolázottak a rendőrök, születtek is a viccek rendesen.

A faluban egy rendőr megállított egy motorost. Rögtön észrevette a hiányosságokat. A következő került a büntető cédulára.

- Bukosika, jogosika csics.

Így lett megbüntetve.

Falusi kocsmák

Sok lábon kell állni, ezt egy jó kereskedő tudja. Nálunk hol lehet tejet venni vasárnaponként? Hát persze, hogy a kocsmában.

- Kocsmárosné arany virág, ide a legjobb tejét!

- Hány litert kérsz Editke?

Persze, a hordós savanyúkáposztát is hol lehet kapni? Igen, a kocsmában, persze azt egy másikban. Logikus, a tej és a savanyúkáposzta nem éppen jó barát az ember hasában.

Sanyarú időkét élünk, a posta beköltözött a kocsmába. Az épület jobb oldala kocsmá, a másik oldala posta. Mondhatják a férfiak, csak a postán voltam anyukám.

Segítség üldöznek!

Középkorú férfi fekszik a betonút közepén, biciklije tőle nem messze a földön. Nem mozdul, vajon mi baja lehet? Lehet, olyan baja van, ha megmozdítják, ártanak vele. Nem mernek hozzányúlni, csak a forgalmat terelik, nehogy valaki elüsse. Hívják a mentőt, az jön is. A fekvő ember kezd lassan magához térni. Odaér a mentő, a fekvő felpattan és menekül nagy ordítva.

- Segítség, üldöznek! – ordít és rohan!

Az emberek elé az a kép tárul, hogy egy férfi rohan ordítva, utána egy mentős szalad azután egy villogó mentő.

Később kiderült, a férfinak nem volt baja, csak totál részeg volt. Fel sem fogta, hogy mentős üldözi.

Keresztelő

Sok helyen, így nálunk is átvette az iskolát az egyház. Viszont sok gyerek nem volt még megkeresztelve. Tehát: keresztelés tömegesen.

Az összes diák, aki még nem volt megkeresztelve, egyszerre lett behívva a templomba.

A pap állt valami gyerekcsörgővel a kezében és miután elmondta a beszédét, a csörgőt egy új alumínium vödörbe mártogatta és szentelte a vizet.

- Meg vagy keresztelve - mondta és rázta a kis csörgőjét a tömeg felé.

Miután elfogyott a víz az alumínium felmosó vödörből, új víz lett neki hozva. Állt a vödör előtt és keresztet vetet. Újabb locsolás.

Nem értek hozzá, de nem lett volna könnyebb az egészet ránk borítani?

A titkár sorban írta a keresztelő leveleket. Közben kiabálta:

- Mindenki kapott?

A végén mindenki megnézte, hogy folyik a templom felújítása. Hosszú barkával a kézben, jártuk körbe a templomot. Volt ott cserép darab, téglátörmelék.

Felfedezést is tettem, miközben a törmeléken bukdácsoltam.

- Jé! WC is van a templomban meg kézmosó, az is volt kidobva, persze használt, biztos újat építettek be.

Nem ilyennek képzeltem a keresztelőt. Minden esetre azóta másképp nézek a felmosó vödörmre.

Mondja még valaki, hogy faluhelyen unalmas az élet.

Kolarics Zoltán

A nyuszi, aki nem akart tojást festeni

Hol volt, hol nem volt, a Varázserdő szélén élt egyszer egy nyuszi család: Nyúlanyó, Nyúlapó és Nyúl Evelin. Közeledett már a Húsvét, ezért így szólt Nyúlanyó a kislányához:

- Kedves kicsi lányom, ideje már tojást festeni, mert hamarosan jönnek a vevők a tojásokért.

- De anya, még csak most múlt el a farsang! - válaszolta a nyuszi lány.

- Ez így igaz, de rengeteg tennivaló akad, amíg elkészül a sok színes remekmű. El kell menni a tyúkanyóhoz a tojásokért. Azután be kell szerezni az új ecseteket, mert csak jó szerszámmal lehet szép munkát végezni. Majd be kell szerezni a festékeket: hagymahéjat a rozsdabarnához, csipkebogyót a rózsaszínhez, céklát a piroshoz és bordóhoz, ibolyavirágok szirmait a lilához, lilakáposztát a kékhez, savanyú káposztát az arany barnához, kávét a barnához, petrezselymet a zöldhöz, hóvirágok szirmait a fehérhez és kurkumát a sárgához. Ha mindez megvan, akkor már csak a szorgalmunkon múlik, hogy időben elkészüljünk a vidám húsvéti tojásokkal.

- Ezek mind kellenek? - próbált alkudozni Evelin.

- Bizony mindezekre szükség van - mondta Nyúlanyó -, így lesznek a tojások szép tarkák.

- Csak most múlt el a hosszú tél és én szeretnék már játszani a pajtásaimmal! - fintorgott a nyuszi lány.

Ekkor Nyúlapónak remek ötlete támadt:

- Mi lenne, ha megkérné a pajtásaidat, hogy segítsenek? Hamarabb be tudjuk szerezni az alapanyagokat és a munka is sokkal vidámabban zajlik majd! - mondta Nyúlapó.

- Igazad van Papa - lelkesedett Evelin - máris szaladok, hogy megkérjem a többieket. Mindig örömet okoz, ha közösen csinálhatunk valamit!

- Sőt, a közös alkotás így válik játékos feladattá a munka helyett - mondta Nyúlapó egyetértően.

Ekkor Evelin már vette is a nyúlcipőt és sorra felkereste a barátait. Először az özgidát kérte meg, aki megígérte szerez hagymahéjat. Majd malackához szaladt, hogy túrjon ki a kertből egy kis céklát és káposztát. Útközben találkozott a medveboccsal, aki ibolyát és hóvirágot szed. A

kismókus is csatlakozott hozzájuk, hozott magával kávé és kurkumát. Már csak a csipkebogyó és a petrezselyem hiányzott. Ezek beszerzését Evelin vállalta. A lelkes csapat hamar beszerezte a festékhez való alapanyagokat.

Közben Nyúlápó elment a tyúkanyóhoz, majd egy szekérenyi tojással tért haza.

Nagyon ügyesek vagytok Evelin! – mondta Nyúlápó. - Nagyon örülnék, ha segítenétek lepakolni a sok tojást, de óvatosan adjátok egymás mancsába, nehogy összetörjenek!

- Vigyázni fogunk! - ígérték a barátok.

- Nézzétek, gyerekek! Sikerült minőségi lószőr ecseteket szerezni a közeli boltból. Így már biztosan sikerül szép mintákat varázsolnunk a tojásokra - lelkesedett Nyúlanyó.

- Mindenki megérdemel egy kis málnaszörpöt és mogyorót! - mondta Nyúlápó.

- Most mehetek játszani, de holnap el kell kezdenünk a tojások festését! Én addig megfőzöm a tojásokat és elkészítem a festékeket - szólta Nyúlanyó.

- Hurrá! Mehetünk játszani - örültek a barátok és elmentek fogócskázni a tisztásra.

A mozgalmas nap után estére nagyon elfáradtak, majd korán ágyba bújtak, hogy reggel időben fel tudjanak kelni. De Evelin mégis nehezen aludt el, mert izgatottan várta már a holnapot, amikor újra találkozhat a barátaival és közösen megfesthetik a tojásokat.

A kiskakas hajnali kukorékolására ébredtek az erdő lakói, a közös reggeli torna után megreggeliztek, majd Nyúlanyó ellátta őket néhány hasznos tanáccsal:

- Óvatosan bánjatok a tojásokkal, mert könnyen eltörnek a héja. Az ecsetekről a felesleges festéket távolítsátok el és mielőtt új színt használtok, alaposan mossátok ki az ecseteket. Ha tanácsra vagy segítségre van szükségetek, nyugodtan szóljatok. Bátran használjátok a fantáziátokat, így sok szép alkotás születhet. Jó munkát kívánok!

- Köszönjük szépen! Ígérjük, hogy óvatosak és ügyesek leszünk! - mondták Evelinék. Nagy örömmel kezdték el a munkát miközben énekeltek, verseket, mondókákat mondtak és vidám történeteket meséltek.

Ilyen vidáman teltek a napok, majd hamarosan elkészültek a szebbnél szebb remekművek. Az arra járó erdei állatok ámulva nézték, ahogy a tojások új ruhát kaptak a sok szorgalmas kéz által.

Eljött a húsvét és a barátok megcsodálták egymás munkáját. Nem volt két egyforma tojás, mindenki nagyon elégedett volt a végeredménnyel.

- Mit szólnátok hozzá, ha rendeznénk egy kiállítást? - kérdezte a kismókus.

- Nagyon jó ötletnek tartom! - mondta Nyúlapó. A tojásokat szépen sorba rendezzük az asztalokon, így mindenki körbejárhatja és megcsodálhatja őket. Hívjatok meg minél több barátot és ismerőst!

Szinte minden erdei állat eljött és dicsérte a kiállított munkákat. Evelin és barátai elhatározták, hogy a legszebb kifűjt tojásokat (kukokat) felakasztják egy bokor ágaira, hogy a Varázserdő lakói sokáig csodálhassák.

Húsvét másnapján reggel a medvebocs meglátogatta a nyúlcsaládot

- Jó reggelt Evelin! - mondta a medvebocs. - Útban hozzátok ezt a verset költöttem:

Már hajnalban útra keltem, tarisznyámba kölnit tettem.

Paripám hátán repültem idáig, madárdalos, takaros kis házig.

Nyíló virág lesz holnap, ha rózsavízzel meglocsollak.

Nem kérek mást cserébe, tojást tégy az erszénybe,

De ha tojást nem kapok, ajkadról édes csókot lopok !

- Nagyon szép locsolóverset költöttél! - mondta a nyuszi lány. - Hallgasd meg a választ:

Köszönöm, hogy köszöntöttél, rózsavízzel megöntöztél!

Én is köszöntelek téged, tojás lesz a fizetséged!

Kedves fiúk, legények!

Ti is kitalálhattok vidám verse(ke)t és locsoljátok meg a lányokat ,hogy sokáig szépek legyenek! A lányok pedig elkészíthetik a színes tojásokat a locsolófiúk számára!

Kolarics Zoltán

Liza, a csodatévő

Egyszer volt, hol nem volt, valahol a Vértes hegységben a zöldülő dombok között, a kőbánya közelében, volt egy házikó. Ezt a házikót úgy hívták, hogy Fecskepalota. Hogy miért hívták Fecskepalotának? Sok furcsa történetet hallottam már erről, de valójában azért nevezték el így, mert amikor e házikót az emberek szorgalmasan építették, néhány fecske is úgy gondolta, hogy ők is ezen a helyen építenek fészket maguknak. Azóta is sok fecskének és pihenni vágyó embernek, gyereknek ad otthont ez a házikó.

Történetünk egy kislányról szól, aki síelés közben súlyos balesetet szenvedett. Kórházba került, ahol több műtéten is át kellett esnie. Az orvosok mindent megtettek, hogy meggyógyítsák. A kislány sokat pihent és egy idő után napról napra erősebb lett. A testét sikerült meggyógyítani, de mégis kedvetlen és szomorú volt. Szülei naponta meglátogatták és igyekeztek mindenben a kedvében járni, de amikor kérdeztek tőle valamit, mégis röviden és kedvetlenül válaszolt.

Miután hazajött a kórházból, szülei továbbra is megtettek mindent, hogy kislányuk visszanyerje a vidámságát. Sajnos nem sok változás történt.

Azonban egy csodás tavaszi reggelen, amikor az édesanyja megpillantott az eresz alatt egy fecskepárt, odaszólt kislányához:

- Nézd, milyen szorgalmasan építik a fészket ezek a kedves madarak!

Ekkor a kislány kinézett az ablakon és elmosolyodott. Hosszú idő után ez volt az első felhőtlen mosoly a kislány arcán. Ezt látva édesanyja nagyon megörült és magához ölelte. Hosszú percekig álltak így az ablak előtt és figyelték a szorgos madarakat.

Édesanya izgatottan várta az estét, hogy elmesélhesse a jó hírt Édesapának. Aznap este, miután a kislányt elaltatta édesanyja, a szülők sokáig beszélgettek arról, hogyan lehetne még több mosolyt és nevetést

csalni kislányuk arcára.

Másnap reggel Édesapa bement a kislányhoz és leült az ágy mellé. Szelíden megsimogatta kislánya haját és azt mondta:

- Jó reggelt! Mit szólnál hozzá, ha a jövő héten elmennénk kirándulni valahova? Tudom, hogy szereted a természetet.

- Jó reggelt Édesapám! Az bizony jó lenne!--mondta a kislány.

-Találtam egy helyet, ahol túrázhatunk, lovagolhatunk, megnézhetünk egy bányát, a fürdő is közel van, a kert tele játékokkal és sporteszközökkel. Találkozhatsz gyerekekkel is, hátha új barátokra lelsz. Mit gondolsz, elmenjünk oda? --kérdezte Édesapa.

-Szeretnék elmenni arra a csodás helyre!--mondta a kislány miután felült és átölelte édesapját.

Azon a hétvégén szorgalmasan olvasta a lovakról szóló könyveket, és izgatottan várta a következő hetet.

Eljött a hétfő reggel, a család bepakolta a csomagokat és elindult a Vértes hegységhez. Miután megérkeztek, az autóból kiszállva a kislány körülnézett és azt mondta:

- Édesapám, ez sokkal szebb, mint ahogy leírtad. A kert tele van növényekkel, az eresz pedig fecskékkel! A kislány arcán ekkor másodszor lehetett felhőtlen mosolyt látni.

- Ezért hívják ezt a csodás helyet Fecskepalotának! - mondta Édesapa.

Vacsora előtt sétakocsikázni vitték a vendégeket, majd visszaérkezve a kislány megsimogatta a két lovat, amely a kocsit húzta.

- Képzeld kislányom, holnap találkozhatsz egy pónival és fel is ülhetsz a hátára! - mondta Édesapa.

- Hurrá! - mondta a kislány lelkesen. Aznap este a nap eseményeitől kime-rülten hamar elaludt.

Másnap reggel az udvaron csendesen játszott néhány gyerekkel, de valójában már várta az esti találkozást a pónival. Délelőtt a szülőkkel meglátogatták a közeli Bauxitbánya Múzeumot és a Geológiai Parkot, majd végre elérkezett a várva várt találkozás a pónival.

A kislány odasietett a pónihoz, mert elsőként szeretne volna meglovagolni. Bátran megsimogatta majd édesapja segítségével felült a hátára. Közben beszélgetett a lovással.

- Hogy hívják ezt az aranyos, fehér lovacskát? - kérdezte a kislány.

- Lizának hívják - mondta a lovasz.

A kis póni szorgalmasan rózta a köröket, eközben a kislány sorra tette fel a kérdéseket.

- Hány éves, mit eszik, kik a szülei, milyen gyakran ülnek a hátára?

A lovász igyekezett minden kérdésre felelni. A szülők csodálkozva figyelték, ahogy lovagol és társalog a kislányuk.

A lovaglás végén ismét megsimogatta Lizát, majd elbúcsúzott tőle.

Egész este csak Lizáról mesélt, a terápiás póniról, akit nagyon a szívébe zárt. A szülők megígérték, hogy amíg itt vannak, minden nap elmennek a lovardába. Ezután a kislány békésen hajtotta álomra fejét.

Harmadnap reggel a gyerekekkel játék közben Lizáról beszélgetett.

Később a többi vendéggel együtt elmentek a strandfürdőbe.

Egész nap a vízben játszott szüleivel. Este újra találkozott Lizával, és boldogan simogatta miközben beszélt hozzá.

Sajnos hamar eltelt ez a néhány nap, de a kislányt mintha kicserélték volna. Visszatért a vidámsága, sokat beszélt és új barátokat is szerzett. Szülei látva a hatalmas pozitív változást, amit főleg Lizának köszönhetnek, beírták kislányukat a lovardába.

Igaz volt? Mese volt? Járj utána Gánton a Fecskepalotában!

Kolarics Zoltán

Mese a nyusziról, aki szeretet táncolni

Egy szép tavaszi napon táncosok érkeztek a faluba. Kihirdették, hogy szombat délután a Bokafogó táncegyüttes műsort ad. Mindenkit szeretettel meghívják az előadásra.

A kis nyuszi ezt meghallotta, majd megkérte a szüleit, hogy ők is menjenek el és nézzék meg a műsort.

- Rendben van kislányom - mondta Nyúlanyó - elmegyünk a holnapi előadásra.

Szombat reggel a kis nyuszi korán kelt és már nagyon várta a délutánt. -

- Anya, ugye ma délután lépnek fel a táncosok? - kérdezte a nyuszi.

- Igen ma délután láthatod őket! Látom már nagyon izgatott vagy. Már nem kell sokáig várnod és megnézheted a műsort - mondta Nyúlanyó. Ebéd után a nyúlcsalád elindult a faluba az előadás helyszínére. A színpad előtt félkörben székek voltak kirakva. A nyúlcsalád helyet foglalt és várta a táncosokat.

A táncosok bevonultak a színpadra, meghajoltak és táncolni kezdtek. Minden műsorszám után a nyuszi lány lelkesen tapsolt. A műsor végén a táncosok tapsvihar közepette mélyen meghajolva megköszönték a közönségnek, hogy végignézték a műsort.

Útban hazafelé a nyuszi lány próbálta utánózni a tánclépéseket.

- Úgy látom, neked is megjött a kedved a tánchoz - mondta Nyúlanyó.

- Nagyon ügyesen mozogsz. Egy kis gyakorlással még ügyesebb lehetsz! Egy napon Nyúlanyó éppen a boltból tartott hazafelé, amikor meglátott egy hirdetést az egyik fa törzsén. A hirdetésben az állt, hogy tánctanfolyamot indítanak fiatalok számára. Otthon a nyuszi lány szülei megbeszélték a dolgot és úgy határoztak, hogy elmondják a jó hírt a kis nyuszinak.

- Képzeld kislányom, tánctanfolyamot indítanak fiatalok számára - mondta Nyúlanyó. - Volna kedved hozzá?

- Jaj de jó! Én is megtanulhatok táncolni! - mondta a kis nyuszi lelkesen. Másnap a nyuszi család elment, hogy beírassa a csemetét. Még aznap

el is kezdték az oktatást. Sok barátja is eljött, mert ők is szeretnének megtanulni táncolni. A kis nyuszi szorgalmasan járt a táncórákra, de sajnos előfordult, hogy többen megbetegedtek és ezért elmaradt néhány táncóra. Ilyenkor logó orral mentek haza és vigasztalni kellett szüleinek a nyuszi lányt. Az is előfordult, hogy néha kicsit lusta volt, ekkor viszont bátorításra szorult.

Néhány hét elteltével mindenki ügyesen táncolt.

- Képzeljétek gyerekek - mondta az oktató. - Nemsokára lehetőségetek lesz bemutatni, amit eddig tanultatok. Ti is színpadra léphettek. Ezért mindenkinek szép ruhát varrattunk, amiben majd a fellépéseken szerepelhettek. Az első fellépés egy hónap múlva lesz. Mindenkitől azt kérem, hogy még szorgalmasabban gyakoroljon és járjon a táncórákra! Ne izguljatok, mindenki ügyes lesz. Jó felkészülést kívánok!

Otthon, vacsora közben a nyuszi lány bevallotta a szüleinek, hogy ő mégis izgul és fél a közelebbi fellépéstől.

- Ez érthető és természetes dolog - próbálta vigasztalni Nyúlanyó.

- De mégis arra kérünk, hogy bízzál magadban. A sok gyakorlás önbizalmat ad. És mi is szeretnénk látni, hogy milyen ügyesen táncolsz!

- Elárulok neked még egy titkot - mondta Nyúlapó. - Az oktató megsúgta nekem, hogy a legügyesebb tanítványok nyáron részt vehetnek a táncos-kézműves táborban. Érdemes szorgalmasan gyakorolni, hogy te is részt vehess rajta!

- Hurrá! Ez nagyon jó hír. Megígérem, hogy sokkal szorgalmasabb leszek és legyőzöm a félelmemet. Nagyon szeretnék részt venni a nyári táborban, mert a tánc mellett nagyon szeretek kézműveskedni is! - mondta a nyuszi lány.

Ezek után sokkal jobban odafigyelt a táncórákon és még otthon is késő estig gyakorolt. A nyuszi lány szépen megírta a meghívókat és elküldte a barátainak, ismerőseinek. Szinte észre sem vette, úgy elrepült az idő és elérkezett az első fellépés ideje. Nyúlanyó és Nyúlapó az első sorban foglalt helyet. Innen jobban látják az előadást és a nyuszi lány is bátrabban táncol, ha láthatja őket.

Elkezdődött az előadás. A táncosok egymás kezét fogva bevonultak a színpadra, majd meghajoltak. A nekik készített ruhát most vették fel először. A tanulók nagyon ügyesen táncoltak és a közönség megtapsolta őket. Előadás után a barátok és ismerősök sorra gratuláltak a nyuszinak.

- Nagyon ügyes voltál kislányom! - mondták a szülők. –Túl vagy az első nyilvános szerepléseden. Nagyon büszkéek vagyunk rád. Örülünk, hogy mi is láthattunk a színpadon táncolni!

Kedves gyerekek! Rátok bízom a történet folytatását.

Szerintetek a kis nyuszi továbbra is szorgalmasan gyakorol és kiérdemli a nyári táncos-kézműves tábort?

Kovács József

A hallókészülék

Nem mintha nem lett volna elég az égi áldásból az, hogy vakon jöttem e világra, most úgy hatvan felé hallásom is elkezdett rohamosan romlani, úgyhogy halló készülékre lett szükségem. No persze, mindez csak annak utána, hogy szívemen is nagyjavítást végeztek, már mindjárt indulásból három eret is beültettek a lábamból a szívembe.

De visszatérve mondanivalómhoz, most a hallókészülékekkel bajlódom, ami amellet, hogy drága, használata sem olyan egyszerű. A minap is az történt, hogy az egyik, csak úgy magától minden kis mozdulatra elkezdett sípolni, ami - mint kedves olvasóim tudják, főleg kik használtak ilyen készüléket - rendkívül zavarja nem csak a felhasználót, hanem még a körülöttes tartózkodókat is.

El is mentem az egyik jól ismert nagyvárad szaküzletbe segítséget kérni. Mint mindig nagyon kedvesen fogattak és igyekeztek kérésemet orvosolni. A hölgy, aki épp szolgálatos volt, alaposan megvizsgálta a készüléket, megtisztította, de bizony az én fránya készülékem csak sípolt tovább. Ekkor bátorítva csak ennyit szólt: - Sebaj, be kell venni egy kicsit a fülemből, és akkor minden rendben lesz.

No, most kedves olvasóim, képzeljétek csak magatokat a helyembe: én, aki még egy kicsi szúrástól is frászt kapok, vagy véradáskor többnyire elájulok - mint unokaöcsém mondta utólag, ki is fehéredtem - elkezdtem remegni, és hallgatózni, hogy milyen szerszámokat vesz elő a hölgy, mert el nem tudtam képzelni, miként vesz be a fülemből, lesz e helyi érzéstelenítés, vagy csak úgy kicsíp egy keveset a fülemből? Legalább a hatórás szívműtét előtt előre felkészített az orvos, de most ez a hölgy itt csak így bejelenti, hogy be kell venni egy kicsit a fülemből, hogy ne sípoljon tovább a készülék.

Aztán ott matatott még vagy öt percet, míg én már leizzadva szótlanul vártam már beletörődve sorsomba, hogy most már lesz, ami lesz, mikor gyöngéden mellém lépet és behelyezte készülékemet a fülembé, és láss

csodát, továbbra nem sípolt. Most aztán vissza tért bátorságom, hogy mindezt vér nélkül úsztam meg, érdeklődni kezdtem, hogy ennyi volt-e az egész és miből is állt ez a fülemből belevés, mert, hogy én semmit sem éreztem és fülemből sem hiányzik semmi. Erre ő nevetve válaszolt, hogy ez a kifejezés annak a kis műanyag védőnek a kicserélését jelenti, mely a hangszórót védi, melyet a fülbe helyezünk be és, hogy egy vastagabbat tett rá, hogy a tömítés tökéletes legyen, az-az, hogy ne járjon mellette a levegő.

Végre teljesen magamhoz tértem. Azt, hogy félelmemből ő észre vett-e valamit, már sohasem tudom meg, mert én nem akartam beszámolni neki nyuszinak is beillő viselkedésemről.

Kovács József

Ahogy fejlődik a technika, úgy sorvad az emberi érzés

A sötétség világában, melyben élnem kell, csak kortársaim hiúságai juttatják néha eszembe, hogy ők ott kint a világosságban hányszor botorkálnak téves ösvényeken.

Gyönyörű májusi reggelen történt, amikor egy rég várt kiadós eső után egyik barátomra vártam a lépcsőház előtt a járdán. Szinte érezni lehetett a természet újjászületését a többhetes szárazság után. Hallgattam a madarak szerelmi dalait, hogyan hívogatják egymást fészekrakásra a tömbház előtti vén diófa zöld lombjai közé. A természet mosolygott, az emberek vidáman köszöntgették egymást, a nyíló akác a járda másik oldalán finom illatával töltötte meg a levegőt.

Csendesen várakoztam barátomra, beleolvadva e csodálatos, békés környezetbe. Mintha csak álmomból ébresztettek volna, amikor lépteiket hallottam közeledni. Tudtam, hogy nem a barátom, hiszen őt kocsival vártam, ezért még jobban figyeltem. Ahogy a lépcsőhöz ért, szinte megállt és kellemes, meleg hangon szólalt meg.

- Jó reggelt kívánok, hogy van uram!

Én pedig legalább olyan kedvesen válaszoltam:

- Kezeit csókolom, minden nap kissé jobban, mint ahogy egy ilyen nehéz műtét után történi szokott.

- Nem magához szóltam - ripakodott rám durván, mintha erdei boszorkánnyá vált volna.

- No, látja, ez a különbség köztünk, hogy én magát barátságosan köszöntöttem.

Távolodóban még hallottam, ahogyan bepanaszolt valakinek, hogy már nappal sem lehet egy fiatal nőnek közlekedni, hogy ne molesztálják, ne kössenek belé.

Azon kezdtem elmélkedni, vajon mivel bánthattam meg ennyire, hát én csak köszöntem. Gyerekkoromban falusi szüleim és tanítóim arra neveltek, hogy üdvözljem az embereket. „Köszönj, kisfiam mindenkinek - mondta Ides -, nem kerül pénzbe.

A nagyvárosban leszoktattak a kapcsolatok ápolásának e legegyszerűbb formájáról.

Mindjárt rájöttem, hogy a kedves hölgy okos telefonján beszélgetett. Aztán figyelmesebben fürkésztem a járókelőket. No, elárulhatom, a következő tíz emberből, akik elhaladtak mellett, kilenc látszólag magában beszélt. Ennyi üzletember csellengene Várad utcáin és ráadásul gyalog?

Egy jó szándékkal kívánt jónapot pedig akár megbocsájthatatlan bűn is lehet. Rendben van, talán az "új etika" szerint rosszul jártam el, megzavartam hölgyemet valami nagyon fontos üzleti ügyének intézésében, mégsem vártam volna...

Hová is jutottunk, ha egy őszinte tisztelgésnek szánt köszönést is molesztálásnak vesszünk! Én is használom a telefont, de nem az utcán, sem a közlekedési járművekben.

Ja, persze, én csak egy egyszerű VAK nyugdíjas vagyok. Még ha nem is ismertem, akkor sem kellett volna egy ártatlan köszönésre így reagálni. Ahogy a technika fejlődik, olyan mértékben sorvad el a jóérzés, az emberek közötti emberi viszony és veszítjük el keresztény értékeinket, melyeket évszázadon át kaptunk egyházainktól és szüleinktől.

Vajon mi várható még e bűnös világtól? Az okos telefonok további fejlődése ...? Vajon, hol lesz a határ az elembertelenedésben?

Kovács József

Egy üveg sör

Valamikor a nyolcvanas évek közepén történt. Gyógymaszörként dolgoztam a Félix fürdőben, még pontosabban a Termál szállóban. Mint mindig, ma reggel is korán kezdtem. Általában feleségemmel elsőként érkeztünk a kezelési részlegre és hat előtt tíz perccel az első személy már a masszázsfőn várta a minden panaszra gyógyírként ható gyúrás. Igen, személyt mondok, mert sosem tudtam meg harmincöt év után, hogy igazából miként kellene szólítanom azokat, akik rám bízta egészségük ápolását. Mondjuk kuncsaftok, anélkül, hogy valakit is bántani akarnék, de erről a szóról valahogy mindig az általam nagyra becsült, az emberiség frizuráját karbantartó barátaim jutottak eszembe. Ha pedig betegnek neveztem őket, no, had ne mondjam, némelyik közülük, hogy nézett rám. Főleg, akik makkegészségesnek érezték magukat. Vagy akár a kliens megszólításakor is, az ugyancsak kedves, pincér barátaimra gondoltam. Vagy talán a páciens? Ez meg olyan kórházi hangulatot varázsolt szemem elé.

De vissza a témához, hiszen nem etimológiai leckét szeretnék most tartani, inkább egy kedves élményemet szeretném veletek megosztani. Szóval, egy augusztusi napon történ, amikor már nyolc órakor a hőmérő higanyszála huszonöt fokot mutatott. Harminckét embert kellett ezen a kánikulai napon is megmasszíroznom. A hangulat ma reggel is kitűnő volt. Puju barátommal és kollégámmal, akivel már több mint húsz éve osztottam meg örömeimet és gondjaimat ugyanabban a masszázsszalóban, most is viccelődve szórakoztattuk turistáinkat, akik naponta olyan tizenöt percet töltöttek velünk. Ez idő alatt megbeszéltünk minden napirendi témát: sport, politika, kultúra. Pontban kilenc órakor vártam a tizenharmadik személyt, Lebovics urat, aki épp ma fejezte be a tizenötödik kezelését. Csak úgy, zárójelben mondom, ez lett volna az úgynevezett búcsú masszázs. Remélem, semmi másra nem gondoltok e szó hallatán.

Jött is emberem, már kilenc előtt öt perccel kopogott és beköszönt, mintegy tudomásomra hozva ezzel, hogy ő következik. Nem igazán

kedveltem az ilyen jellegű figyelmeztetéseket. Mindig tudtam e nélkül is, hogy ki következett. Most sem tévedtem. Lebovics uram, pontban kilenckor már fent feküdt az ágyon és dobhártyát karcoló, rekedt hangján elkezdte az elmúlt nap átélt eseményeit megosztani velünk. A nem tudom hányszor elhangzott nőhódító sikereiről kezdett ismét beszélni. Szerencsére bőbeszédű ember volt és egymaga is el tudta szórakoztatni önmagát. Olyannyira, hogy nem várt feleletet még feltett kérdéseire sem. Így én nagy ritkán csak egy-egy igen, persze szócskával színezgettem előadását. Nem is igazán érdekelte véleményem, így a neki járó tizenöt perc gyorsan elrepült.

Magára kapta fürdőköpenyét és búcsúként kezet nyújtott. Köszönés helyett barátságosan így szólt: mindent nagyon köszönök, a kezelés nagyon jó volt és az önökkel eltöltött idő egy lelki felfrissülést jelentett számomra. Ezért megtiszteltetésnek venném, ha munkaidő után megihatnék önökkel egy üveg sört. Puju is és én is elfogadtuk a meghívást és az első emeleti bárt jelöltük meg helyszínként, ahol kedves kolléganőnk, Emília szolgált fel. Abban az időben Puju barátom csekély látása még elegendő volt ahhoz, hogy ketten közlekedni tudjunk és az amúgy is alkoholelleses feleségeinket ne vegyük igénybe.

Két masszázs között gyorsan telefonáltam Emíliának, hogy hűtsön le tíz üveg Raderberger, finom német sört, amit abban az időben Romániában nem akárhol találtál, de nálunk a Termálban volt. Igaz, az akkori árakhoz viszonyítva jó drágán. Körülbelül négyszer magasabb áron, mint a belföldi gyártású sörök. Mint mondom, nagyon meleg volt és munka is volt bőven, erősen meg is szomjajztunk, de vizet akkor sem ittunk. Inkább elszenvedtük azt a megmaradt öt órát, ha már tudtuk, hogy vár a finom behűtött sör. Két óra és tíz perckor találkoztunk is emberünkkel a recepció előtt. Együtt mentünk fel a lépcsőn és elfoglaltuk helyeinket a már számunkra lefoglalt asztalnál a teraszon, egy árnyékos sarokban. Emíliának sem kellett szólni. Alighogy megérkeztünk, már meg is töltötte poharainkat a jéghideg, habos fekete sörrel, majd röviden köszöntöttük emberünket és ürítettük poharainkat az egészségére.

Sokat beszélő Lebovics úr csak úgy halkán dűnnyögött valamit orra alá, félig kiürítette poharát, majd két nagyon gyenge vicc után, megitta maradék sörét. Csendesen felállt, mindkettőnknek kezet nyújtott, megköszönte a lehetőséget, hogy együtt lehetett velünk és mielőtt mi bármit szólhattunk volna, a bárpulthoz lépet. Én csak annyit hallottam, hogy egy üveg sör ára után érdeklődött, ami tizenhat lejbe került akkor. Egy húszast adott és három lejt kért vissza. Aztán még egyszer, jókedvűen ránk köszönt és eltűnt a lefele vezető lépcsőkön.

Köszönni már nem tudtunk neki, mert mintha villám csapott volna belénk, úgy ültünk ott szótlánul, hogy pontosan megnyit, nem tudom, csak arra emlékszem, hogy Emília hangos nevetése térített magunkhoz. Majd

átgondolva a történeteket, mi is még hosszú ideig nevettünk drága kolléganőnkkel.

Kikértük a többi lehűtött sörünket és már most csak saját figyelmetlenségünket okolva, megbocsátva Lebovics úrnak, visszaemlékeztünk és ismételtettük az általa mondottakat a kezelés után: „Uraim! Nagy megtiszteltetésnek venném, ha munkaidő után megihatnék önökkel EGY üveg sört.”

És ez meg is történt.

Lukács Ágota

A nagy fogadás

Apámnak volt humora. Jó humora, ironikus humora, morbid, megbotránkoztató humora, szóval érteni és megérteni kellett az öreget. Volt is baja ebből a kocsmákban. Ha valahol félreértették, oda többé nem ment. Ugratni is szerette a haverokat.

Egyszer beléptem egy üdítőre, az aktuális törzshelyére.
– Te itt? – kérdezték meglepődve az ismerősök. – Apád azt mondta, hogy a vakvezetőkutyád tudja, mikor van hétvége, olyankor nem hajlandó dolgozni.
Szombat volt.

Vagy amikor minden autómániás haverjától megkérdezte, mi az az egy dolog, ami nélkül semmiféle motor nem megy, még az ember szíve sem.

– Hang nélkül! – bökte ki a helyes választ egy sörért, miután megunták a találgatást.

Legnagyobb cselszövése viszont a nagy fogadás volt. Egykedvűen üldögéltek néhányan a kocsmában. Nyár volt, nagyon meleg, gyorsan fogyott a hideg sör.

Valamiről tán beszélgettek is, de az öregemnek nem volt kedvére a téma. Unatkozott. A kocsmáros is kedvetlenül adogatta ki a kért italokat, pedig ha más nem, ő mindig vehető volt egy kis ugratásra. Most unottan pattintotta le apám próbálkozásait is. A kis öreg úgy látta, itt az ideje bevetni a legnagyobb mókát, amit már régóta kitervelt, csak a megfelelő pillanatot várta.

– Ide figyelj csajszi! – szólt nagyot a kocsmárosnak.

– Mondjad Öcsi bácsi! – készült az újabb kis humorbomba elhárítására az asszony.

– Fogadjunk egy kocsmakörben, hogy én téged mindjárt meghógolyózlak! – folytatta az öreg.

A csapos felkacagott.

– Ebben a nyári hőségben? Na, erre befizetek! – mondta, és már nézett is szét, ki mit iszik majd Öcsi bátya számlájára.

Apám felpattant a csőszamárra, onnan kiáltotta vissza, hogy jön ő mindjárt és tuti, hogy meghógolyózza az asszonyt, de még a többieknek is jutni fog abból.

Meglepődtem, mikor önmagához képest hamar hazakarikázott. Nem kellett sokáig találgatnom, hogy mi történt, mert már nyitotta is a fagyasztót.

– Sietek vissza, csak meghógolyózom a lyányt! – szolt, de a mondat végét már csak a kapuból hallottam.

Jót vigyorogtam magamban. Tudtam, hogy a nagy tárolódobozt vitte magával, amibe még decemberben fagyasztott le pár hógolyót, hogy majd nyáron megviccelje vele minimum a kocsmárost, jobb esetben az egész kocsmá népét.

Aznap nem csak egy kocsmakör került kifizetésre, este pedig igencsak tolni kellett hazafelé a csőcsacsit, különben ledobta volna a nagy fogadás következtében megrészegült, öreg gazdáját a hátáról.

Ezt később több kocsmában is megcsinálta, úgyhogy a nagy doboznak mindig ott kellett a fagyasztóban lennie, teli hógolyóval.

Alig fértem tőle az egyéb fagyasztott holmival, de az öreg nem bánta. Ennek ott kellett lennie.

Pár év múlva dobtam ki, amikor biztos volt, hogy édesapám már csak odafönről dobálja a nyári hógolyókat és nem érdekli az a kocsmakör, csak mosoly legyen az arcokon, amikor tekintete elmereng itt hagyott szerettein.

Lukács Réka

A két udvarló

Ladyt a vonat ajtajához küldöm. Örülök, mikor keresgélés nélkül találja meg. Nem ülök le, hiszen csak három percet utazom. A tegnap újonnan vásárolt, testhez simuló nyári ruhám van rajtam, a hajam dekoratív rejtett fonásban, a cipőm trendi topánka. Jól nézek ki, és úgy is érzem magam. Süt a nap, ez egy tökéletes reggel.

- Gyönyörű! – mondja egy bariton.

No, lám! Tényleg csinos vagyok. Nem biztos, hogy álmaim hercege, de mégis egy példány a másik nemből, aki észrevesz. A hang irányába villantok egy csábos mosolyt.

- Szépséges kis szuka, tényleg – teszi hozzá egy másik hang.

Meglepődöm és felháborodom, hogy micsoda modor ez!

- Az orra hegyétől a farka végéig csokibarna. – folytatja az előző.

Leesik a tantusz, és határozottan csalódott vagyok, hogy nem nekem akarnak bókolni, hanem minden bizonnyal négylábú társamnak.

- Azt olvastam, GPS-t ültetnek beléjük. Mint egy autóban, csak ez sokkal jobb kütyü, hiszen itt vakvezetésről van szó – jegyzi meg az első.

Megrökönyödöm a kijelentésen, nem akarom elhinni, amit hallok. Felmerül bennem, nem jól értem, úgyhogy teszek feléjük egy tétova lépést, hogy le ne maradjak egyetlen részletről sem. Eszembe jut ugyanakkor egy kísérleti stádiumban lévő robot kutya, bár GPS tán nincsen benne.

- Dehogyan van benne GPS! Chip van benne. De az teljesen más - mondja a második.

Lám, ő mégis tájékozott! Kár, hogy nem engem, hanem a kutyámat nézte ki magának, suhan át az agyamon. De nincs sok időm elmélkedni, mert folytatja és oda akarok figyelni a társalgásukra:

- Tudod, a kiképzés alatt megtanítják őket olvasni, úgy tudják, hova kell vezetniük a gazdájukat – magyaráz tovább.

Erre a fordulatra nem számítok. A kutya olvasási képességei váratlanul érnek. Elmosolyodom. Most már örülök, hogy ez legalábbis nem nekem udvarolt.

- Dehogy tudnak olvasni! – tette helyre az első a másodikat. - Az állatok nem tudnak olvasni.

Lehet, utóbbi tényleg hallott az amerikai robotkutya kísérletről. És lehet, rám gondolt eredetileg, mikor azt mondta, gyönyörű. Persze, azért van bennem némi bizonytalanság, úgyhogy érdeklődve figyelem őket tovább.

- Ezek nagyon különleges állatok, tényleg megtanítják őket olvasni. Különben a kutya honnan tudná, hová kell vinnie a gazdáját? A kutya látja csak az utcanevet és a házszámot. Hogyan mennének bárhova is másként? – erősködik a második magabiztosan.

Kicsordulnak a könnyeim is, miközben küzdök a kirobbanni készülő röhögéssel. Homlokomat az ajtóhoz nyomom, hogy elrejtsem árulkodó arckifejezésemet.

- Jól tetszik lenni? – kérdezi egy tíz év körüli kisfiú.

- Szomorú vagyok, mert a kutyám megbukott második általánosban, évet kell, ismételjen - felelem a tőlem telhető legnagyobb átéléssel.

Érzem a fiú megdöbbenését, majd, ahogy leblokkol.

- Na, látod! – kiált fel elégedetten a második.

- Persze, tényleg – ad igazat neki az első. – Csukott szemmel én sem tudnám, hol vagyok. A kutyának tudnia kell olvasni. De nemsokára a térképet is megtanítják nekik – tudálékoskodik tovább a jól informáltak magabiztosságával.

Alig állok a lábamon a féktelen hahotázástól, patakokban folynak a könnyeim. Már nem tudok uralkodni magamon. Mondanom kéne valami szellemeset, de képtelen vagyok rá. Nem csak a két lovagon nevetek teljes szívből, hanem magamon is, hogy arról álmodoztam, milyen jó lenne, ha az én kegyeimet keresnék ezek a csodafickók.

Közben a vonat megáll, az ajtók nyílnak, le kell szállnunk. A kisfiú is jön. Megkérdezi, segíthet-e. Örülök, hogy van alkalmam tisztázni vele a helyzetet, a másik kettő úgyis menthetetlen, ám legalább van egy jó napjuk. Láttak egy gyönyörű szukát.

Megköszönöm a fiú szíveségét és miután összeszedem magam, mesélni kezdek neki. Lady nem tud olvasni, de a lépcsőt megtalálja, ahogy a zebrát úgyszintén, bár a jelzőlámpa színét már nem látja. Satöbbi, satöbbi...

Mikor elválnak útjaink, levonom a tanulságot: sokszor jobb nulla pasi kettőnél.

Lukács Réka

Az egyenes út a legjobb

Szeretek az erdőben kirándulni, de még annál is jobban szeretek az erdőben egyedül kirándulni. Amikor megszűnnek a civilizáció hangjai, amikor tudom, hogy csak én vagyok meg a természet, megnyugszom, béke költözik a szívembe. A bánatnak, a fájdalomnak, a szomorúságnak nyoma vész. A rossz érzések elillannak a fák ágainak neszezésében, a szellő susogásában, az állatok beszédének szimfóniájában. A szenvedés, a gyötrődés, az önmarcangolás helyére beköltözik a harmónia. Annak biztos tudata, hogy az élet szépséges kincs, egy csoda.

Még vakon is.

Amerre én lakom, van egy ösvény, amely nyílegyenesen vezet hosszú kilométereken keresztül. Képtelenség eltévedni rajta. Csendes, bevisz a Pilisi Parkerdőbe. Az egyetlen baj vele, hogy céltalanul végződik egy kerítésben.

Misi barátom szívesen kocsikázik ötven kilométert, hogy a környékemen sétálgassunk együtt a határban és megpróbáljunk új utakat felderíteni, melyeket aztán egyedül is be tudok járni Ladyvel, a vakvezető kutyámmal, ha változatosságra vágnék.

Egy februári napon dermesztően hideg volt, de mi nekivágtunk. Úgy gondoltam, menjünk végig az általam ismert egyenes úton, Misi pedig nézzen egy tetszetős leágazást egy jellegzetes pontnál.

Elágazást találtunk, de a nagy egyenesben jellegzetes pontot nem. Misi cernája a hatodik kilométer után elfogyott és azt mondta, vakos támpont ide vagy oda, lefordulunk a következő lehetőségénél. Egy alig észlelhető ösvény vezetett be a rengetegbe. Hatalmas fák között ötszáz

méterenként vadász lesek következtek. Vadregényes volt és romantikus. Sajnáltam, hogy nem tudom majd egyedül megtalálni ezt a szép helyet. Mindketten jó ötletnek tartottuk, hogy felmásszunk az egyik magaslesre és ott üldögéljünk pár percet. Rozogák voltak ugyan, de nem vészesen. Misi barátom mászás közben megszólalt:

- Nini, ott egy porszívó, szerintem az enyém is az a márka, megnézem, hátha tudok szerezni alkatrészt – és már ott sem volt.

Miközben egyedül dideregtem a deszkákon, megijedtem, mert arra gondoltam, szegény barátom hallucinálni kezdett a Pilisi Parkerdő tőszomszédságában. Mi lesz velem, ha kámforrá válik? De visszajött:

- Szeretnéd tudni, milyen egy burkolatától megfosztott hűtőszekrény?

- Na hiszen, ez súlyosabb, mint hittem - állapítottam meg magamban.

- Ott egy mosógép is, no meg egy kisebb domb ruha. Várj, csinálók képeket, ezt mindenképpen bejelentjük.

Úgy tűnik, egy valódi szeméttelenen vagyunk, hiába szürreális ez egy rengeteg erdő közepén. Miután visszafordultunk, Misi szerencsére már nem látott elektromos hulladékokat maga körül. Csak egy régi tévét az út mellett, melyről személyesen is meggyőződtem, méghozzá tapintással. Igen érdekes volt, ahogy elkezdte befutni a borostyán. Az interneten otthon aztán találtam információkat erről az illegális szeméttlerakóról, amit sikerült meglelnünk. Maradt lélekgyógyító sétára az egyenes út, ami a kerítésig hulladékmentesen természetközeli.

Nyárra már nagyon untam a megszokott utat, ezért megkértem Misit, keressünk fel egy forrást a közelben. Hátha ott több támpontra és kevesebb szeméttelenre lelünk.

Mentünk, mendegéltünk, miközben dobhártyáim majd átszakadtak. Brrr, mmeem, zu! Misitől érdeklődtem, milyen távol lehet a főút, mert úgy érzem magam, mintha a Hungaroringen gyalogolnánk.

- Csak hatalmas fákat és dombokat látok, szerintem gyönyörű ez a szakasz – jelentette ki.

Misiről tudni kell, hogy elég gyenge a hallása, nem csoda, hogy nem észlelte a rettenetes motorbömbölést. Én viszont nem élveztem a kirándulást. Misi azt mondta, a következő lehetőségnél elkanyarodunk, lesz, ami lesz. Ha beljebb megyünk a sűrűbe, tán nekem is élmény lesz a túra.

Alig csendesedtek el a kocsik, egy még erőteljesebb zajforrásra lettem figyelmes előttünk. Mintha autópálya lenne. Misi persze megint csak festői tájat látott. Fenyőerdőt egy kis tóval, melyen vadkacsák úszkáltak. A táj szépségét realisztikusan narrálta is nekem. Le volt nyűgözve. Hiába nem látott kocsikat, én biztos voltam benne, a madarak nem csak az én fejemben nem tudták túlkiabálni a zajt.

Felfelé indultunk a dombon, talán a tetejéről elénk tárul az, amit csak én hallok. Mert ott kell lennie, annak ellenére, hogy Misi nem érzel

semmit abból, amit én magyarázok. Tényleg hallom, amit hallok, ahogy múltkor ő is látta a kibelezett hűtőt meg a porszívót az erdő közepén. Odafentről aztán végre elénk tárult néhány tízméteres távolságban a négysávos pálya. Azért bevallom, megnyugodtam, hogy nem csaltak meg az érzékeim.

Misi megpillantotta a forrás turistajelzését. Újra nekiiramodtunk, a hőségben mindkettőnk vágyott már egy kis felfrissülésre. Az autópálya tözsomszédtségában meg is leltük a hűs vizet. Miközben ittunk, alig értettem Misi szavait:

- Tűzrakóhely is van itt padokkal, lehet szalonnát sütni. Kiírhatnák, hogy csak siketeknek ajánlott, mert ez a sok autó még engem is zavar – mondta.

Tanulság nincs, hacsak nem az, hogy az egyenes út a legjobb.

Lukács Réka

Vidám temetés?

Izgatottan várom Mikit, a műszakváltó kollégámat, hogy átadjam neki a masszázsszoba kulcsát. Temetésre sietek, Dorka barátnőm férje halt meg tragikus hirtelenséggel.

- Csak arra figyelj, ne nevesd el magad! – lát el kéretlenül egy jótanáccsal.

Csodálkozásomban belém szorul a szó. Egy temetésen nevetni? Még egy apró mosoly is lehetetlenség. Nem értem, miért mondja ezt ez a kedves srác, aki egy órával korábban bejön, csakhogy legyen elég időm elkészülni.

Neki is szegezem a miértet, amire a következő választ kapom:

- Az általam elképzelhető legkellemetlenebb helyzet egy temetésen, ha nem tudod visszatartani a kirobbanó hahotát – magyarázza.

Végképp megrökönyödöm. Temetésen vidámnak lenni? Képtelenség! Nem is foglalkozom az üggyel tovább.

Otthon kényelmesen készülődöm, mikor hív a házaspár, akiknek a kocsijába becsatlakozom, hogy öt perc múlva itt vannak értem. Úgy tűnik, túl sokáig latolgattam a lehetséges ruhakombinációkat. Mióta nem látok, előnyben részesítem a fekete darabokat, van tehát választék bőven.

Mielőtt beszállnék, a biztonság kedvéért megtudakolom, vajon minden ruhadarab és kiegészítő stimmel-e.

- Csinos a piros cipellőd! – mondja a férj.

Ledöbbenek, mert úgy tudtam, kizárólag fekete cipőim vannak. Hogy lehet ez piros?

- Nyugodj meg, teljesen rendben vagy! – jelenti ki a feleség. – Géza csak humorizál. Ismered, milyen nagy tréfamester. Imádja a kabarét, a vakos poénokért különösen rajong, Sulyok Péter a kedvence. Tudod, ki ő, ugye? Őt mindenki ismeri!

Magabiztosnak szánt igent hümmögök, miközben bekászalódom az autóba, és azon tűnődöm, ki lehet az a Sulyok Péter, akit mindenki ismer, csak én nem.

Tájékozatlanságomat palástolandó témát váltok, és arról kezdek beszélni, kik jönnek el a szertartásra. Az asszony bekapcsolódik a társalgásba, de a férj hallgatag. Mikor belendülnénk, a férfi közbevág:

- Mióta elindultunk azon gondolkozom, ha én vak lennék, hogyan különböztetném meg a ruháim színeit. Hogyan választanám ki például a fekete darabokat, és végre kitaláltam! – szinte ujjongva beszél.

Ma már többször lepődöm meg a férfiak magvas gondolatain, de komolyan kíváncsi vagyok, úgyhogy bíztatom, mesélje el, mire jutott:

- Kitenném a napra őket, és amelyik a legjobban felmelegszik, az lesz a fekete, azt venném fel! – Szerintem te is így csinálod! Vagy nem? – lelkesedik.

Vizuális vakként önkéntelenül elképzelem magamat, ahogy az erkélyen szétteregetem a ruháimat, majd nekiállok tapogatni őket, hogy a legmelegebbet megleljem, és ekkor kibuggyan belőlem a kacagás.

Te jó ég! Próbálom visszafogni magam, mindjárt oda érünk, és én olyan jókedvű vagyok, mintha a hahota klubba mennék. Próbálok megnyugodni. Mesélni kezdek a színelismerőről, a Bee my eyes-ről meg a Távszemről. Miután befejezem a kiselőadást szerencsére teljesen lecsillapodom, visszatalálok a bánatos, együttérző hangulathoz, hogy méltóképpen tudjak Dorkának részvétet nyilvánítani.

A gyászoló tömeg úgy kétszáz, háromszáz fős a feleség szerint. Egy füves részen kapunk csak helyet, ahol a túsarkúm minduntalan belesüllyed a tegnap puhára ázott földbe. Dülöngélek, mint egy részeg, keresem a megfelelő támaszt, amit sehol sem lelek. A feleség javasolja, álljak fel egy sír tetejére, miközben ő pont úgy szenved palántaültető cipősarkával, ahogy én.

- Állj fel akkor te is velem! – hogy ne csak én, a vak tegyem meg ezt a szentségtörést – kérem.

- Nem tehetem, minden hölgy, aki nem talált egy talpalatnyi betont, pont úgy imbolyog, ahogy mi. Nem mászhat mindenki egy sír tetejére, de neked elnézik, hidd el, legalább te ne kínlódj.

Elképzelem az avatatlan szem számára ittasnak látszó gyászoló nők tömegét, és mosolyra húzódik a szám. Jaj, ne!

Amikor a plébános atya hirtelen témaváltással az elhunyt méltatásáról rátér, hogy milyen jó, hogy itt és most mindenki figyelt még a cipője fekete színére is, mert egyszer egy temetésen ő bizony látott valakin még piros cipellőket is, minden energiámat komolyságom megőrzésére kell fordítanom. Képzeletemben vak gyászoló asszonyok jelennek meg piros cipőkben, és rehabilitációs tanárok, akik a ruhák felmelegedésének mértékéből próbálják vakoknak megtanítani azok színét kézrátétel segítségével.

Bizony nehéz uralkodnom, feltörni készülő jókedvemen, miközben már egy sír tetején állok. Kár, hogy nem kérdeztem meg Miki kollégámtól, mit tegyek, ha előáll az általa felvázolt helyzet.

Mit tenne most Miki? Mit javasolna? Amikor mérges vagy ideges vagyok, mindig azt mondja, vegyek tíz mély levegőt, és ez sokszor beválik. Így teszek most is, hátha túlzott jókedv ellen is hatásos. Egy, kettő... tíz. Vicces lehetek, ahogy egy sír tetején hangosan szívom be, és fújom ki a levegőt. Na, még tízet! Tizenegy, tizenkettő... húsz. Most már jobb, de valahogy most meg furcsán üresnek érzem magam.

- Öleld meg Dorkámat, kérlek az érintésed erejével add át neki a piros cipellők vidámságát! – hallok egy hangot a belsőmből. Ki lehet?

- Gyere, nyilvánítsunk részvétet! Itt áll Dorka a hátunk mögött! – mondja Géza.

Hosszabban karolom barátnőmet át, mint ahogy az az ismeretségünk mélysége alapján elvárt lenne, de nem utasít el, hanem belesimul az ölelésembe. Próbálom megtenni, amit hallottam.

- Hála neked! - mondja a hang és szinte ezzel egy időben Dorka is köszönömöt sóhajt.

Mikor kifelé ballag a tömeg, én szinte lebegek, olyan könnyűnek érzem magamat. Az jár a fejemben, hogy a meghalt lelkek mindent tudnak-e.

- Igen, mindent – feleli a hang.

- Akkor igazán megmondhatnád, ki az a Sulyok Péter, hogyha netán a neve előkerül hazafelé is az autóban, ne tűnjek olyan butácskának!

Felelet erre a kérdésemre nem érkezett. Úgyhogy csak a remény maradt, hogy nem derül fény ismerethiányomra. Holnap mindenképpen megkérdezem Miki kollégámat, ő biztosan tudja a választ.

Mári Lajos

Az első szerelem!

Peti és végzete

Amit nagyon nem akartam, az mégis bekövetkezett. Pedig hányszor, de hányszor rászóltam magamra, és mégis! (Csak az a baj, hogy könnyen befolyásolható vagyok.) Egyébként is bujkál bennem valami serkentő "féldecí", hogy mégis! Mégis meg kéne (kellene) tennem, hisz olyan igazság az, amiről szó van, hogy ihaj! (A csuhajról majd később!) Hiszen ismertek az előzmények, majdnem pőrén áll előttem az, akiről szólni – írni – kellene.

Igen! Megérdemli! Mivel annyit írtam is, könnyen befolyásolható és könnyen rábeszélhető vagyok, miért is ne – gondoltam!

Miről is van szó? Most elmondom:

Egyszer – kedden? Vagy a múlt héten volt? Odajött hozzám egy Úr - úgy jó hetvenes -, hogy aszongya, tudja, milyen jó tollforgató vagyok – hát írok meg róla mindent. De ő (mármint az Úr) nagyon aluszékony, hát, amit akar mondani az hosszú lesz. Nem baj mondom, a hosszúlépést is szeretem, de szóda nélkül még jobban. Meg, ha volna egy-két kupica pálesz is (csak ne legyen kerékszaggató), akkor vállalom.

Nohát, így kezdődött ez a különös történet, elmondása, leírása sok-sok bóbiskolással, toroköblögetéssel meg-meg szakítva.

- Nem baj, az időbe belefért!

- „Hát ugyi, Péter bátyád volnék - a Petike -, de ezt már olyan szépen leírtad, hogy csak, na! De most az ezután lévőket elmondom, ahogy van. És mondta és mondta és mondta: amiből a következő kis történet kerekedett ki.

Még annyit, hogy amit leírtam, azzal Péter bátyám nagyon elégedett volt és sejtelmesen megsúgta, hogy lesz folytatás is.

Tehát!

Mielőtt elkezdeném közös ismerősünk – vagy inkább „hősünk” – további kalandos sorsának briliáns (sic) bemutatását, egy fontos beismeréssel kell kezdenem.

Elnézést kell kérnem Kedves Olvasó, ha most is arra számított, hogy mielőtt a történet valójában megkezdődne, ismét meglepem Önöket valami „bombasztikus” kezdéssel. De nem!

Történetünk kezdetén nem figyeltünk a természetre, nem „dermedt” meg a levegő, nem volt csatakiáltás, mint az előző „művekben”, azonban volt egy frenetikus, egy szívbe markoló, egy mindent elsöprő becsapódás, ami nem fentről, hanem szemből érkezett minden előjel, sőt „értesítés” nélkül. Mivel ezek a „jelenségek” nem szoktak előzetesen értesítést küldeni, így hát csak azt tapasztalhatták az ott levő ismerősök, hogy egyszer csak, volt, jött és „becsapódott”, mármint „hősünk” kis szívébe. Látták is szerettei, barátai, hogy ez igazán nagyot „szólt” – ha csak átvitt értelemben is, mint, amit másmilyen módon Peti eddig megtapasztalt.

Hősünk eddigi kis életében ugyanis bőségesen csapkodott az égi áldás – szóhasználatával élve a „ménkü” - és most is azt hihetnénk, hogy valami égi veszedelem tette ismételten „tiszteletét”, de nem.

Most egy mindent elsöprő, igazi veszedelem érte el hősünket, ami egyszerre felemelő és letaglózó, ami elvarázsol és semmivé tesz, megéget és elolvaszt, amitől a szavad elakad, a lábad kiszalad alólad – igen ez a SZERELEM ELSŐ LÁTÁSTRA csupa nagybetűvel!

Ideje lesz most már azt is elárulnunk, hogy ki is az a „szerencsés” valaki, aki ezt megélhette, de hát önök bizonyára már a címből kitalálták.

Igen, ő volt Petike (akarom mondani most már Peti), akinek életében bekövetkezett az az időszak, amit minden kisfiú várt és az nem volt más, mint a kisgyermekkortól való elszakadás, ezzel egyidejűleg a „felnőtté válás” kezdeti, korai szakasza.

Most még kisfiú volt, de mindenre - a lányokra is – rácsodálkozó. Bizony ő már elmúlt tizenhárom éves és voltak emlékképei, álmai és kapott jó-rossz „tanácsokat” a nagyobb fiúktól, hogy valamelyest képet tudjon alkotni arról, a szépnak mondott, de bizonyosan kiismerhetetlen „felnőtt” világról.

Ugyanakkor, ha játszott barátaival, még mindig sárral „pukkantóztak”, vagy fakardokkal, fapisztollyal harcoltak, a nem létező vár nem létező kapitánya ellen. Egyedül is szívesen játszott. Hiszen az eddig megélt „sokszok év” alatt (sic) nyaranta többnyire egyedül volt, s ami a keze ügyébe került mindenből játékot készített.

Ilyen volt a tölgyfa makk kupakja is, amiből füttyülőt készített. Igaz, hogy nem nagyon kellett készítenie, mert az volt „magától”, de mégis.

Vagy szintén a tölgyfa gubójából szekérekereket (inkább görgőt) fabrikált, majd hozzá kötötte egy szarvasbogárhoz és kész volt a játék. Még versenyeztette is őket, ha többet talált! Tetszett neki, hogy ez a bogár milyen erős. Csápjaival az ujját is be tudta csippenteni, de nem bánta, mert nem félt tőle. Nem úgy, mint a békától, vagy az egerektől, mert mindkettőhöz rossz emlékek fűzték.

Egy alkalommal bevitt az osztálytársainak egy hatalmas – 5-6 centis agancsú szarvasbogarat egy gyufaskatulyában és pont az a gyerek ijedt meg tőle, aki állandóan csúfolta őt a különös szavai miatt, mint a „katulya,” vagy a „ménkú”.

Az egyik fiú - nagy csibész lévén - úgy gondolta, megvicceli „ISSORÁZ”-t, az orosz tanító nénit és odatette az asztalra a „katulyát”. A tanító néni azt hitte, hogy övé a gyufásdoboz és éppen készült, hogy rágyújtson. (Akkor még lehetett!) Amikor kibontotta úgy megijedt tőle, hogy leverte mindent az asztalról, majd kiviharzott az osztályból. Persze, hogy kitört a nevetés, s a fiú hős lett (az ő „szerzeményével”), de csak ideig-óráig, mert jött a fekete leves. Később az órát dupla időben megtartották és ezért megint ő volt a felelős.

Szavamat ne felejtsem a szép fiatal és kedves tanító néni azért kapta a fentebbi „gúnynevet,” mert előszeretettel ismételtetett meg mindent – persze oroszul – és ilyenkor mondta mindig, hogy „еще раз” (magyarosan kiejtve issoráz), azaz még egyszer.

Petiék egyébként szerették az orosz tanító nénit (persze csak látni), mert volt egy világra szóló újítása, térd feletti szoknyát szeretett viselni. Ezért akart minden fiú középre ülni, a padjában – és lehetőleg minél közelebb – mert onnan tökéletes volt a „rálátás” a tanító néni szép formás lábára!

Tovább is van, mondjam még?! Csak évekkel később tudták meg Petiék, hogy ez a tanító néni hozzájuk képest „igazi matróna” volt a maga huszonkét évével.

Tehát ilyen és ehhez hasonló esetek segítettek, serkentették, terelték Petit a férfivé válás hosszú, rögös és fájdalmas útjára.

Életének ezen időszakában fokozatosan rájött arra, hogy a fakardon és fapisztollyon kívül bizony van neki igazi „fegyvere” is, amit jó, ha használ, vagy inkább, ha „használja” akkor jó! Úgy hallotta a barátaitól, hogy

vannak egylövetű, de vannak hatlövetű fegyverek is. Attól függően, hogy ki, mennyit mer hazudni.

Ez a kettősség, ezek a „játékok” még keveredtek „ifjonti” életében és most tessék, az a bizonyos „becsapódás” egyszerre mindent megváltoztatott.

Igen, igen a becsapódás nem volt más, mint az a bizonyos huncut ÁMOR nyila, ami ha sebet nem is, de hosszú időre szóló álmodozást, lebegést – majdhogynem repülést – hozott Peti kis szívében. De ki is okozta mindezt? Nem más, mint az előtte álló kislány, aki olyan szép volt, hogy a „NAPRA LEHETETT NÉZNI, DE RÁ NEM!” Tudom ez „lopott”, de mégis ez az igazság! (Minden mesét nem akarok és nem is tudok felsorolni, ahol ezt volt szerencsém olvasni!) Így hát lesz, ami lesz! Ott állt előtte az IGÉZET, aki maga volt az angyali szépség, a megérintható „vágy”, a csicsergő kismadár. Egyszóval a CSODA, a CSODA, a CSODA.

Egy ovális arc, mosolygós barna szemekkel, fitos orral, oldalt két libbenő copffal és elől csodás na jó, ez egy kicsit túlzás – hiszen egy korban hozzáillő kislányról volt szó –, de mégiscsak ez volt az addigi „legszebb” amit valaha látott.

Ő álmában CICÓNAK, cicókának nevezte el a kislányt a cicája után, mert olyan kis cicácska volt a drága.

Egy pillanat alatt kipirosodott az arca és ezzel egyidejűleg olyan hőhullám és égető érzés fogta el, mint amikor barátaival versenyzett a törött ülésű biciklijével.

Tehát – mint tudjuk – ilyen „csodát” még nem élt meg Peti, de egy ehhez hasonlót megtapasztalt nem sokkal korábban.

Ez a „csoda” maga volt a két keréken guruló élvezet, mely vitte, vitte – mit vitte, röpítette – álmai, vágyai felé és (vagy) után. A többiek dicsekedtek: nekik már „meg volt”, s ez nagyfokú és állandó irigységgel töltötte el kis szívét.

Hiszen akkoriban, egy tizenhárom éves gyerek „csak” erre vágyott. Ő is kipróbálta már „váz alatt”, de ülve szerette volna, mint a többiek!

Igen, ülve biciklizni egy saját, igazi kétkerekűvel és versenyezni! Csak, hogy volt itt egy kis gubanc!

Igaz, hogy nem kellett tovább a váz alatt „kufircolnia”, de az ülés maga volt a kínlódás és bizonyos mértékben valamiféle „gyönyör” is.

Petinek addig nem volt saját biciklije, pedig már kicsi korától kezdve „tanulta” az édesapja hatalmas, vázas bringáján - természetesen váz alatt -, több-kevesebb sikerrel. Lett is ebből sok esés, sérülés, de gyakorolt tovább, mert ő sem akart lemaradni a többiektől.

De ezek a csodák, ezek az „élvezetek” meg sem közelítették azt az érzést, ami most egy szempillantás alatt bekövetkezett.

Hol volt már a bicikli töredezett ülésének „dörzsölő” élvezete, a használata által tapasztalt ismeretlen bizsergető érzés a gyorsulás öröme?!

Most mindez egyszerre tört rá és meghatározta életének további néhány évét.

Miben is merült ez ki? Hát abban, hogy mindent csinált, mindenben részt vett, mindenhova elment, ahova a kislány és ami a legszebb, a legjobb volt: mindennap láthatta, igaz, csak óraszünetekben. Szavamat se felejtsem, egy iskolába és egy évfolyamba járt szerelmével (így gondolta), de csak távolról merte nézni, követni, mert a kislány nagyon rátarti volt. Udvaroltak is neki a fiúk és ez tetszett is a lánynak, de Peti részéről a plátói szerelem csak nem lanyhult.

E sorok írója is többször kérdezte tőle – s Peti gondolataiban biztosan fel is vetődött –, mit akarsz tenni, ha nem vesz figyelembe? Szeretni, szeretni, ha csak távolról is. És ez így is maradt.

Teltek-múltak az évek, Peti is bátrabb lett, férfiasodott. Úgy tapasztalta, hogy nem utasították el a lányok, de minden próbálkozásával csak azt a bizonyos első szerelmet kereste, amit első látásra megtapasztalt. Sajnos ez a „szerelem”, amilyen hirtelen jött, ha nem is gyorsan, de mégis egy csapásra véget ért.

Történt ugyanis, hogy egy osztálykirándulás alkalmával elhatározták, felmásznak egy kisebb kiugró sziklára, ami egy domb volt inkább, mint magaslat. A felmenetel még könnyű volt, de közben eleredt az eső, így visszafelé már veszélyes lett volna lemenni a csúszás miatt.

Peti kis „cicája” sem akart természetesen visszacsúszni, s így a többiek biztatására – akik már leereszkedtek, vagy leugrottak a túloldali alig két méteres mélységbe – ő is leugrott. Ebben az elhatározásában az is közrejátszott, hogy a lenti fiúk kórusban kiabálták, „ugorj úgyis homokos a talaj” meg, hogy „úgyis elkapunk”!

Tehát megtörtént a leugrás, s a pillanat, ami néhány fiúnál – ha csak átmenetileg is – „vakságot” okozott.

Az történt ugyanis, hogy ugrás közben – mint egy ejtőernyő – a ruhája fellibbent, s akik elől álltak egy csodálatos „VÉNUSZ dombot,” a hátul állók pedig egy kis huncut, „rózsaablakot” láttak, amelyik megszeppenve ugyan, de mégis bájosan és kíváncsian kandikált ki két „hamvas” félgömb, izgató szorításából.

Ezután volt csak hű, meg ha, meg haha és több hahaha, és a „CRESCENDÓ”, ami most nem fokozatosan, hanem elementáris erővel robbant ki, csak az egyik nevelő közbelépésére halkult el fokozatosan. (A vén kujon előtte ő is „nyáladozva” hahotázott!)

De elhalkult Peti szívében is a dübörgés – amit érzett, ha a „cicája” mellett lehetett –, mert a cicája még csak nem is szégyenkezett, hanem

elmenetelkor még egyszer megmutatta bájos popsiját az arra érdemes és méltó közönségének.

Véget ért tehát egy álom, az „ELSŐ SZERELEM”, ami Peti szívében mélyen beéget és bizonyára ugyanazt érezhette, amit később gyönyörű gondolatokkal meg is írtak. Hiszen az „ELSŐ SZERELEM” az egy „látomás”, egy „kézfogás”, de mégis szebb a többinél, mert az „ELSŐ SZERELEM” mindhalálig elkísér!

Peti ezeket a gondolatokat így leírva még nem ismerhette – csak később írta meg „két génusz”: S. Nagy István és Máté Péter –, de ez az érzés egész életében elkísérte.

Egyébként e sorok írója úgy tudja - „hősünk” jó ismerőse súgta meg ne-ki -, hogy Peti élete pontosan olyan volt, mint sok-sok átlagemberé.

S, hogy milyen? Az maradjon titokban, míg valaki meg nem írja! (Remélem, hogy én leszek?!)

Mári Lajos

Az iciri-piciri kisdíó és a kis csemetéje

Valamikor réges-régen az Óperenciás Körösökön innen, de a szomszéd kutyája által megszentelt kerítésen túl, élt egyszer egy nagy, hatalmas, ágas-bogas díófa. Nem volt ám ő mindig olyan hatalmas. Kis csöppségként kezdte ő is, de hála a körülötte szorgoskodó gazdájának és gazdasszonyának, hamar megerősödött.

Sok – sok viszontagság után lett a világ leghatalmasabb díófája.

Jó ismerői, családtagjai nemes egyszerűséggel „papinak” szólították a hatalmas díófát, mert a papa állandóan alatta csücsült és beszélgetett vele, amíg édes álomba nem merült.

Amikor még kicsike volt a fa – amit ő ültetett – azzal biztatta, hogy: „ne búsulj, majd megnőlsz, meglátod, jó erős leszel, én mondom”.

Hát meglátta. Mostanra derék vastagságú ágak, ágas-bogas hajtások, milliónyi levél gazdagítja, jó árnyat adva.

Messze földről látható volt és csodájára is jártak. Egy szerencsés véletlennek köszönhetően történt a legcsodálatosabb dolog, ami megváltoztatta - na, nem a világot, hanem - a gazda életét is.

A gazduram - szokásához híven - körbe járta a nagy fát és rácsodálkozott minden ágára, levelére, termésére. Egyszer csak olyat látott, mint még soha.

Kiáltott is az asszonyának, hogy:

- Hé, gyűjje már! Nízd, már! Ott egy icinyke-picinyke kis vakarcs van.

- Hun van, na? - kérde az asszony.

- Ott, la! - mutatja, de az asszony nem látja, így legyintett egyet és elment.

Ettől a perctől kezdve nem múlt el nap, hogy többször is meg ne nézze kis diócskáját.

Bizony, bizony! Ennek a nagy diófának a legmagasabb ágán csücsült egy iciri-piciri kisdió két aszott dió utánzat között. Zöld bundáját már kigombolta, barna bőrét a nappal süttette és várta.

Nagyon várta, hogy életében először és utoljára egy nagyot ugorjon.

Igen ám, de nem tudott, mert a két aszalék nagyon szorongatta. Ott csücsült szegény és búslakodott, mert a csúf aszalék diók állandóan csúfolták a neve miatt.

Igaz, ezt ő sem szerette igazán, mert úgy hívták, hogy Dió-Diogenész. Ezek a csöröge diók meg állandóan kántálták, hogy „Diogenész, Diogenész, hol van az ész!”

De ennél csúnyábbat is mondtak rá, olyat, hogy ő egy Dioganés, meg ilyenek. Diócskánk inkább azt szerette, ha Dió-diónak hívják, mert az olyan cuki.

Ezen a nagy diófán kuruttyolt egy kis levelibéka is, az egyik „ör” mellett. Kedves neve volt őneki, úgy hívták, hogy Levéltetveki Békuci Benő. Nagyon megszerette az iciri-piciri kis barátját és mindig bátorította:

- Hé, pajti! Figyusz: Kapaszkodj a hátamba! Majd én leviszlek.

Igen ám, de azt nem tudta, hogy a kis barátja talán nála is nagyobb. Így hát őkelme maradt a fán, Békuci Benő mit tehetett elugrándozott. Bármilyen nagy is volt az akarata, minden maradt a régiben.

Ennek a kis iciri-piciri diócskának a sok barátja között volt egy igazán bátor, egy hős kis barátja is; a Hangya Helmut, vagy amit ő szeretett a Hugó (a Habakuk).

Ő már járt ezen a fán - még kisebb korában -, ám neki szerencséje volt. Ugyanis egy hatalmas szélvihar levelestől ágastól lesegítette és könnyedén lejutott.

Na, most elgondolta, hogy visszamászik erre a magas ágra a kis barátjához és lelket önt belé, hiszen ő is leesett már és nem lett semmi baja.

El is indult már, csak a két aszalékot találta ott, akik kárörvendően néztek rá.

- Hiába jöttél, pedig mondtuk mi is, hogy várjon még - kandálták. Mit volt mit tenni – gondolta Hugócskánk, de mire megfordult volna egy erős szélvonulat megint leperdítette valahova a földre.

Ezen közben a gazda – mint tudjuk – nézte, nézegette a kis dióját és beszélgetett vele. Ez jó szokása volt, mert minden növényvel, állattal – és persze mindenkivel - szeretett beszélgetni. Imígyen:

- Nízd, falevelet is tettem a fa alá, nem ír semmi baj, csak ugorj mán!

Azt nem tudni, hogy az iciri-piciri diócska válaszolt-e, de őkelme vagy nem mert, vagy nem tudott leugrani. A többi dió már rég a mélybe vetette magát, a levelek is hullottak, de ő maradt.

Ám egy szép napon megtörtént a baj. Nem látta a diócskáját sem a fán, sem a fa alatt. Szokásához híven kiált az asszonynak, ahogy szokott:

- Hé, asszon, hun van a sok levél a fátúl! Huva vitted őket?

- Huva, huva?! Jókat tud kend is kergyezni! Hát a kert vígibe, huva vittem vóna!? - dohogott az asszony. - Oda, ahuva kend is szokta, a susnyósba az egérvárba. (Ugyanis minden falevél, jó vagy rossz dió, mindig oda került. Így hát az egerek birodalmat alakítottak ki a gazduram nagy bánatára.) Aztán még megtoldotta azzal, hogy: - Majd elígetjük!

Ekkor aztán a gazda felfortyant:

– Ígeted te az öreganyádat, de nem ezt – szólt vissza nagy mérgesen, miközben robogott ki a kert végibe keresni a kis diócskáját. De nem lelte. Így hát gondolt egyet. Majd, ha a kis csemetéje „indul” akkor meglátja és elülteti, dédelgeti, felneveli, mint azt a kis diófa hajtást, amiből az óriási diófa fejlődött.

Sajnos, ez az óriási diófa nagyon beteg volt és azért akart másikat ültetni a gazda, hogy később is gyönyörködhessen benne, ha majd a kis hajtás növéget. Így hát mit volt tenni, várt és várt. Sokat várt! Mígnem az egyik reggelen az „asszon” mosolygós arccal nyitott rá, rögtön tudta, hogy megvan! Nem kérdezett semmit, kirohant a kertbe és szétnézett, de nem találta. Az „asszon” meg közben kuncogott:

- Na, hun lehet? Pedig ott van, ahun a másikat is lelte Kend!

És tényleg ott volt ő, a picike, kicsike hajtásocska (sic) és huncutul bólogatott: - Itt vagyok gazduram, engem vártál?

Úgy megörült neki, hogy a „hé”-nek megsem köszönte, igaz nem is szokta!

Amikor engedett a fagy, ásót, lapátot fogott és az előkészített helyre ültette. Kezeit dörzsölve belegondolt, hogy milyen jó lesz majd, ha a dédunokák ezen fognak mászkálni, alatta hűsölni, hintázni, mint tették azt az unokák a hatalmas diófán.

Kívánjunk mi is neki jó egészséget, sok -sok dédunokát és hogy mindezt megérje!

Itt a mese vége, gyorsan fuss el véle! Add tovább, mert nálad marad!
Addig ne menjen le a nap!

Mári Lajos

Élet az első szerelem után

Peti fogadalma

Előszó:

Kedves és hűséges olvasóim vissza-visszatérő (és sürgető) kérésére magam is úgy döntöttem, hogy megírom Peti azon történetét, amelyből kiderül, hogyan vészelte át az „első szerelem” utáni csalódás minden sokkját, bűjét-bánatát. Ehhez azonban magát az érintettet kellett megkérdenem, hiszen ő tudja a legbiztosabb forrásból mindezeket elmondani.

Így is lett, és Péter bá (a szerencsések hívhatták így) sok-sok ásítással és elalvással töltött hosszú órák alatt elmondta a következőket, melyek

talán meseszerűnek tűnhetnek. Kérem, fogadják ezt is sok-sok szeretettel!

Valamikor réges-régen egy "banális történet" szerint szerencsésen - és még időben - megszületett egy kisfiú, két dolgos ember nagy-nagy gyönyörűségére. A keresztvíz alatt Petike lett a neve. Sok-sok gyötrelmekkel teli, de mégis boldog évek során édesdeden álmodozott, ábrándozott, szunyókált és jókat játszott, mint ahogy erről a jól értesült és szerencsés olvasó eddig meggyőződhetett.

Bárhogyan tiltakozott is ellene, de őt is elérte a kis huncut Ámor nyílveesszője, ami nem kis zavart okozott bimbózó ifjonti életében. Igen-igen szerelmes lett ökelme, és mint tudjuk az „első szerelem” az mindhalálig elkísér.

No, itt csúszott egy kis hiba a bajkeverő huncut Ámor intézkedésébe, mert Peti az „első szerelemből” úgy kigyógyult, mint a sicc, és úgy viselkedett mintha mindig csak felnőtt lett volna. Elkezdett kiteljesedni, lettek felnőttés vágyai, céljai és be kell látnunk, hogy mindezt a nagy csalódás váltotta ki belőle. Az őt jól ismerő barátok sokszor elmondták, hogy Peti dacból miket mondott.

Most csak az ide írhatókat közlöm Önökkel, kedves olvasóim, a többit inkább megtartom magamnak.

Tehát ..., de mégsem, hiszen mindezeket mondhatta meggondolatlanul, de ami fontosabb, amit akkor mondott azt tűzön-vízen keresztül is vitte.

Ez pedig nem volt más, mint az, hogy híres legyen és felnézzenek rá, ha csak helyi viszonylatban is.

Úgy is lett.

Szépen, aprólékosan kezdte megvalósítani azokat a célokat, amiket kitűzött maga elé. Mostanság azt mondanánk, hogy „felépítette magát”. Nem fogják kitalálni kedves olvasóim, hogy mivel kezdte, mi volt az első cselekedete?! Na, ugye! Inkább elmondom:

Vett valamit, amire mindig is vágyott, mert úgy gondolta, hogy ezzel megvalósíthatja álmait és „híres” lehet. Tehát vett egy gitárnak csúfolt száraz dobozt, amin volt vagy két drót. Sebaj – gondolta -, hiszen egy húron is lehet pendülni – akarom mondani pengetni –, csak akarni kell.

Azt azonban Peti is tudta, hogy a gitárnak hat drótja van, hiszen hat darab felcsavaró volt rajta. Így hát fel is szerelt mindjárt még négy drótot a jobbik fajtából, de hát ezek mindenféle hangot adtak, csak dallamot nem.

Maradt tehát az egy húron való tanulás, mondhatni pengetés, Buksi kutya nem kis öröme, vagy inkább bánatára. Ennek az lett az eredménye, hogy amint hősünk megpendítette a húrokat, szegény Buksi éktelen vonításba kezdett. Erre meg az udvar kacsái, libái, kakasai, disznói kezdtek többszólamú zajongásba. Igazi kis udvari zenekar

kezdett kialakulni hamarjában. Petinek ez jó móka volt – de csak neki –, mert bizony a szomszédok nem győztek átkiabálni a zenebona hallatán. Mit volt mit tenni. Vissza kellett venni a „hangerőből”, ezért kitalálta, hogy majd éjszaka gyakorol, amikor mindenki alszik.

Mondta is édesanyjának: - Édesanyám én az éjszakát használom fel arra, hogy minél jobb gitáros legyek, ezért kiülök a holdfénybe, ott legalább gyakorolhatok, mert mindenki alszik.

Úgy is tett, de amint megpendítette az egyik drótot és jé-jézni is kezdett, lett csak igazán éktelen nyüsztés, vonyítás a síri csendben. Kezdve Buksival, a hős kutyussal, aki egyébként szinte „szerelmesen” csüngött kis gazdáján, legyen az nappal vagy éjszaka.

Erre meg a környék összes kutyusának válaszolnia kellett, mert úgy illett. Szegény édesanyja is felébredt erre a zshivajra és - bár imádta kisfiát - arra kérte Petit, hogy inkább máshol tanulja a gitározás fortélyait, vagy majd édesapjának pengessen kinn a dinnyeföldön.

Ezt jó ötletnek tartotta Petit is, hiszen az édesapja úgysem hallja rendesen, mert sajnos nagyon nagy szót hall. Abba maradt tehát az éjszakai gitározás, de Peti úgy döntött, hogy ha törik, ha szakad, ő felkutatja a leendő tagjait és majd közösen tanulnak. Ezért cselekvésre szánja el magát. A fészbukát – ahogy mostanában szokta mondani – nem használhatta. (Vajon miért?) Mint a tévé vagy rádió híradását sem, manapság.

Így hát mit volt mit tenni, elkezdett „szájhagyomány” útján gyűjteni információkat, hátha valaki legalább annyira tud gitározni, mint ő. Volt ám önbizalom! Eleinte reszketett attól, hogy mi lesz akkor, ha talál olyan „gitárost”, aki jobb nála, de aztán úgy döntött, hogy inkább örülni fog, mert így ő is tanulhat.

Azt viszont megbeszélte magával, hogy nem vallja be, ha valaki jobban tudja, mint ő, de majd otthon jól begyakorolja és legközelebb híreskedhet vele. (Volt ám egó, ugyi?!). Fáradozását csodák-csodájára szerencse követte, mert hamarosan csak úgy özönlöttek a gitározni tudó, akaró – de inkább a rivaldafénybe vágyó – önjelölt fiatalok. Mintha csak saját magát látta volna helyükben, de most azért más volt a felállás, mert ezt az egészet ő találta ki.

És ekkor arra ébredt, hogy rázza valaki, aki nem volt más, mint az édesanyja. Mondta is neki:

- Kisfiam az éjszaka rosszat álmodtál, mert nagyon nyugtalanul aludtál és különös szavakat motyogtál, aminek semmi értelme sincs.

- Mégis, melyek (akkor még mik) voltak ezek a szavak édesanyám, emlékszik rá?

- Valami, vagy valaki „sepri”. Mintha azt mondtad volna, hogy nem „pusziva” vagy „puszova” sepri, és még azt is mondtad, hogy „már nem”. Igen, igen úgy mondtad, hogy „Már.. Nem.. Pu.. Szo.. Va.. Serpri”! Mi

az, hogy már nempuszovasepri?! Mit jelentenek ezek a szavak kisfiam? Nem vagy talán beteg?

- Nem, nem –mondta Peti – ez lesz az együttesem neve. Csak tagokat kell megtalálnom, mert már a nevük megvan - mondta Peti és nyakába ugrott az édesanyjának.

- De hiszen kisfiam ennek semmi értelme nincs, ezt nem is tudják kimondani az emberek.

Sebaj – mondta Peti – az a fontos, hogy tudom, kiket kell keresnem, utána majd meglátjuk mi lesz.

Így is lett, ettől kezdve ment minden, mint a gitár hangolás. Ja, az éppen nem, de nemsokára megoldódott, Peti nagy örömére.

Mégis csak igaza lett Petinek abban, amikor arra gondolt, hogy talán lesz, aki jobban tud, vagy többet tud a gitározásról, mint ő, mert volt ilyen és ennek nagyon örült. Lecserélte a drótokat igazira, mert az egyik barátja, egy cigányzenész kisegítette egy készlettel. Azt mondta, hogy régebben ő is próbálkozott, de maradt a hegedűnél, mert az szebben szól. Így a húrok megmaradtak. Ekkor eszébe jutott az ő hősie küzdelme a hegedűvel, amelyet kisgyermekként szeretett volna megtanulni. Vállalkozott is egy tanító bácsi arra, hogy taníttatja őt néhány dinnye ellenében, amit az édesapjától kívánt a fizetség fejében beszerezni.

De mit is érdekelte ez a mi Petinket! Őt csak a végcél érdekelte, mégpedig az, hogy híres hegedűművész vagy cigányprímás legyen. Nagy izgalommal készült a hegedűvel való első találkozásra. A találkozás létre jött, de az izgalom nem maradt meg, mert utána majdnem „kitört” a nyaka. Történt ugyanis, hogy a hegedű, amit a nyakához kellett szorítania, olyan nagy volt, hogy mindenáron ki akart esni a szorításból. Kézzele meg nem érthetett hozzá, pedig már volt, aki a „vonyítót” is használhatta. Ő nevezte így, mert ahogyan azok szóltak, az inkább vonyításra volt hasonlatos.

Sajnos a kettejük közötti affér oda vezetett, hogy félévnyi tanulás után úgy döntött az édesapja: nincs tovább tanulás. A dinnye is elfogyott, így nem volt mivel fizetni és ezáltal Peti nyaka is meggyógyulhatott.

Ahogy ezeket végig gondolta, elmosolyodott.

Most azonban másként lesz. Ha törik, ha szakad, most megmutatja, ő azért is híres lesz. Rögtön elővette a húrokat és befűzte a gitárba, majd addig húzogatta, míg meg nem feszültek. Természetesen, amikor közös tanulásra került sor, a gitár lehangelődését a rossz időre fogta, így minden további magyarázkodás nélkül ezt a problémát is megoldotta. Azt sohasem kérdezte meg Peti, hogy vajon a leendő zenésztárs honnan értett a hangoláshoz?

Egy kicsit szégyellte is az egész dolgot, de hamar túltette magát ezen a problémán és csak a tanulásra koncentrált.

Csodák csodájára Peti terve a tagok keresésében tökéletesre sikerült. A szájhagyomány útján terjedő zenekari tagkeresésre csak úgy özönlöttek a híres gitáros jelöltek, így könnyű volt kiválasztania a megfelelőket, sőt még plusz tagokat és dobosokat is találtak. Lehet, hogy nem hihető, de mégis igaz: az állombeli jövődölés messzemenőkéig teljesült. (Ugye elhiszitek?)

Nagy szó volt ez akkoriban, amikor talán három gitár volt az egész településen. Peti erre is tudott megoldást: sebaj, készítünk! De mihez képest!

- Majd kitaláljuk, döntöttük el és hozzá kezdtünk – mondta két ásítás között Péter bá'.

Volt egy fiú – ezermester – aki sip-sup egy WC ülőke fedeléből már ki is faragta a gitár „testét”. Most már csak a többi tartozékot kellett volna valahogy összehozni. Forrt a levegő, az izgalom a tetőfokára hágott, aztán hirtelen megoldódott minden, mint a mesében: megérkezett a felmentő sereg. Hogy-hogy nem, figyelj rájuk egy nagy cég kultúrosa (manapság: managere), aki helyet, felszerelést biztosított nekik. Így elkezdhettek gyakorolni.

Ettől a pillanattól kezdve nem volt megállás, nemsokára dübörgött a banda, hiszen a megtanult néhány akkorddal szinte minden angol számot el tudtak játszani, persze csak kamu szöveggel. Ezen kívül volt két gyönyörű kislány a zenekarral, akik kiválóan énekeltek, de sajnos hamar „elkeltek”. Csak úgy kapkodtak utánuk a kultúrosok, utaztak is eleget. Dúskáltak az örömben, a fényben és vacogtak a hidegben, amikor hazafelé jöttek, hiszen nyitott platójú teherautó volt akkoriban az egyetlen lehetséges szállítójármű.

De mégis jó volt, különösen hazafelé, mert addigra úgyis jól berúgtak. A kislányok meg szinte ragadtak rájuk, de sajnos velük ragadtak a mamák is, mert akkor még vigyázni kellett a kislány erkölcsére!

Oldalakat lehetne írni arról, hogy ezt miképpen lehetett játszani, és ezt Petiék ki is használták. Peti most már válogathatott a „szerelmes” kislányok közül, de mindig megnézte az anyukájukat is, mert eszébe jutott az a szólás-mondás, hogy „Nézd meg az anyját, vedd el a lányát.”

Persze ő még messze állt a nőüléstől, így hát a kislány szívek is sorra összetörték, mint neki egykoron. Az anyukák meg hiába ágáltak, hogy nézd meg kislányom: „Ez a Peti ezzel is meg azzal is!”

De hát a szerelmes szívnek nem lehet parancsolni. De ezt Peti is tudta a maga szerelmes időszakából.

Bizony, szép idők voltak ezek „ecsém” mondogatta Péter bá', mikor egy kis időre felébredt a szunyókálásból és ilyenkor megjegyezte, hogy ezt a jó szokását gyermekkorából megőrizte.

- Nem mondtam még ecsém és te sem kérdezted, hogy mit szóltak a rajongók ahhoz a szép hosszú névhez, amit megálmodtam; az igazság

az, hogy ebből nem lett semmi, hiszen már édesanyám is megmondta. Ezért úgy döntöttünk, hogy olyan nevet választunk, ami berobban, ami letarol, ami lehangol, ami nyomot hagy. És ez a név nem volt más, mint a „Ciklon”! Aztán később változtattunk nevet, mivel majd mindenki szemüveges volt „Dioptria” lett a zenekar neve, ami igazán ismert lett Sarkadon és környékén.

- Bizony fiam (ezt is szokta volt mondani) ilyen volt az élet fiatal koromban, úgy ötvenöt évvel ezelőtt.

- És az „első szerelem”, Péter Bá’, azzal mi lett?

- Azt fiacskám nem tudom és nem is akarom meg nem történni tekinteni, mert öt évente mindig találkozunk az érettségi találkozónkon és ez mindig megmarad, amíg élek. Csak azt sajnálom, hogy ennyi idő elteltével sem mertem bevallani. Azonban egyszer csak ő állt elém és csak annyit mondott, hogy „Az első pillanattól tudtam”,

Utószó:

Amennyiben valaki magára ismer az álombeli szó kavalkádból, az nem a véletlen műve. Valamennyien nagyszerű zenészek, barátok és emberek, de néhányan csak voltak.

Így végződött hát Péter bá’ (csak nekem) lebilincselő története, ami az akkori események után, az életben még nagyon sokáig folytatódott. Szerencsére!

Németh Árpád

Žagubica fölött a hegyekben...

- Akkor mit döntöttél? Mégis jössz velem? - kérdezett Margit.

- Igen, de remélem, nem leszek nagyon terhedre - válaszolta Árpád.

Többszöri kanyarodás után az autó egyenletesen zümmögni kezdett. Ez azt jelentette, hogy az Újvidék - Belgrád közötti autópályán voltak. Néha, erős autósiréna hangja törte meg az egyenletes motorzúgást. Árpád úgy vélte, hogy valamelyik hatalmas teherautó cirkáló vezetője ráunt Margit kényelmes vezetésére.

Margit tévé és filmrendező volt. A vajdasági televízió felkérte, hogy készítsen számukra dokumentumfilmet Radnóti Miklós utolsó napjairól. Emiatt, terepszemlére utazott Bórba, a Heidenau tábor helyszínére.

Ha Árpád otthon marad, Margitnak nővére segítségét kellett volna kérnie. Árpád több napot nem maradhatott egyedül. Margit tudta, hogy ha vele tart ezáltal megnehezíti a munkáját, de szeretete, ha mellette van. Lehet, hogy majd a helyszínen, beszélgetés közben valami ötlettel segíthet is neki. Margit gondolataiban már ott járt. Több írást is elolvasott az Erőltetett menetről.

Árpád is saját gondolataiba merült. Azon elmélkedett, hogy a sok rossz közül melyik a rosszabb. Az, hogy valaki elveszíti a látását életének derekán, vagy már úgy, vakon születik. Amikor barátaival vitatkozott, mindig a saját szemszögéből járta körül a témát.

Barátai vakon születtek, a képzelőerő szabadságával élik át a világot. Volt benne valami igazság. Árpád látóknak született. Látta Leonardo - Mona Lisáját, Botticelli - Vénusz születését, vagy Feszty - Magyarok bejövetelét. Azok, aki látás nélkül születtek, azoknak több szabadságuk van, gondolataikban, képzeletükben.

Útközben Árpád Margitot az ötleteiről, elképzeléseiről kérdezgette.

- Meg van az alapötleted? Tudod már azt, hogyan indítod a filmet?

- Némileg igen... - volt a rövid válasz -, de majd a helyszínen...A helyszín, a táj...majd az ott látott képek elindítják a képzeletvilágot. Ott megtalálom a kezdő képet...remélem.

Hirtelen nagyon erős kényszag áramlott be a kocsí fülkéjébe. Margit köhögni kezdett. Árpád pánikba esett, mert nem kapott elég levegőt. Minél mélyebbet lélegzett annál rosszabb volt.

- Menjünk innen.....menjünk...Hol vagyunk?

- Bórban - válaszolta Margit erős köhögés közepette. - Innen nem mehetünk, ide jöttünk.

Később a szállodában, megmagyarázták a jelenséget:

- Csak ilyenkor, amikor leszáll a köd, akkor fojtó a levegő, ha a nagy olvasztó működik a rézbánya mellett, akkor ilyen kéngázos a levegő. Holnapra már elmúlik.

Másnap, elindultak Žagubica felé. Margit megtudta a szállodában, hogy körülbelül fél úton, Žagubica és Bór között van egy kocsmá a Mosity család tanyája. A kocsmával szemben volt a Heidenau láger.

A kocsí erőlködött. Árpád figyelte, hogy Margit többször sebességet váltott. Érezte, hogy felfelé haladnak.

- Egy útjelző mellett mentünk el: a Fekete Csúcs 1043 méter magas. Nagyon meredek az út - szolt Margit.

- Hallottam és éreztem. De, most hol járunk?

- Azelőtt olvastad Radnóti Avala noteszét, akkor tudod: "Žagubica fölött a hegyekben..." Ott járunk...

Annak ellenére, hogy július vége volt, hideg, párás ózondús levegő nyomult be a kocsiba. Mindketten hangosan, nyitott szájjal nyelték az egészséges levegőt. Így, tisztították a tüdejüket, a tegnapi kénszagtól.

Margit lefékezett. A kerekek még sokáig csúsztak a kavicsos talajon.

- Megérkeztünk - szólt . - Itt a kocsmá. Én kiszállok.

- Én is kiszállok - válaszolta Árpád - elzsibbadtak a lábaim.

- Van a kocsmá előtt egy fapad. Ott leülhetsz. Én addig bemegyek, megkeresem a tulajt.

Árpád cipője alatt ropogtak a kavicsok. Néha, cipője belesüllyedt a kavicsok közé. Úgy érezte, hogy nedves, csúszós kövecskékből van az út.

- Nyújtsd előre a kezéd. Előttem, a kocsmá fala van. Tőle, kicsit jobbra van a pad. Maradj itt, míg vissza nem jövök.

Árpád lassan leült. Mindkét kezével, közvetlen a combjai mellett, a pad külső szélébe kapaszkodva ült.

Először ajtónyikorgást hallott, majd arca melegedni kezdett. Érezte a nap sugarait. Később kisebb szellőkések lehűtötték. A zizzenő, átsuhanó szellő birkaszagot hozott magával. Úgy tűnt, valahol messze, birkanyáj legelhet. Türelmesen várt. Versfoszlányok jutottak eszébe.

*A mélyben néma, hallgató világok,
Üvölt a csönd fülemben s felkiáltok,*

Valami nedves, csiszolóvászonszerűség érintette meg újait. Rémülten melléhez rántotta mindkét kezét.

Kígyó - futott át az agyán. Tehetetlenül várta mi fog történni. Már, már segítségért akart kiáltani, amikor egy szelíd vakkantás ért a füléig. Majd, a nyüszítés mellett bégetés hangját is hozta a szél.

Újra ajtónyikorgást hallott.

- Jó helyen járunk - szólalt meg Margit. - Megtaláltam a tulajdonost. A láger velünk szemben, előttünk van. A táj..

- Ne mondj semmit a tájról. Úgy se olyan, mint amilyen ötven évvel ezelőtt volt - szakította félbe. - Csak vezess a láger területére.

A kavicsos parkolóhelyen most már többhangú lépteket hallott. Árpád tudta, hogy a tulajdonos, a Mosity is velük van. A kavicsok csikorgása megszűnt. Aszfaltos útra értek. Később valami akadozni kezdett a cipőjébe. Bizonytalanná váltak a léptei.

- Fű - röviden szólt Margit.

Megálltak.

- Itt vagyunk a láger területén. Csak egy hatalmas cseresznyefa és egy betonlap maradt meg abból az időből. Melyikhez szeretnél menni?

- Előbb a fához - válaszolta Árpád.

Balra indultak. Huszonhárom lépést tettek meg. Árpád akaratlanul, már szokásból, számolta a lépteket.

- Előttem, áll a cseresznyefa. Nyújtsd ki a kezed. Ha akarsz, maradj itt egy ideig. Én Mosity úrral körüljárom a volt lágert.

- Rendben van. Menjetek.

Árpád ujjai alatt a vastag kéreg halmocskái domborodtak. Lassú mozdulattal, két kezével átkarolta a fa törzsét. Bárhogy nyújtogatta őket, ujjai nem értek össze. Ha ilyen vastag a törzs, mekkorák lehetnek gyökerei? - gondolta magában.

A gyökérben erő surran,

Esőt iszik, földdel él

Árpád előtt, mindig minden teljesen fekete volt. A vérrög elsorvasztotta a látóidegeit. De ha megerőltette képzeletét, gondolataiban, különös módon, a szagok, hangok és a tapintás, kivetíthetett bármilyen szellemi képet.

Bal kezével a széles törzset tapogatta. Úgy járta körül lassan, óvatosan. Félt, hogy be ne akadjon a lehetséges kiálló gyökerekbe. Megállt. Képzeletében előtte, a földön a vékony fatörzshöz támaszkodva, egy sovány, sötétszürke, kopott ruhában öltözött fiatalember ült egyedül. Kezében ceruza az ölében egy kis noteszt tartott. Tekintette a távolba, a fából épített barakkok irányába meredt. És épp onnan, a szürke ködből, lassan feléjük közeledett egy fehér kosztümbbe öltözött asszony. Fanni.

Mikor láthatlak újra, nem tudom már,

Ki biztos voltál, súlyos, mint a zsoldár,

S szép, mint a fény és oly szép, mint az árnyék...

A szél az arcába vágott. A szürke képek szétfoszlottak. Újra csak a sötétség.

- Megjöttünk - szólt Margit - Jól vagy?

- Jól, csak most vezess a barakkok helyére.

A fa körüli séta miatt elvesztette tájékozódását. Tenyerét, Margit puha, selymes meleg keze fogta meg. Vezetni kezdte.

- Ez itt a kibetonozott rész, itt voltak a barakkok. Ha fáradt vagy leülhetsz a beton lapra. Melegen süt a nap.

- Érzem. Leülök... Ti mehettek.

Hátratett karjaira támaszkodott. Arcával kereste a nap irányát. A szél alábbhagyott. Jól érezte magát.

Margitot látta. Első találkozásukat, első sétájukat, első csókjukat. Szebbnél szebb emlékek jöttek elő. Hallotta, mert a szél messziről elhozta hangját, látta lengő szoknyáját. Érezte, hogy itt van valahol mellette és tudta, hogy ez így is marad. Még sok szép dolog fog megtörténni vele.

Talán a helyszín, vagy Miklós versei kedveséhez ébresztették föl benne ezeket a gondolatokat. Amit a sors elvett, az egyik oldalon, bőven megduplázza a másikon. Új érzelmeket, új szeretetet kapott.

Ezért volt számára érdemes tovább élni.

Paplanos Péter

Az élet és a hülyeség teremő ereje

Biztos volt már nektek is olyan érzésetek, hogy ilyen dolgok csak velem történhetnek és ekkora marhaságra csak én vagyok képes. Ahhoz hogy ez a Benny Hill show létre tudjon jönni nem csak vaknak, hanem Paplanos Péternek kell lenni.

Olyan - helyzetemből fakadóan - kellemesen csalódós, abszurd poént hozott az élet, ami egy életre mély nyomot hagyott bennem.

Szeretném megjegyezni, hogy ez tényleg megtörtént bármilyen hihetetlen, valamint bizonyíték a jó szándék létezésére.

Aki ismer, tudja rólam, hogy néha nagyon filmbe illő helyzetekbe kerülök. Amikor a hülyeségem határtalan ereje egy pillanatban összpontosul és megsemmisítő csapást mér rám.

A történet a következő.

Legutóbbi videóm felvételére siettem egy barátomhoz, aki nagyon sokat szokott segíteni nekem, és édesanyámat kértem meg, hogy vigyen el.

A hiba ott került a mátrixba, hogy elvitettem magam a megadott címre, csak az utca nevét eltévesztettem.

A jelenet a következő.

Ülök az autóban és hívom a barátomat, hogy a kapuban állok, de még a telefon kicsörgése előtt nyílt a kapu. Gondoltam remek, már pattantam is ki az autóból kezemben a szatyor sörrel és a gitárral. A kapuban egy számomra ismeretlen hangú ember barátságosan jókedvűen rám köszön.

Gondoltam, hogy esetleg megfázott vagy, mert régen találkoztunk, azért nem ismerem fel a hangját.

Nagy lendülettel adtam egy pacsit egy másikkal meg már nyomtam kézbe a szatyor sört, amit elvett tőlem széles őszinte mosollyal. Persze bolond lett volna nem elvenni.

Egy röpké örömködést követően közlöm vele, hogy én jöttem és itt vagyok muzsikálni, valamint véletlen otthon hagytam a fehér botomat és hagy rakhassam egy ujjamat a hátára és vezessen be.

A válasz persze: emberünk készséggel megfordul és egy szó nélkül bevezet a házba, miután anyámtól könnyes búcsút vettünk. Ahogy haladunk az udvaron befelé, megkérdezem tőle hogy:

- Mi a helyzet az asszonnyal, dolgozik németben?

A kérdést azért tettem fel, mert a barátomnál, akinél hiszem, hogy vagyok, ez a helyzet: az asszony külföldön dolgozik.

Emberünk a feltett kérdésre a következő választ adta: „Persze, kint van”.

Gondoltam remek ez is smakkol.

Közben elkezd csörögni a telefonom, hív a barátom, akinél lennem kellene, de nem veszem fel, hiszen mindjárt bent vagyok a házban.

Beérünk az ajtón és el kezdek a nappali közepén óbégatni, hogy:

- Ne hívogass, mert itt vagyok!

Jó szándékú emberünk kimerevedve kérdezi tőlem, hogy kinek kiabálok, mire én: „szerinted kinek, hát a fiadnak”.

Őszinte értetlenséget érezve a hangjában mondja nekem, hogy neki nincsen olyanja.

Ekkor jött a felismerés, lehet, hogy nem ott vagyok, ahol lennem kellene és talán célra vezető lenne, ha a zsebemben csörgő telefont a felvilágosodás reményében felvenném.

Az addigra hatalmas kérdőjellé hízott fejemmel lesápadt sikoly álarc arckifejezéssel felveszem a telefont, amiben kérdezi a barátom, hogy hol vagyok?!

Mondom neki, hogy remélem a nappalitokban, mire röhögve jött a válasz: „az nem lehet, mert én kint állok az utcán és téged várlak”.

Ekkor csapott agyon véglegesen a hülyeségem ereje és ébredtem rá, hogy nem jó helyen vagyok, de nagyon nem.

Bár nem látok, de azt éreztem, hogy úgy nézünk egymásra, mint növény- evő állat a húsevő növényre.

Kérdezem a nevét, de a kapott választól csak még kínosabban éreztem magam. Nagyon nem azzal az emberrel álltam szemtől szembe, akire én számítottam.

Gyöngyöző homlokkal közlöm, hogy én nagyon nem ide akartam jönni és ne haragudjon rám ezért a lehetetlen szituációért.

Felhívtam édesanyámat, hogy legyen szíves, jöjjön vissza értem, mert ez nem az a hely, ahová én akartam menni és megkérem emberünket, ahogy bekísért úgy vezessen is ki.

Ahogy haladunk az udvaron a kapu felé, közli velem, hogy ő engem ismer még általános iskolából, mert egy évvel alattam járt. A zenéimmel és a látássérülésemmel is tisztában van.

Ezzel még nincsen vége a kínos meglepetések sorozatának.

Nem hittem volna, hogy ennél még lehet szerencsétlenebb a szitu, de lehet. Miközben vezet ki, közli velem, hogy azt hitte, meglepetés születésnap buli lesz és én vagyok a zenész, mivel neki ma van a születésnapja.

Megtorpantom az udvaron, akkor már sejt szinten megsemmisülve Pierre Richard üzemmódban kérdezem, hogy: „tényleg” !?

Persze, ma van a napja, mire én a legvégső kétségbeesésemben beletúrtam a sörös szatyorba és akkor már remegő kézzel nyújtom át a doboz sört, miközben nagyon sok boldog születésnapot kívántam neki.

A kapuban állunk, Édesanyám megérkezett olyan nevetéssel, amit csak a denevérek hallhattak és sűrű bocsánat kérések közepette beszálok az autóba.

Olyant éreztem, mint addig, mint soha.

Egyrészt kettészakadtam a röhögéstől, másrészt azért sajnáltam, hogy csalódást kellett okoznom, hogy elmarad a buli.

Így utólag belegondolva, azért egy boldog születésnapos zenét elnótázhattam volna neki, de most megfogadom, hogy jóváteszem ezt, jövőre meglátogatom és kárpótolni fogom.

A sok kavargó érzés mellé bevillant egy nagyon kellemes gondolat.

Rájöttem így visszagondolva, hogy ez a jó ember egyszer sem kérdezte meg azt, hogy mit akarok, mit keresek itt. Teljesen természetes volt neki hogy én jöttem, és a látássérültségemet is gond nélkül kezelte.

Első szóra tette, amit tennie kellett, mintha már ezerszer csináltuk volna.

Készséggel kísérgetett és vendégül látott.

Ekkor jöttem rá, hogy igazából milyen rendes volt velem, pedig nem találkoztunk már több mint húsz éve.

Olyan jól eső érzés volt ez, amit soha nem felejték el.

Ez az iromány egyben köszönetnyilvánítás, illetve tanúbizonyság a feltétlen jó szándéokra és a magyar vendégszeretetre.

Remélem sikerült úgy leírnom kis történetemet, hogy az átjöjjön és sikerült vele mosolyt csalni az arcotokra.

Békével és szeretettel.

Pintérné Nagy Erzsébet

A bébiszitter rémálma

Többször elgondolkoztam már azon a furcsaságon, hogy vajon mi lehet az oka annak, ha valami vidám történetet próbálok visszaidézni, az mindig állatokkal kapcsolatos. Talán mert igazak?

Egyik alkalommal kedves barátnőm hívott fel azzal a kéréssel, hogy vigyáznék-e két éves kislányukra, Vikire, mert kaptak két ajándék jegyet a színházba. Gondolkodás nélkül igent mondtam, hiszen nemcsak őket,

de gyermeküket is régóta ismerem. Sokat voltam náluk a nehéz időkben, ugyanis a 90 dkg-al született kislányuk miatt tele voltak aggodalommal és mikor végre hazavihették Viktóriát (győztek!), több odafigyelésre volt szüksége a picinek és jóval több énidőre az édesanyának a pihenésre.

Így aztán a legfontosabb dolgaimmel felszerelve (szemüveg, meséskönyv, diafilm stb.) érkeztem meg hozzájuk. Meglepődtem, mikor ajtónyitáskor hangos ugatással egy kis bozontos kutya ugrott elém.

- Ő Bendegúz - mondta Barátnőm. - Ne aggódj, semmi gondod nem lesz vele, elvan magának az előszobában, míg haza nem érünk.

A meséken elálmosodott kis Viktóriát annak rendje-módja szerint lefektettem, én pedig halkan tévéztem. Bendegúznak hangját sem hallottam, csendben elmoszkált az előszobában.

Mikor a szülők hazaértek, néztünk egymásra és nem tudtuk, hogy sírjunk vagy nevéssünk azon, ami az előszobában fogadott bennünket.

Bendegúz középen ült, s mint aki jól végezte dolgát, csak a szőrcsomó alól kivillanó nagy bogárfekete szemével pislogott nagyokat: az előszoba minden egyes tapétája körben, ameddig csak elérte, felgöndörítve várt jobb sorsára...

Nem éreztem magam bűnösnek, hiszen rám csak a kislányukat bízták. Gyorsan öltözködni kezdtem, de a cipőmet csak szerettem volna felhúzni, a fűzője kis darabokban szanaszéjjel, a zárt félcipőből pedig nyitott szandált varázsolt Bendegúz.

Hát volt tanulsága és ára ennek a gyermekfelügyeletnek.

Pintérné Nagy Erzsébet

Kecske, a fűnyíró

Egy hajdúsági kis faluban születtem, ahol az utcák mindkét oldalát eperfák övezték. Talán ennek köszönhetően sok háznál selyemhernyó tenyésztéssel foglalkoztak, mivel az eperfák levele a fő táplálékuk. Ha érett a sok, édes eper, kiengedték az utcára a libákat, melyek egymást lökdösve kapkodták fel a járdára hullott mennyei eleséget. Párszáz lakosú kis falum illetően bemutatása után jöjjön a sok élményből néhány.

Sok éve már, hogy édesanyám egyedül élt a szülői házban. Lányommal szinte minden hétvégén meglátogattuk, de soha nem szorult segítségre. Sőt! Mindig terített asztal várt bennünket. A három részre osztott nagy udvar: konyhakert, baromfiudvar és a virágos-füves, szemet gyönyörködtető ház előtti rész. Úgy láttuk ez utóbbi adja neki a legnagyobb kihívást. A gyorsan növvő zöld pázsitban térdre ereszkedve, sarlóval vágta rövidebbre a fűvet.

Ezt látva "nagyszerű" ötletünk támadt: Anyák napja közeledtén azt találtuk ki, hogy egy "bio-fűnyírót" veszünk ajándékba, melyre némi keresgélés után az apróhirdetésben rá is találtunk: egy fiatal kislány kecske személyében. Nem gondolkodtunk sokáig, megvettük és a lányom kocsijának hátsó ülésére fektettük az erősen tiltakozó, hófehér Gizit (mert ez volt a becsületes neve).

Mikor megérkeztünk a mamához - illő virágcsokros köszöntés után - kézen fogtuk, hogy jöjjön csak, a kocsiban várja a meglepetés! Hát Ő szegény valóban meglepődött és nem mondhatnám, hogy túlzott örömet láttunk az arcán... Itt akarjátok hagyni?! - kérdezte kétségbeesve.

Hát a bérházba csak nem vihetjük, meg aztán úgy gondoltuk, hogy Gizi szorgalmas fűnyíró lesz a kertben, csak mindig a pányvát kell odébb rakni. Mi kedveskedni akartunk, s nem értettük miért ütközik részéről ilyen nagy ellenállásba az ötletünk.

- Hát akkor figyeljete, elmesélem nektek, hogy sok évvel ezelőtt a papával volt egy kecskénk. Úgy higgyétek el, hogy az mindent megevett! Egyszer a Papa cigisdobozát csente el és rágtá össze, eltüntetve a legkisebb maradékot is, másszor a ház elé a kerti kis asztalra tettem ki a tökfőzeléket hűlni, de mire ebédeltünk volna, üres volt a lábas!

Tudjátok, hogy én varrásból pótoltam ki szerény jövedelmünket és a városból hozattam mérőszalagot, ami féltett kincsem volt. A papa egyik alkalommal elkérte tőlem, mert fa deszkákból nyúlketreceket fabrikált éppen. Dolga végeztével, este lesütött szemmel hozza nekem a féltett mérőszalagomat, szólni nem mert, csak egy 20 cm-es darabot nyújtott át a másfél méterből. Felháborodásomra elmondta, hogy míg fűrészelt, addig a nadrágja hátsó zsebébe dugta és nem vette észre, hogy a kecske kilopta és mire szüksége lett volna rá, hát ennyi csüngött ki a szájából...

Mi kuncogva hallgattuk a kecskés történeteket, végül a Mama is megengyhült.

"Egy próbát megér"- beleegyezéssel kiemeltük a kocsiból Gizit és nem okozott csalódást, csínytevéseivel túltett a régi kecske falánkságán is....

Pintérné Nagy Erzsébet

Mese a kislányról, aki értett az állatok nyelvén

Egy kis alföldi faluban lakunk, szerény, hófehérre meszelt családi házban virágokkal és konyhakerti növényekkel körülvéve. Férjem, én, a csodálatos 8 éves kislányunk Sziszi, valamint 3 éves cicánk Panda, aki természetesen családtagnak számít. Neve már születésekor ráragadt hófehér és világosszürke bundája miatt, szinte összetéveszthető egy igazi Panda macival. Nappal a számára kialakított fekhelyén (a kemence

melletti kis patkán) heverészik simogatásra, játszásra és persze a kedvenc cica ennivalókra várva. Ahogy esteledni kezd, odaáll a kijárat ajtóhoz, és addig nyávog, míg valaki ki nem engedi. Sziszi szinte felháborodva szólt ránk: Hát nem halljátok? Azt mondja, szeretnék kimenni! (Ekkor még nem tűnt fel nekünk, hogy Sziszi komolyan beszél.) Panda igazi éjszakai "ragadozó". Ezt onnan sejtjük, hogy reggel - nekünk kedveskedve - az ajtó elé rakja az éjszakai "zsákmányt".

Tavaszi vége felé járt - még ránk is ijesztett viselkedésével - egyre jobban hanyagolta a játszást, rövidebbre fogta az éjszakai kalandokat, mozgása lomhább lett. Sziszi úgy gondolta utánajár a dolognak. Pont elkészült a házfeladattal, mikor Panda az ajtó előtt várta, hogy kimehessen. Óvatosan követte Pandát, aki furcsa mód a nyuszik ólja felé vette az irányt. Sziszi meglepődve tapasztalta, hogy Panda és a nyuszik milyen vidáman üdvözlik egymást. Megjött az új lakótársunk! - dugta ki az orrát a dróthálón a legidősebb. Tíz darab ketrec volt az ólban, szép sorban, egy azonban üresen állt, mióta Húsvétkor eladtuk belőle az ott lakó nyuszipárt. A ketrecet szépen rendbe hoztuk, lemostuk és friss széna almot raktunk bele. Hát ezt vette birtokba Panda, titokban még néhány plüss játékát is ide hozta ki a házból. Minden ketrechez odament, minden nyuszi mamához és papához volt kedves szava, főleg a nyuszi gyerekeket simogatta végig, körmöcskéit behúzza, nehogy megsértse valamelyiküket. Majd bement az üres ketrecbe és rendezgetni kezdte, hogy minél kényelmesebb legyen, még a tavasszal oly jellemzően lehulló szőrösömöt is a széna közé rakosgatta.

Kislányunk gyors léptekkel szaladt be hozzánk, a házba, és már messziről kiabálta: képzeljétek Panda kiköltözött a nyuszikhoz, azok befogadták magukhoz, és nagyon szeretik! Egymásra néztünk és kicsit furcsállottuk a dolgot, de Sziszi olyan hitelességgel mesélte a történeteket, hogy muszáj volt hinni neki. Mi persze rögtön sejtettük, hogy mi lehet az oka a fészekkészítésnek. Ettől a naptól kezdve Sziszi gondoskodott arról, hogy Pandának legyen a kinti tálkájában friss enni és innivaló.

Egyik reggel hiába vártuk, hogy hazatérjen az éjszakai kirándulásáról, kezdtünk aggódni. Kislányunk felajánlotta, majd ő majd megnézi nincs-e a nyuszi ólban. Elég nagy volt az ólban a hangzavar, minden nyuszi elsőként szeretne volna elmondani a nagy hírt Sziszinek, ahol Panda két kis szörgombócot ölelt magához. Büszkén mutatta meg a kis csíkos Tigrist és tesóját, Kormost. Kislányunk elmesélte miket hallott a nyuszióltól és Panda hogyan becézgette Tigrist és Kormost. Nem akartuk megbántani azzal, hogy az emberek nem érthetik az állatok nyelvét, de ő szentül hitte, hogy ezt hallotta az ólban. És ezt később be is bizonyította. Egyik reggel, mikor a nyuszik etetésével voltam elfoglalva, keserves kiscica sírást hallottam a sarki ketrecből, Panda pedig idegesen járkált

föl-le. Próbáltam a kiscicáit közelebb tenni hozzá, de elutasító volt. Arra gondoltam, ha az én kislányom ért az állatok nyelvén, akkor csak ő segíthet. Sziszi hozta a kisszékét és odaült Pandáék ketrece elé. Próbálta nyugtatgatni Pandát, mire az sírva mondta el neki, hogy elfogyott a tejecskéje és most mi lesz a kicsinyeivel?! Két hetesek voltak ekkor és más ennivaló szóba sem jöhetett. Cicahordozóba raktuk a családot, és a közeli város állatkórházába vittük őket.

Sziszi rögtön közölte a doktor bácsival, hogy ő tudja mi a baj. Igen, ilyen elő szokott fordulni - mondta és cseppet sem lepődött meg azon, hogy Sziszi megértette Panda cica panaszát. A cica anyuka kapott gyógyszert, a kicsiknek pedig addig is picike cumisüvegből adagolták a tápszert. Pár nap múlva boldogan vittük őket haza.

Sziszi azóta felnőtt és természetesen állatorvos lett belőle, de féltve őrzi titkát minden hozzáforduló gazdi előtt, ezért gondolj arra, ha az állatkádat orvoshoz kell vinned, biztosan Sziszit találod a rendelőben...

Szalai Réka

Az Idő bulija

Az Időnek is van születésnapja. Ez a nap, Újév napján van. Minden évben annyi éves lesz az öreg Idő, amennyit a naptárban írunk. Az idén például 2023 éves lett az Idő.

Ezen a napon mindig eljön hozzá a 12 gyermeke és még ajándékot is hoznak neki. Január jeget, Február fagyit, Március rügyező ágat, Április virágokat, Május epret, Június búzát, Július barackot, Augusztus almát, Szeptember szőlőt, Október szilvát, November színes faleveleket,

December pedig havat és fenyőfát hoz neki.

A buli abból áll, hogy végignézik, hogy ki mit is csinált az előző évben. Ezt követi a nagy családi tánc. És mivel az Idő már nagyon öreg, ezért a bulinak itt a vége.

Az öreg Idő megáldja és újukra bocsájtja a gyermekeit, visszavárja őket a következő évben is.

Aki nem hiszi, járjon utána!

Szalai Réka

Utazás az évszakokkal

Egyszer egy szép nap reggelén, egy hatalmas tisztáson összegyűlt a Föld összes állatódodása és -iskolása. Volt köztük: antilop, bagoly, bálna, bárány, béka, bivaly, aligátor, boci, bogarak, borz, bölény, cica, cickány, cinke, csacsi, csiga, delfin, denevér, egér, elefánt, fácán, fecske, fóka, gazella, gepárd, gorilla, gólya, gyík, gyurgyalag, harkály, hattyú, hiúz, hód, hörcsög, jaguár, jegesmedve, jégmadár, kacsa, kajmán, kakukk, kecske, kenguru, koala, krokodil, kutyus, láma, liba, ló,

maci, majom, malac, mókus, nyuszi, oroszlán, orrszarvú, őzike, panda, pelikán, pingvin, pocok, rénszarvas, rozmár, róka, sárkány, sirály, süni, szarvas, szurikáta, tapír, tatu, teknős, teve, ürge, vakond, vidra, víziló, vombat, zebra, zerge, zsiráf.

Azért jöttek össze, hogy valamit közösen csináljanak, de még nem tudták, hogy mit, amikor megjelent előttük négy furcsa valaki. Az első úgy nézett ki, mint egy tündér, de a ruhája virágokból állt. A második egy lovon ülő hercegnek nézett ki, de a fején a Nap volt korona helyett, a ruhája gyümölcsökből volt, s a haja pedig érett búza színű volt. A harmadik lény egy száraz falevelekből készült ruhát viselő anyóka volt. A negyedik pedig egy hosszú, fehér szakállú, hópelyhekbe öltözött öregember volt.

Először a tündér lépett oda az ámuló állatokhoz, és így szólt:

- Gyertek velem! Én tudok egy jó programot nektek. Elviszlek titeket az én országomba. Ugyanis én vagyok a Tavasztündér.

Azzal már ölébe is vette az összes állatot, és már vitte is őket. És amikor újra letette őket, egy olyan helyen voltak, amilyent még sohasem láttak. Egy olyan világba érkeztek, ahol az emberek helyett virágok járkáltak és játszottak, dolgoztak és éltek, mint nálunk az emberek. És amikor meglátták a tündért, rögtön táncolni kezdtek. A Táncosok árvácskák, boglárkák, gólyahírek, gyöngyvirágok, hajnalkák, hóvirágok, ibolyák, jácintok, kamillák, liliomok, margaréták, napraforgók, nárciszok, pipacsok, pitypangok, rózsák, szarkalábak, szegfűk, tulipánok, és violák voltak. Később még a közéjük érkezett állatokat is felkérték egy táncra. A táncok után az egyik virág, végig vezette őket a virágok világában. És megmutatta nekik, amiket csinálnak. Láttak fűből készült házakat, ágakból készült hidakat és még sok más érdekeset is. Például egy múzeumot, ahol a virágok által készített szobrokat és festményeket láthattak. És persze út közben beszélgethettek is a virágokkal. És mire visszaértek Tavasztündérhez, addigra az egyik virág lefestette mindegyiküknek az ő világukat, hogy legyen mit haza vigyenek magukkal emlékné. S amikor mindenki megkapta az ajándékát, Tavasztündér visszavitte őket a nagy tisztásra.

Következőnek az ifjú herceg lépett elő, és így szólt:

- Most én viszlek el benneteket az én birodalmamba! Az én nevem Nyár Herceg.

Azzal fölültette maga elé a lovára az állatokat és már ott se voltak. Egy szempillantás alatt már ott is voltak a Nyár birodalmában. No, de ez is egy érdekes birodalom volt. Itt manók laktak, és gyümölcsökből építették a házaikat. Ez a birodalom több országból állt. Volt ott Alma ország, Banán ország, Barack ország, Citrom ország, Cseresznye ország, Dinnye ország, Eper ország, Füge ország, Kivi ország, Körte ország, Mandarin ország, Málna ország, Meggy ország, Narancs ország, Ribizli

ország, Szeder ország, Szilva ország és persze Szőlő ország. A mi állataink végig is látogatták az összes országot és mindegyikben a manók megkínálták őket, avval a gyümölcssel, amelyik országban éppen jártak. Egész úton Nyár Herceg vezette őket. És, hogy szavamat ne felejtsem, mindegyik országban vízicsúszdázhattak és pancsolhattak az állatkák. Útjuk végén az egyik manótól kaptak egy-egy képet a birodalomról ajándékba. Amit maga a manó festett. Az után Nyár Herceg is visszavitte őket a tisztásra.

Ahol következőnek a falevelekbe öltözött anyóka lépett elő, és így szólt:

- Gyertek csak gyerekek! Most én viszlek el benneteket, az én birodalmamba. Én vagyok az Ősz Anyó. Azzal szoknyája ráncaiba ültette az állatokat, és már ott sem voltak. Na! Az anyóka is érdekes helyre vitte őket. Ugyanis ebben a birodalomban minden szép, színes lehullott levelekből készült. És ebben a birodalomban többféle lények is laktak. Laktak itt törpék, dióemberkék, gesztenyeemberkék, makkemberkék, mandulaemberkék, és persze mogyoróemberkék is. Ezt a birodalmat is végigjárták és ezen az útjukon a makk király vezette őket, aki mindenkinek megengedte, hogy az avar kupacokban meghempergőzzenek. Az egyik kupac tetején még terített asztal is várta őket. A finomságok a következők voltak: volt diótorta, sült gesztenye, gesztenyepüré, sósmandula, és mogyoróscsók. Na, ezekből aztán jól is laktak az állatok és tudták folytatni az útjukat, egészen a birodalom nagy festőjéig. Aki le is festette nekik a tájat és, ahogy ők benne hemperegnek. Mindenki kapott is egy-egy ilyen képet. Végül Ősz Anyó is visszavitte őket a tisztásra.

Majd végül a fehér szakállú és hópihékből öltözött apó lépett elő és így szólt.

- Most pedig én viszlek el benneteket! Én vagyok a Tél Apó. Ő a szakállába bugyolálta be az állatokat és már el is tűntek. És amikor megérkeztek az ő birodalmába, mindenhol csak fehérséget láttak. Mert itt mindent hó borított. És hóemberek hívták játszani az állatgyerekeket. Mert itt csak hóemberek laktak. Először együtt táncoltak, de úgy, hogy a lábuk alatt csak úgy porzott a hó. Később korcsolyáztak, síeltek, szánkóztak, na és persze hógolyóztak. Mind közben körbe is járták az egész birodalmat.

Ezután minden állat megépítette magát hóból. Amiket Tél Apó megérintett és mind életre keltek, akárcsak a hóemberek. És ezt ők adták ajándékba a hóemberek jószágáért. De a hóemberek is készítettek nekik egy képet a tájról, amin ők is rajta voltak. Hol korcsolyával, hol sílécikkel, hol pedig szánkóval láthatták magukat a képen. Majd Tél Apó is visszavitte az állatkákat a nagy tisztásra.

Ott mindenki megköszönte a négy évszaknak a kalandokat és megígérték, hogy sohasem fogják őket elfelejteni. És mikor ők négyen

eltűntek, az állatkák is összeszedték az emlékébe kapott képeiket, és
mindenki ment haza a szüleihez.
Aki nem hiszi, járjon utána!

Szalai Réka

Zsiga elviszi új barátait a palotájába

Képzeljétek el, hogy egy évvel a megmenekülésük után Zsiga

elhatározta, hogy elviszi új barátait a palotájába. Azonnal csináltatott is mindenkinek hétmérföldes csizmákat, hogy gyorsabban haladjanak. És ahogy ezek elkészültek, már indultak is.

Egy nap alatt értek el az Üveghegyig és könnyen föl is másztak rá, mert már nem volt csúszós és sima, hanem tele volt növényekkel. Útközben elmesélte nekik, hogy milyen is volt a hegy régen és, hogy mitől lettolyant, amilyennek most látják. Amikor leértek a hegyről, tovább is mentek és útjuk során látták a Selyem rétet, az Óperenciás tengert, az anyóka házát, az Arany erdőt, ahol a fák ágain a levelek éppen aranszínűek voltak. Ezért mindenki azt hitte, hogy ezért hívják Arany erdőnek. De amikor Zsiga mindent elmesélt nekik úgy, ahogy történt, ők mindent megértettek.

A húsvéti nyuszi fészkenél most is lepihentek, és kaptak is egy-egy csokitojást, de ezekben most nem volt kulcs. Egy éjszakát ott aludtak a fészek mellett, és csak reggel indultak tovább.

Második nap elmentek és meglátogatták a hóembereket, akikből már egy egész nép volt. Utána átkeltek a patakon, ami régen a veszélyes folyó volt és Zsiga erről is mesélt, mint minden másról is. Eztán haladtak át az Ezüst erdőn, ahol újabb mesét hallgathattak meg az utasok. Utána a mocsár következett, ahol már csak egy füves rét volt. A többiek itt is meghallgatták Zsiga történetét és csak utána mentek tovább. Ahogy tovább mentek találkoztak a háza előtt üldögélő törpével, aki ismerősként köszöntötte Zsigát és mindenkit megvendégelt. Ők ott is maradtak éjszakára is.

A következő nap áthaladtak a valaha törpefásnak nevezett erdőn és a zsiráf fiú megint mesélt a többieknek. Aztán az álmos réten mentek át és egy újabb történetet hallottak Zsigától. Következőnek a hétfejű sárkány emlékhelyére érkeztek, utána a tizennégy fejű sárkánnyal való találkozást idézte fel a vezető, amikor az emlékhelyére értek. Utána a labirintus helyére értek, ahol Zsiga azt mesélte el barátainak, hogy hogyan jutottak át rajta és, hogy visszafele hogyan semmisítették meg az egészet. Aztán tovább menve megtalálták a huszonegy fejű sárkány emlékhelyét is, ahol megint megálltak a történet meghallgatására. Utána nem sokkal elértek a sárkányok találkozó helyére. És utána pedig a sárkányok várához, ahol mindenki találkozhatott a már említett sárkányokkal, akik szeretettel látták őket vendégül. De a következő nap már menniük kellett. És eljutottak oda, ahol régen a torony volt. És a nap végén elértek a Zsiga palotájához.

De mi előtt bementek volna, megfürödtek és ittak egy nagyot az Élet vizéből. Egy hétig maradtak a palotában. És, amikor haza szerettek volna menni, Zsiga megdörzsölte a tollat, amit még a ruktól kapott és a jószágos madár már ott is volt, hogy haza szállítson mindenkit. Mindenki örült, hogy nem gyalog kellett megtenniük a hosszú utat visszafelé.

És amikor haza ért mindenki, még évek múlva is ezt az utat mesélte.
Én is tőlük hallottam ezt a mesét.
És még ma is élnek, mert meg nem haltak

Szepsy Eleonóra

Heten voltak

1. Bevezetés:

Egy társaságban mesélt valaki egy régi történetet.
Vinkler László, szegedi festő- és grafikus művész,
aki szintén ott volt, nyomban egy tusrajzot készített
a hallottakról. Ez megjelent a Szegedi Szépírás c.
lapban, mire én ezt versbe foglaltam.

2. Előzmény: A történet

Kósza beszéd, falu nyelve
jobbra-balra azt mesélte,
volt egy legény, falubeli,
derék termet, olyan „deli”.
Gyakran azzal dicsekedett,
hogymár ilyet, s olyat is tett.
Nem találni máshol párját!
S emlegette nagy 'szerszámát'.
Ezt is mondta: „Bunkós ága
van akkora, ha rászállna,
hét veréb, rajta elférne!” -
mesélte nagy büszkélkedve.

Hát, még ha volt ital benne!
Akkor jobban buzdukt kedve.
Azt se tudta, hová legyen,
és magával mit is tegyen?!
Azok, akik ezt hallották,
előbb-utóbb meg is unták.
- Elég, hallgasson el! Hallja?
Sok beszédnek sok az alja.
Ráfizet a hősködésre,
lehet ennek még rossz vége!

A legény az intelemre
bort ivott, hogy nőjön kedve.
Egyszer ilyen alkalom volt.
Erdőszélre elcsatangolt,
ott egy fának háttal dőlve

elaludt. Más nem telt tőle.
Ám kinn maradt a 'nagy ága',
mert lecsúszott a nadrágja!

3. Folytatás: Vers a Vinkler-tusrajzhoz

Varjú-fiak - éppen heten -
találkoztak, úgy hirtelen.
Vásott fajta volt mindegyik.
Most a "főnök" rendelkezik:
- Úgy gondolom, ma délután -
Ne nézzetek olyan bután!
- Azt mondom, különös nap van!
Részünk lesz egy nagy kalandban.

- Ugyan miben? - súgnak össze,
s kíváncsian néznek körbe.
- Amint ide vitorláztam,
egy szokatlan dolgot láttam.
Mintha lenne fának ága...
Elférnénk rajta, rászállva!
- Máris menjünk! - szárnyuk mozdul,
s repülnek is csapatostul.

Kerülgetik a nagy fákat,
meglelik a bunkós "ágot" .
Egymás után röpködnek le,
szépen, sorba helyezkedve.
- Kicsit összébb húzódjatok!
A végén még lemaradok! -
rikácsolja a hetedik,
mert fél lábbal helyezkedik.

Tizenhárom varjúlábnak
körmei az "ágba" vájnak...
Erre felordít az ember:
- Jaj, a sors engem miért ver?
A nagyra nőtt faszerszámom

lesz a végem, most már látom!
Fel nem buzdulok én többé!
Lógjon inkább mindörökké!

Varjú-fiak megrémültek,
heten hétfelé röptek.
Elkerülik azt a helyet,
ahol velük ez megesett.
Szintúgy a „tetten ért” ember,
ki erről beszélni sem mer!
Igaz volt-e, vagy csak mese?
Ma már nem tudja senki se!

Szepsy Eleonóra

Láz

Van, ki beteg, lázas.
Van kit földig aláz,
meggyötör, sanyargat
a nagy szerelmi-láz.

Ötven év körüli
nőt már gyakran bántja –
korából eredő –
forró „kötő-láza”.

Ezt én nem ismertem!
Már vagyok bő hatvan.
Be merem vallani,
most „kötő-láz”-am van!

X

Figyelem! A következő
sorok virtuális
reklámot tartalmaznak:

- Lázas vagy? Rubophen!
Leviszi a lázad.
legjobb, ha néhány szem
mindig akad nálad!

Szepsy Eleonóra

Menyasszonyom

Virágboltban vásároltam vasárnap
szomszédomnak szülinapra, Szonjának.
Menyasszonyom máléskodott mögöttem,
rápislogtam, rémítően röhögtem.
Kis kezeit könyörgésre kulcsolván,
szép szemei szikrát szórtak szaporán.
Hahotázásomtól hasa háborgott,
távol tőlem, teli talpon tántorgott.
Fürtös fejét folyton-folyvást forgatta
retiküljét rémülten rázogatta.
Vártam, végre visszafelé vonszoltam,
csöndesítve csuklójánál csókoltam.
Megszelídült! Mindenkre mosolygott,
délutánig dudorászva dolgozott.
Boldog béke borított be, bokáig,
sóhajtozva simogatott sokáig.
Íme, ilyen istenadta Irénem:
szolgalelkű, szeretgető szirénem.
Néhanapján nevetetlen némberke.
Elviselem. Eredeti emberke!

Öcsém és a lódarázs

Egy tetőtér beépítéses családiházban lakom. Testvérem a családjával a földszinten, én pedig a tetőtérben. Annak idején anyukám akarta azt, hogy egy házban lakjunk, ha bármiben segítségre szorulok, a testvérem tudjon nekem segíteni. Édesanya halála után költözött le öcsém az alsó lakásba.

A lenti lakáshoz nagy terasz tartozik, nekem pedig egy kis erkélyem van. Az augusztus második felében levő hatalmas kánikula idején este nyitottam ki az összes létező nyílászárómat, napközben klímát használtam. Az erkélyajtó is teljesen ki volt tárva.

Nálunk a kertben több füge bokor is van és terem is rajta gyümölcs, ha elég meleg az idő. Úgy tűnik a száraz meleget szereti, az idei sok esős nyár nem annyira kedvezett ennek a gyümölcsnek. Az augusztusi kánikula hatására dömping volt, egyszerre rengeteg ért be. Az érettebbeket kinn hagytam a konyhában a pulton, egyrészt kis hűtőmben nem fért be, másrészt, ha arra járok, csak bekapjak belőle egyet-egyet. A kevésbé éretteket a hűtőben helyeztem el, hogy elálljon, míg lánykám meglátogat. Ő nagyon szereti és gondoltam, ha nem eszik meg, akkor lekvárt csinálhat belőle.

Szóval egyik este békésen nyomkodtam a számítógép billentyűit és hal-kan háttérként szólt a TV. Egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy egy borzalmas hangos bogár zümmögött a fülem közelében. Megijedtem, mert nagymamámat úgy csípte meg egyszer egy darázs, hogy ha nem ért volna oda időben az orvos, akkor nagy baj lett volna belőle.

Riasztottam a testvéremet, hogy mentsen meg egy óriási bogártól. Átmenekültem a számítógéptől a kanapéra, mely a TV előtt áll. Mindenütt sötét volt csak a számítógép és a TV világított.

Testvérem nagyon rendes volt, hamar feljött és körülnézett. Először sehol sem látta a bogarat. Azonban ahogy felgyújtotta a villanyt, az egyik lámpa búráján meglátta a lódarázst. Keze ügyébe akadt egy pár reklámújság és azt kapta fel és hozzávágta. A lódarázs nem zümmögött tovább, csak sajnos a lámpabúra bánta. A búra darabokra tört.

Szegény tesóm megmentett a darázstól, de utána még dolgozhatott, összeszedte az üveg búra nagyobb darabjait és még fel is porszívózott, nehogy cicáim belelépjenek a szilánkokba.

Azóta meglátogatott unokám a lányommal és többször is el kellett a kisfiúnak mesélni a történetet, annyira tetszett neki.

Ez egy viszonylag nagyszoba és a kellő világosság miatt 3 lámpa van a helységben. Kezdetben 3 egyforma búrából volt, csak a másik kettőt már korábban le kellett cserélni, mert megette az idő vasfoga.

Most boldog volt lányom, hogy végre ez eltörött és lehet ismét 3 egyformát venni.

Új Ágnes

Unokám és az állatok

Most elmesélem, hogy hogyan viszonyul az unokám, Gábor az állatokhoz.

Az unokám születése előtt kutyájuk is, cicájuk is volt szülőknek. A majdnem fehér Turbó nevű labrador 6 éves korában született Gábor. A kisfiú születése előtt lányom sokat foglalkozott, játszott kutyussal, kellett is mozgatni, mert hátsó lábaira már 3 évesen nem tudott ráállni. A sok futtatás meghozta gyümölcsét, kutyus rendbe jött.

Gábor születésekor azonban kevesebb idő jutott a kutyusra és egy kissé féltékeny lett a gyerekekre. Amikor nászomékkal gyerekekhez mentünk, mi, felnőttek beosztottuk, amíg egyikünk kisfiúval foglalkozott, addig másikunk pedig a kutyával játszott vagy vakargatta, simogatta.

A lányom a gyermekét a kezdetektől fogva a kutyával együtt vitte sétálni. Érden ismeretlen fogalom a járda, de igyekezett mindig arra felé sétálni, hogy jó hosszú legyen, mert baba nagyon jókat aludt a babakocsiban, kutyus pedig jó sokat futkározott mellettük.

Hamar elmúlt kutyus féltékenysége, átváltott szeretetbe. Ha sírt a kis ember, a kutya rohant gazdi valamelyikéhez és lökdöste a gyerekszobába.

Amikor már picit nagyobb lett a fiúcska és kikerült játékszőnyegére, a kutyus mindig a nyomában volt.

A mai napig őrzi, védi Gábort Turbó kutya.

Amikor már babaszékben szilárd kaját evett az unokám, onnan tudtuk, hogy kezd megtelni, hogy falat kajákat dobált le a földre. Először megfejtethetlen volt az ok, de aztán rájöttünk, hogy Turbónak dobál falatokat. A mindig éhes labrador - aki nincs éheztetve, de túl sincs etetve -, minden falatért hálás.

Amióta önállóan eszik az unokám és lepotyog neki ez-az, Turbó szokta „feltakarítani”.

Sokszor úgy jönnek hozzám látogatóba lányom és az unokám, hogy hozzák Turbó kutyát is. Ilyenkor mielőtt hozzám érnének, tesznek egy kis kitérőt. Vagy Érden, ahol laknak lemennek a Duna partra és lánykám labdát dobál kutyának, kisfiú ezalatt kavicsokat hajigál a Dunába. Vagy megállnak a Hajógyári-szigetnél és ott, míg fiúcska szaladgál, vagy futóbiciklijén biciklizik, a lányom labdát dobál kutyusnak.

KB. 1 éve kisfiú is dobál otthon a kertben, vagy a lakásban labdát a kutyusnak, vagy csak gurítja neki. A kutyus pedig örömmel visszaviszi az unokámnak.

Turbó nagyon szeret játszani, szoktam neki sok kötélből összesodort, összekötött játékot venni. Húsvétkor a kisfiú húzta a kötél egyik végét,

Turbó a másikat. A kutya egy idő után elengedte, nehogy kis gazdája elessen.

Cicájuk is volt, a szomszéd cicája ugyanis átköltözött a lányomékhöz.

Olyan szelíd volt a cica, hogy amikor már kisfiú kúszott-mászott, hagyta magát simogatni, a fülét morzsolgathatta a kis legény, ha megunt a cica a macerát, vagy bebújt valami alá, vagy visszament eredeti gazdijához.

Sajnos az elmúlt évben nagyon beteg lett a cica és a majd 3 éves unokámnak szembesülni kellett az elmúlással, el kellett altatni a cicát. A gyerekek azt mondta az anyukája, hogy a cica a csillagokba ment.

A nászasszonyom húgának is volt 2 kutyusa, de ott is tavaly évvégén el kellett altatni az egyiket, persze már a gyerek magától mondta, hogy a kutyus a cicához, a csillagokba ment.

Idén kora tavasszal, az egyik alkalommal, amikor nálam volt a lányom és az unokám, akkor a gyerek azt magyarázta anyjának, hogy ő a felhők fölé akar menni.

Magyaráztuk neki, ha pilóta lesz, akkor mehet a felhők felé. Megkérdeztük, miért szeretne a felhők fölé menni? Azt a választ kaptuk, hogy igazából a csillagokhoz szeretne menni, hogy megsimogassa a cicust, és a kutyát.

Nekem is van 2 cicám. Az öregebbik, Bonci a nap nagy részében a lakásban van.

Eleinte Gábor mindig kergette a cicát, most már meg lehet beszélni a 3,5 évessel, hogy ha lassan és csendben közelíti a cicát, akkor meg tudja simogatni és kisfiú már megérti ezt, nagyon boldog, ha hagyja magát a cica megsimogatni. A gyermek is ügyesedik, kisebb korában belemarkolt a cica bundájába, most már a tenyerét kiegyenesítve húzza a cica bundáján.

A másik cicám leginkább csak enni, aludni jár haza. A legényke legfőbb problémája, hova megy a cica, miért megy ki. Próbálom neki magyarázni, hogy az a cica az udvaron szeret futkározni és nem mondja meg, hogy napközben merre jár. Erre persze jön a gyerektől a „miért?” kérdés: miért nem mondja meg, miért nem tudnak a cicák úgy beszélni, mint mi, stb...

Nem győzöm neki magyarázni, hogy sajnos a cicák nem beszélnek embernyelven.

A kisfiú sokszor kéri, hogy szülei vigyék el őt az állatkertbe vagy a budakeszi Vadasparkba. A nagy állatokat nem kedveli. Szereti az állatokat simogatni, etetni.

Szeret odabújni Turbóhoz is, a cicámhoz is. Turbó ilyenkor megpuszilgatja kisfiút, ő pedig nagyokat kacag. Az öreg cicám már kevésbé szereti az unokám ebbéli cselekedetét.

Mostanában, ha az öreg cicám ráfúj a gyerekre, vagy nyávog, akkor az unokám közli, hagyjuk pihenni a cicát.

Mesét is olyat szeret nézni Gábor, amiben állatok szerepelnek. Tavaly nyáron megkarmolta egy idegen cica az unokámat, ami arra volt jó, hogy mostanában tiszteletben tartja az öreg cicám reakcióit.

Bízom benne, hogy az állatok szeretete nem múlik el a kisfiúból. Csak remélni merem, hogy későbbiekben nem lesz rossz élménye.